Arta atenției depline în lumea modernă

Cum să facem din meditație o parte a vieții de zi cu zi

OSHO

OSHO

Arta atenţiei depline în lumea modernă.

Cum să facem din meditaţie o parte a vieţii de zi cu zi

Mindfulness in the Modem World
How Do I Make Meditation Part of Everyday Life?
Editor/Compiler: Osho International Foundation
Copyright © 2014 OSHO International Foundation, Elveţia,
www.osho.com/copyrights
2016 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate
Materialul de faţă constă in răspunsurile date de Osho unei audienţe largi, selectate din diverse conferinţe ale lui Osho. Toate conferinţele lui Osho au fost publicate sub formă de cărţi şi sunt de asemenea disponibile sub formă de înregistrări audio originale, înregistrările audio şi arhiva completă a conferinţelor sale pot fi găsite în cadrul bibliotecii online OSHO, pe www.osho.com/library
OSHO*
OSHO este marcă înregistrată a OSHO International Foundation,
www.osho.com/trademarks.
LITIHA*
Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
teL: 021319 63 90; 03142516 19; 0752 548 372
e-mail: cpmenzi@litera.ro
tye puteţi vizita pe
■K www.litera.ro |
Arta atenţiei depline în lumea modernă
Cum să facem din meditaţie o parte a viepi de zi cu zi Editor/Compiler: Osho International Foundation
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Traducere din limba engleză: Vlad T. Popescu Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Carmen Şteţania Neacşu Copertă: Flori Zahiu «,
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României OSHO
Arta atenţiei depline în lumea modernă. Cum să facem din meditaţie o parte a vieţii de zi cu zi/ Osho International Foundation; trad.: Vlad T. Popescu. - Bucureşti: Litera, 2016 ISBN 978-606-33-0703-4 I. Popescu, T. Vlad (trad.)
294.5

CUPRINS

Introducere

1. Multe boli, un singur medicament

- Ce este meditaţia?
- De ce alerg mereu aşa de repede? Există ceva ce nu vreau să văd?
- Vrei să spui mai multe despre relaxare? Sunt conştient de o tensiune aflată adânc în interiorul meu şi bănuiesc că nu am fost niciodată relaxat total. Când te-am auzit spunând că relaxarea este unul din cele mai complexe fenomene posibile, am întrezărit o ţesătură bogată în care firele relaxării şi ale destinderii sunt adânc întreţesute cu încrederea, apoi au apărut acolo iubirea şi acceptarea, curgerea firească, uniunea, extazul.
- Devin din ce în ce mai conştient de barierele pe care le-am ridicat în mine, de-a lungul anilor, în faţa veseliei, iubirii de sine, deschiderii. Simt cum zidul din mine devine tot mai puternic pe măsură ce devin conştient de el, şi nu-l pot străpunge. Am nevoie de mai mult curaj? Poţi să mă ajuţi cu înţelegerea ta?

2. Fii pregătit să fii surprins

- Cum să vedem ceea ce este?
- Trebuie să uit de mine ca să scap de ego?
= Vrei să vorbeşti puţin, te rog, despre starea de martor şi despre inimă? Pot fi cunoscute simultan?
- Ne-ai spus că mintea devine din ce în ce mai liniştită dacă medităm în mod regulat. Anul trecut, locuind singur în Europa, gândurile au devenit atât de puternice în timpul meditaţiei încât a ajuns să-mi fie groază să mai stau în meditaţie. Acum, că mă aflu din nou aici cu tine şi în comunitatea ta, problema a dispărut. Dar tot mă mir: cum poate cineva care a fost sannyasin timp de zece ani, a meditat în fiecare ' zi să aibă mintea tot mai zgomotoasă?

3. Arta atenţiei depline în lumea modernă

- Sunt unii oameni mai proşti decât alţii?
- Care este diferenţa dintre introspecţie şi amintirea de sine?
- Pari să îndeplineşti două roluri: unul exterior, în care provoci şi expui structura societăţii, şi unul mai intim, în care îţi încurajezi discipolii către lucrurile fundamentale. Poţi, te rog, să explici?
- Când renunţăm la atitudinea de a-i judeca negativ pe ceilalţi, vom renunţa şi la recunoaşterea aspectului pozitiv al celorlalţi - trebuie renunţat la tot ansamblul, nu-i aşa?
- Mai exact, cum să nu faci nimic?

4. Observatorul nu face parte niciodată din minte

- Ne poţi vorbi, te rog, despre disciplină şi meditaţie? 170
- De ce îmi este frică să mă accept aşa cum sunt? 182
- Există vreo şansă ca eu să cresc vreodată? 197
- Felul în care vorbeşti zi după zi despre aceleaşi lucruri vechi şi declanşezi totuşi, cu fiecare cuvânt, noi revelaţii reprezintă pentru mine cel mai mare mister al vieţii. Poţi comenta, te rog? 200

5. Amar la început, dulce la sfârşit.

- Tehnica amintirii de sine mi se pare mai uşoară decât observarea. Au ambele acelaşi scop? 205 Deşi ceea ce spui pare să fie adevărul absolut, când le povestesc prietenilor mei din păturile mai educate ale societăţii — medici, profesori, ingineri şi oameni de afaceri din oraş ei se gândesc că am fost hipnotizat sau că mi s-a spălat creierul. Ori de câte ori le explic logic, sunt încurcaţi şi nu mai ştiu ce să spună.
Dar de ce nu te pot accepta din moment ce nu pot argumenta contrariul? De ce sunt împotriva ta?

- Ai spus că fără maestru este aproape imposibil să ajungi la adevăr. Dar cum ai reuşit tu. cum au reuşit Buddha, Iisus şi mulţi alţii fără ajutorul unui maestru?
- Cum aflu dacă energia mea sexuală a fost transformată sau doar reprimată?
- De ce merg atât de bine lucrurile?
- Există şi o altă cale, fără moarte şi nesiguranţă?
- Să fii deschis şi să fii observator sunt două lucruri diferite. Aşa este, sau este doar o dualitate creată de mintea mea?
- Sunt deja de doi ani şi jumătate discipolul tău şi în tot acest timp mi-am dorit să fiu în prezenţa ta. Acum te întâlnesc pentru prima dată şi totul s-a schimbat. Vreau să fug de tine. Sunt cu totul confuz. Comentează, te rog.
- Te-am auzit vorbind despre un mistic din Sri Lanka; el le cerea discipolilor să se ridice în picioare dacă doreau să le fie mai scurt drumul către iluminare. Vreau să ştii că aştept ocazia de a mă ridica în picioare imediat ce o să ne-o ceri - ştiind că picioarele mele probabil vor tremura, că trupul îmi va transpira, iar inima o să-mi bată ca nebuna.

Epilog 256

Ne spui permanent .să fim conştienţi", „să fim martori". Dar poate cu adevărat o conştiinţă martoră să cânte, să danseze, să guste viaţa? Este martorul un simplu spectator al vieţii şi niciodată un participant?

Addenda: Cinci tehnici în sprijinul atenţiei depline 261

1. Schimbă-ţi mintea
2. Aruncă gunoiul
3. Fii aici
4. Mănâncă şi bea conştient
5. Doar ascultă

Pentru informaţii suplimentare
Despre OSHO
Despre Staţiunea de Meditaţie

INTRODUCERE

O poveste zen.
Călugărul Zuigan obişnuia să-şi înceapă flecare zi spunându-şi cu glas tare: „Maestre, eşti acolo?"
Şi îşi răspundea: „Da, domnule, sunt aici".
Pe urmă spunea:
„la vino-ţi în fire!"
Şi răspundea: „Da, domnule, aşa o să fac".
Pe urmă spunea: „Fii atent, nu-i lăsa să te păcălească".
Şi răspundea: „O, nu, domnule, nu-i las, nu-i las".

Meditaţia nu poate fi ceva fragmentat, trebuie să fie un efort continuu. în fiecare moment trebuie să fii alert, atent şi meditativ.
Dar mintea îţi joacă feste: meditezi dimineaţa, apoi laşi asta deoparte, sau te rogi în templu şi pe urmă uiţi. Pe urmă te întorci la lumea asta complet ieşit din starea de meditaţie, inconştient, ca şi cum ai merge în somn, ca un somnambul.
Efortul fragmentat nu va avea cine ştie ce rezultate. Cum poţi să intri timp de o oră în starea de meditaţie, când timp de alte douăzeci şi trei de ore nu ai fost în starea aceasta? Este imposibil.

Nu este posibil să intri brusc, timp de o oră, în starea de meditaţie. Poţi doar să te amăgeşti singur.
Conştiinţa este un continuum; e precum un fluviu, curge mereu. Dacă eşti meditativ, trebuie să fii meditativ întreaga zi, în fiecare moment al ei... şi doar atunci când eşti în starea de meditaţie întreaga zi va apărea înflorirea. Nimic nu va sosi înainte de asta.

Anecdota aceasta zen pare absurdă, dar este plină de înţeles.
Maestrul, călugărul, se chema pe el însuşi - asta înseamnă meditaţie.să te chemi singur -, se striga singur pe nume.
Spunea: „Eşti acolo?"
Şi îşi răspundea: „Da, domnule, sunt aici".

Să fii alert este un efort, un efort deosebit. Poţi să foloseşti asta, îţi va fi de foarte mare ajutor.
Deodată, mergând pe stradă, te strigi: „Eşti acolo?"
Gândirea se opreşte brusc şi trebuie să răspunzi: „Da; sunt aici"
Ajungi la o anumită focalizare atunci când gândirea se opreşte şi eşti meditativ, alert.

Să-ţi vorbeşti ţie însuţi este o tehnică.
Când mergi la culcare, când Stingi lumina, strigi deodată:" „Eşti acolo?", iar în întunericul acela apare vigilenţa.
Devii o flacără şi-ţi răspunzi în sinea ta: „Da, sunt aici?.

Şi-apoi călugărul îşi spunea: „Vino-ţi în fire!"
Fii sincer, fii autentic, nu te juca.

îşi spunea: „ Vino-ţi în fire!"
Şi îşi răspundea: „Da, o să fac toate eforturile posibile".

întreaga noastră viaţă, este o pierdere de vreme, trăieşti astfel pentru că nu eşti conştient de felul în care risipeşti timpul, risipeşti energia, iar în cele din urmă, risipeşti viaţa - nu eşti conştient.
Se duce pe copcă. Totul se duce pe copcă. Doar când se apropie moartea devii conştient, alert: ce am făcut? Ce am făcut cu viaţa mea?

S-a pierdut o mare oportunitate. De ce am pierdut vremea? Nu ai fost în firea ta. Nu ai reflectat niciodată la ceea ce faci.

Viaţa nu e menită doar să treacă, ea trebuie să fie o oportunitate de a atinge ceva aflat adânc în tine.
Viaţa nu este la suprafaţă, nu este circumferinţa, este centru. Iar tu încă nu ai ajuns la centru.
Vino-ţi în fire! Ai risipi deja destul timp.
Fii alert şi vezi ce faci. Şi... ce faci?
Alergi după bani? La urma urmei, în ultimă instanţă, este inutil. Este iarăşi un joc, jocul banilor. Ai mai mult decât alţii, simţi bine. Au alţii mai mult decât tine, te simţi rău. Este un joc.
Dar care este rostul lui? Ce câştigi din el?
Chiar dacă ai avea toţi banii din lume, în momentul morţii o pleci ca un cerşetor. Aşa că toate bogăţiile lumii nu te pot face bogat. Jocurile nu te pot face bogat. Vino-ţi în fire.

Unul aleargă după putere, după prestigiu, altul dupa sex, iar altul după cu totul altceva.
Totul este un joc.
Dacă nu ai atins centrul fiinţei tale, totul este un joc. La suprafaţă există doar jocurile, iar suprafaţa nu este reală suprafaţă sunt doar valurile, iar în aceste valuri poţi să suferi şi să pluteşti în derivă. Nu te vei ancora în sinele tău.

De asta călugărul îşi spunea: „Vino-ţi în fire!"
Spunea de fapt: „Nu te juca. Destul, te-ai jucat destul, nu te prosti. Foloseşte viaţa ca să te ancorezi, foloseşte viata să prinzi rădăcini, foloseşte viaţa ca pe o oportunitate de a atinge divinul. Acum stai în afara templului, stai pe scări, te joci, iar lucrurile fundamentale se află în spatele tău. Bate şi uşa ţi se va deschide". Dar jocurile nu-ţi lasă timp să faci aşa ceva.

„Vino-ţi în fire!" înseamnă să-ţi aminteşti ce faci şi de ce faci ceea ce faci.
Chiar dacă reuşeşti în viaţă, unde o să ajungi cu asta?
Este paradoxal - ori de câte ori cineva reuşeşte în aceste jocuri prosteşti, pentru prima dată devine conştient că totul a fost fără sens.
Doar cei care nu au reuşit continuă să joace jocul. Cei care reuşesc devin brusc conştienţi de faptul că nu au ajuns nicăieri.

întreabă un Alexandru cel Mare, întreabă un Napoleon ce au câştigat.

Se spune că înaintea morţii, Alexandru cel Mare le-a spus curtenilor: „Când o să-mi duceţi leşul la groapă, să-mi lăsaţi mâinile afară, să nu le acoperiţi".

Era ceva rar, nimeni nu mai fusese dus la groapă astfel.
Curtenii nu au înţeles, aşa că au întrebat:
„Cum adică? Nu se face aşa ceva. Tot corpul este acoperit. De ce doreşti să lăsăm mâinile afară?"
Alexandru cel Mare le-a răspuns:
„Vreau să se ştie că am murit cu mâinile goale.

Toţi trebuie să vadă şi nimeni nu trebuie să mai încerce vreodată să fie un Alexandru cel Mare.
Am câştigat atât de mult şi totuşi n-am câştigat nimic, imperiul este mare, iar eu sunt tot sărac".

Mori ca un cerşetor chiar dacă eşti împărat, şi atunci totul îţi pare un vis. Aşa cum dimineaţa visele se spulberă şi toate împărăţiile dispar, toate regatele dispar, moartea este o trezire. Ce rămâne în momentul morţii este real. Ce dispare în momentul morţii a fost un vis. Acesta este singurul criteriu.

Iar când călugărul îşi spunea: „Vino-ţi în fire!", înţelegea prin asta: aminteşte-ţi de moarte şi nu pierde vremea.

Continui să trăieşti într-un asemenea mod, ca şi cum n-ai ajunge niciodată să mori.

Mintea spune: „Moartea este ceva ce se întâmplă altora, niciodată mie, este un fenomen ce apare la alţii, niciodată la mine“.

Chiar dacă vezi un om murind, niciodată nu te gândeşti: „Şi eu mor prin el. Moartea lui este simbolică, acelaşi lucru urmează să mi se întâmple şi mie“.

Dacă ai putea să vezi că o să mori, ai mai juca atât de serios toate jocurile, punând viaţa ta drept miză pentru nimic?

Călugărul avea dreptate să-şi spună dimineaţa: „ Vino-ţi în fire'.“

Ori de câte ori începi să joci un joc - cu soţia, cu soţul, în magazin, la piaţă, în politică— închide ochii, cheamă-te şi spune-ţi: „ Vino-ţi în fire!“

Iar călugărul obişnuia să răspundă: „Da, domnule, o să fac tot ce-mi stă în putere".

Un alt aspect important este faptul că avea obiceiul să-şi amintească dimineaţa de asta.

De ce dimineaţa? Dimineaţa e cea care stabileşte tiparul.

Primul gând al dimineţii devine poarta, de aceea toate religiile insistă asupra a cel puţin două rugăciuni.

Ele spun că cel mai bine este să poţi sta toată ziua în starea de rugăciune, dar că dacă nu poţi, atunci să spui măcar două rugăciuni — una dimineaţa, alta seara.

Dimineaţa, când eşti înviorat şi somnul a plecat, iar conştiinţa răsare din nou, primul gând, rugăciunea, meditaţia, amintirea, va stabili tiparul întregii zile. în acest fel, va deveni poarta... pentru că lucrurile se mişcă înlănţuite.

Dacă eşti furios dimineaţa, peste zi vei deveni din ce în ce mai furios.
Prima furie începe şirul, a doua o urmează uşor, a treia vine automat - şi rămâi în starea de furie. Pe urmă, tot ce se întâmplă în jur generează furie.

Să intri în starea de rugăciune dimineaţa - sau să fii conştient, să-ţi vorbeşti, să fii atent - înseamnă să stabileşti tiparul zilei.

La fel şi noaptea, când mergi la culcare, ultimul gând devine tiparul pentru tot timpul cât vei dormi.
Dacă ultimul gând este meditativ, întregul somn devine o meditaţie, dacă ultimul gând se îndreaptă către sex, atunci tot somnul va fi tulburat de vise erotice, dacă ultimul gând este îndreptat către bani, atunci toată noaptea o să fii la piaţă, cumpărând şi vânzând. Gândul nu este un accident; el dă naştere unui lanţ, apoi lucruri similare îl urmează.

Călugărul se striga pe sine dimineaţa - pentru că budiştii nu cred în rugăciune, ei cred în meditaţie. Diferenţa trebuie înţeleasă. Nici eu nu cred în rugăciune, pun accentul pe meditaţie.

Sunt două tipuri de oameni religioşi: cei care se roagă şi cei care meditează.

Budiştii spun că nu trebuie să te rogi, ci doar să fii treaz, conştient, pentru că starea de vigilenţă îţi va da starea de rugăciune.

Şi nici nu este nevoie să i te rogi lui Dumnezeu. Cum ai putea să te rogi unui Dumnezeu pe care nu-l cunoşti?
Rugăciunea ta bâjbâie în întuneric; nu cunoşti divinitatea. Dacă l-ai cunoaşte pe Dumnezeu, n-ar mai fi nevoie să te rogi.

Aşa că rugăciunea ta doar bâjbâie în întuneric.
I te adresezi cuiva pe care nu-l cunoşti, aşadar cum ai putea să-i vorbeşti?
Cum poate să fie autentic şi real modul de adresare, cum ar putea să vină din inimă?

Este vorba numai despre o credinţă şi, undeva mai adânc, zace îndoiala.
Acolo în adânc nu eşti sigur dacă există sau nu Dumnezeu, acolo în adânc nu eşti sigur dacă rugăciunea este un monolog sau un dialog, dacă este cineva care ascultă şi o să răspundă sau eşti singur, vorbindu-ţi ţie însuţi. Nesiguranţa asta va distruge totul.

Buddha punea accentul pe meditaţie.
El spunea: „Nu este nevoie de celălalt, ştii bine că eşti singur".

Cel puţin asta este sigur, că tu eşti.
Bazează-ţi viaţa pe ceva ce este absolut sigur... cum ai putea să-ţi bazezi viaţa pe ceva nesigur, îndoielnic, care există doar ca o credinţă, şi nu ca un lucru cunoscut? Ce este sigur în viaţă? Un singur lucru este sigur, iar acela eşti tu. Toate celelalte pot fi puse sub semnul îndoielii.

Sunt aici şi îţi vorbesc, dar poate că tu nu eşti aici, poate că este doar un vis.
Eşti aici şi mă asculţi, dar poate că eu nu sunt aici, poate că este doar un vis... pentru că de multe ori m-ai auzit în vis, iar când visul apare, el pare atât de real. Cum poţi să faci diferenţa între ce este vis şi ce nu? Nu e chip. De celălalt nu poţi să fii niciodată sigur, nu e chip să fii sigur de celălalt.
Doar de tine poţi fi sigur, singura certitudine este că eşti tu. De ce? Pentru că şi pentru a te îndoi de tine trebuie să exişti.

Descartes, părintele filosofiei moderne occidentale, începea cu îndoiala, se îndoia de toate pentru că se afla în căutarea unui lucru de care să nu se îndoiască.

Doar acela putea sta la baza vieţii reale, autentice - lucrul care nu putea fi pus la îndoială. Lucrurile în care trebuie să crezi nu pot fi o fundaţie reală. O astfel de fundaţie se scufundă şi ridici casa pe nisipuri mişcătoare. Aşa că s-a îndoit de orice.
De Dumnezeu te poţi îndoi uşor, lumea poate fi pusă la îndoială, poate fi doar un vis...

Descartes s-a îndoit de orice. Apoi a devenit, brusc, conştient de faptul că nu se putea îndoi de el însuşi, pentru că ar fi apărut o contradicţie. Dacă spui că te îndoieşti de tine însuţi, trebuie să crezi că tu eşti acolo ca să te îndoieşti. Poţi să spui că ai putea fi amăgit în legătură cu tine însuţi, dar trebuie să fie acolo cineva care să fie amăgit. Sinele nu poate fi pus la îndoială.

Mahavira nu credea în Dumnezeu, el credea numai în sine, pentru că aceasta este singura certitudine.

Poţi să clădeşti pe certitudine, nu poţi să clădeşti pe incertitudine. Unde există certitudine există încredere. Unde există incertitudine poate exista credinţă, dar credinţa ascunde mereu îndoiala. .

Vin la mine mulţi adepţi ai teismului.
Ei cred în Dumnezeu, dar credinţa lor este superficială. Înghionteşte-i un pic, împinge-i un pic, scutură-i un pic - încep să se îndoiască şi să le fie frică.
Ce fel de religie este posibilă dacă te îndoieşti atât de mult? Este nevoie de ceva indubitabil.

Mahavira şi Buddha au pus amândoi accentul pe meditaţie. Au renunţat la rugăciune.
Au spus: cum poţi să te rogi? Nu cunoşti divinitatea, aşa că nu poţi să crezi cu adevărat. Poţi să forţezi credinţa, dar o credinţă forţată este o credinţă falsă.
Poţi să aduci argumente şi să te convingi pe tine însuţi, dar asta nu o să ajute, pentru că argumentele tale, convingerile tale vor rămâne mereu ale tale. Iar mintea va şovăi.
Aşa că Buddha şi Mahavira au pus amândoi accentul pe meditaţie.

Meditaţia este o tehnică cu totul diferită.
Nu este nevoie să crezi, nu este nevoie să te îndrepţi către celălalt. Eşti singur aici.
Dar trebuie să te trezeşti: asta e ceea ce făcea călugărul.
El nu striga numele lui Ram, nu striga numele lui Allah, se chema pe sine însuşi, şi numai pe sine însuşi, pentru că nimic altceva nu este sigur.
Se striga pe nume: „Eşti acolo?" Şi nu aştepta nici un Dumnezeu să-i răspundă.
El însuşi răspundea: „Da, domnule, sunt aici".

Atitudinea budistă este aceea că eşti singur aici.
Dacă eşti adormit, trebuie să te strigi, trebuie să-ţi răspunzi. Este un monolog.

Nu aştepta un Dumnezeu care să-ţi răspundă, nu este nimeni care să-ţi răspundă. întrebările tale se pierd în cerul pustiu, rugăciunile tale nu sunt auzite — nu este nimeni acolo să le audă.
Aşa că pare nebun călugărul, dar în realitate toţi cei care se roagă sunt şi mai nebuni decât el.
Călugărul face un lucru mai sigur, se cheamă pe el însuşi şi singur îşi răspunde.

Poţi să te trezeşti. Îţi spun, numele tău reprezintă mantra.

Nu-l chema pe Ram, nu-l chema pe Allah, strigă numele tău.

De multe ori pe zi, ori de câte ori te simţi adormit, ori de câte ori simţi că jocul pune stăpânire pe tine şi te pierzi în el, cheamă-te: „Eşti acolo?" Şi răspunde-ţi.
Nu aştepta răspunsul altcuiva, nu este nimeni care să-ţi răspundă.

Răspunde: „Da, sunt aici".

Şi nu răspunde cu glas tare, simte răspunsul: „Sunt aici".
Şi fii aici, treaz. în trezia asta, gândurile se opresc, în trezia asta mintea dispare, fie şi pentru o clipă.
Şi, când mintea nu este acolo, acolo apare meditaţia; când mintea s-a oprit, meditaţia a prins viaţă.
Adu-ţi aminte, meditaţia nu este ceva făcut de minte, este absenţa minţii. Când mintea se opreşte, apare meditaţia. Nu este ceva în afara minţii, este ceva dincolo de minte.
Şi, ori de câte ori eşti treaz, mintea nu mai este.
Aşa că putem ajunge la concluzia că somnul este mintea ta, că lipsa de conştienţă este mintea ta, că somnambulismul este mintea ta.
Te mişti ca un om beat, fără să ştii unde te afli, fără să ştii încotro te îndrepţi, fără să ştii de ce mergi într-acolo.

Şi al treilea lucru pe care călugărul îl spune este să ţii minte să nu te laşi păcălit de ceilalţi.

Ceilalţi te prostesc permanent.
Nu numai tu te păcăleşti pe tine, ceilalţi te păcălesc şi ei.
Cum te păcălesc ceilalţi?
Întreaga societate, cultură, civilizaţie este o conspiraţie colectivă. De asta nici o societate nu acceptă rebelii.
Toate societăţile au nevoie de supunere, de conformism. Nici o societate nu permite , gânduri rebele.
De ce?
Pentru că gândurile rebele fac — oamenii conştienţi de faptul că totul este doar un joc, iar când oamenii devin conştienţi că totul este un joc, ei devin periculoşi, încep să meargă dincolo de societate.

Societatea există ca o stare hipnotică, iar turma este un element hipnotizator.

Te naşti, dar când te naşti nu eşti nici hindus, nici musulman, nici creştin; nu poţi fi, deoarece conştiinţa nu aparţine nici unei secte.
Conştiinţa aparţine întregului, nu poate fi sectară.
Un copil există pur şi simplu, fără să ştie nimic despre tot nonsensul hinduşilor, budiştilor, jainiştilor.
Un copil este o oglindă pură.

Dar societatea începe imediat să lucreze asupra copilului - i se dă o formă.
Un copil se naşte liber, dar societatea începe imediat să-i ucidă libertatea. Trebuie să i se dea o formă, un tipar.

Dacă te-ai născut într-o familie hindusă, părinţii vor începe să te înveţe că eşti hindus. Acum ei îţi induc o stare hipnotică.
Nimeni nu este hindus - dar copilul este inocent, poate fi păcălit.
Copilul este simplu. El îşi va crede părinţii că este hindus - şi nu doar hindus, ci şi brahman, şi nu doar brahman, ci un brahman deshastha.
Secte în secte, ca la cutiile chinezeşti - cutii în cutii.

Şi cu cât spaţiul devine mai îngust, cu atât este mai captiv. Cutiile devin din ce în ce mai mici.

Când s-a născut era precum cerul.
Pe urmă a devenit hindus, o mică parte din cer; pe urmă a devenit brahman - o cutie şi mai mică; pe urmă a devenit deshastha - o cutie încă şi mai mică.
Şi tot aşa mai departe. Societatea îl forţează să intre în cutii tot mai mici, iar el trebuie pe urmă să trăiască precum un brahman deshastha.
Întreaga viaţă o va trăi cu această cutie, va purta în jurul lui această cutie. Cutia este un mormânt. Trebuie să iasă din cutii; doar atunci va cunoaşte ce-i adevărata conştiinţă.

Pe urmă societatea îi oferă conceptele; pe urmă societatea îi oferă prejudecăţile, pe urmă societatea îi oferă teoriile, şi filosofiile, şi sistemele, şi religiile.

Şi pe urmă el nu va mai fi în stare să privească direct; societatea va fi întotdeauna acolo să interpreteze.

Nu eşti conştient când spui că ceva este bun - eşti acolo, priveşti tu?

Când spui că ceva este bun, simţi tu acest lucru sau e vorba doar de interpretarea societăţii?

Altceva este rău: ai cercetat şi ai ajuns la concluzia că este rău, sau pur şi simplu ţi-a spus societatea că este rău?

Priveşte!
Un hindus privind o balegă de vacă se gândeşte că este cel mai pur lucru posibil pe lumea asta.

Nimeni altcineva de pe glob nu se va gândi la balega vacii ca fiind cel mai pur lucru din lume - balega este balegă, excrement -, dar hindusul se gândeşte la balega vacii ca fiind cel mai pur lucru din lume.
Ar mânca-o fericit. Chiar o mănâncă!
Nimeni de pe lumea asta nu poate înţelege cum opt sute de milioane de hinduşi pot fi păcăliţi astfel, dar ei sunt păcăliţi.
Când este iniţiat copilul hindus, i se dă panchamrita — o combinaţie de cinci lucruri.
Dintre aceste cinci lucruri, unul este balega de vacă şi altul este urina de vacă.

Este dificil — nimeni nu poate crede că aşa ceva este corect. Dar ei au propriile lor prejudecăţi. Lasă prejudecăţile şi priveşte direct.
Dar nici o societate nu-ţi permite să priveşti direct. Ea apare mereu şi interpretează, iar tu eşti păcălit de ea.

Călugărul obişnuia să spună dimineaţa: „Nu te lăsa păcălit de alţii".
Şi răspundea: „Da, domnule, da, domnule, nu o să mă las păcălit de alţii".

Trebuie să-ţi reaminteşti în mod constant asta, pentru că ceilalţi sunt pretutindeni în jur şi te păcălesc în cele mai subtile moduri.
Iar astăzi, ceilalţi au mai multă putere ca oricând. Te manipulează prin reclame, prin radio, prin ziare, prin televiziune.
În America, întreaga piaţă depinde de cum poţi să-ţi păcăleşti consumatorul, de cum poţi să creezi o idee în mintea celuilalt.

Un garaj pentru două maşini este o necesitate dacă doreşti să fii astăzi fericit; în America, un garaj pentru două maşini este ceva absolut necesar.

Nimeni nu întreabă: „Dacă nu eşti fericit cu o maşină, cum ai putea fi fericit cu două maşini?"

Dacă eşti fericit în proporţie de 50% cu o maşină, cum ai putea să fii fericit cu două?
Cu o maşină eşti nefericit, cu două maşini vei fi de două ori mai nefericit, asta-i tot. Socoteala este simplă.
Dar publicitatea, propagandă, întreaga societate există ca urmare a manipulării celorlalţi.
Fericirea este ca o marfă în piaţă - mergi şi o cumperi, trebuie să fie cumpărată.

Cum ar putea fi cumpărată fericirea?
Fericirea nu este o marfă, nu este un obiect; este o calitate a vieţii, o consecinţă a vieţii trăite în vigilenţă. Nu o poţi cumpăra - nu există nici o metodă.

Uită-te într-un ziar american şi o să afli ce-ţi lipseşte: fericirea poate fi cumpărată doar cu bani.
Ţi se creează sentimentul că-ţi lipseşte ceva, pe urmă tu începi să munceşti pentru acel ceva, pe urmă câştigi banii, pe urmă îl cumperi.
Şi pe urmă te simţi dezamăgit.
Dar sentimentul nu este foarte profund, pentru că înainte de a fi simţit că eşti dezamăgit alte amăgiri ţi-au intrat în minte şi acum ele te împing înainte.
Trebuie să ai o casă la munte, sau o casă de vacanţă, sau trebuie să ai un iaht - mereu este ceva ce trebuie obţinut. Te vor mâna de la spate până când mori. Până când mori, reclamele, propaganda te vor mâna de la spate.

Călugărul avea dreptate.
Lucrul acesta trebuie să facă parte din vigilenţa ta - să nu fii păcălit de ceilalţi.

Întreaga societate se bazează pe exploatare, pe exploatarea celuilalt.
Toţi exploatează.
Iar exploatarea nu se află doar la piaţă, este în templu, în biserică, în sinagogă.

Este peste tot... pentru că şi preotul este om de afaceri.
Pentru că ai nevoie de pace, pentru că ceri pacea, sunt oameni care spun: „Vino la noi, îţi furnizăm pacea".
Ceri extazul, iar acolo sunt oameni gata să ţi-l ofere. D

ică oamenii ca Maharishi Mahesh Yogi au succes în Occident, ei nu reuşesc în Orient. Nimeni nu-i ascultă în India. Nimeni nu se deranjează pentru aşa ceva.

Dar America ascultă tot felul de lucruri fără noimă.
Odată ce ai intrat pe canalul de propagandă potrivit, odată ce ai cunoscut oamenii de publicitate potriviţi, nu mai este nici o problemă.

Maharishi Mahesh Yogi vorbeşte ca şi cum liniştea interioară ar putea fi cumpărată pe loc, ca şi cum ai putea atinge starea de meditaţie într-o săptămână; vei fi fericit pe vecie doar stând jos un sfert de oră şi repetând o mantră.

Iar mintea americană, care a fost otrăvită de reclame, este atrasă imediat şi se adună turma.
Turma se schimbă, una ia locul alteia, dar mereu va exista o turmă, şi se creează senzaţia că chiar s-ar întâmpla nişte lucruri.
Până şi templele şi bisericile au devenit magazine.

Meditaţia nu poate fi cumpărată şi nimeni nu ţi-o poate oferi. Trebuie să o obţii.

Nu este ceva exterior, este ceva interior, o creştere, iar această creştere vine prin conştientizare.
Strigă-te pe nume - dimineaţa, seara şi peste zi, ori de câte ori te simţi somnoros, strigă-te pe nume.

Şi nu te chema doar, ci şi răspunde cu glas tare.
Nu-ţi fie frică de ceilalţi.
Ţi-a fost destul frică de ceilalţi, te-au omorât deja prin intermediul fricii. Nu-ţi fie frică. Adu-ţi aminte chiar şi la piaţă.

Cheamă-te pe nume: „Eşti acolo?"
Şi răspunde: „Da, domnule!"

Lasă oamenii să râdă. Nu te lăsa păcălit de ei.

Singurul lucru care trebuie obţinut este conştienţa - nu respectabilitatea, nu respectul oferit de ceilalţi.
Aceasta este una din şmecheriile lor: te supun cu ajutorul respectabilităţii.

Acestia spun: „Te vom respecta. închină-te şi fii obedient; nu fi prezent câtuşi de puţin. Doar să mergi pe urmele societăţii şi societatea te va respecta".
Este o înţelegere mutuală. Cu cât eşti mai mort, cu atât societatea te va respecta mai mult; cu cât eşti mai viu, cu atât societatea îţi va face probleme.

De ce a fost răstignit Iisus? Pentru că era viu.
Probabil că şi-a spus în copilărie: „Iisus, nu te lăsa păcălit de ceilalţi".
Şi nu s-a lăsat păcălit, aşa că ceilalţi l-au răstignit pentru că nu lua parte la joc.

Socrate a trebuit otrăvit şi ucis.

Mansur a trebuit ucis.

Ei sunt oameni care au scăpat din închisoare şi, orice le-ai fi spus, nu i-ai fi putut convinge să intre la loc.
Nu s-ar mai fi întors în închisoare, cunoscuseră deja libertatea cerului deschis.

Aminteşte-ţi, fii atent şi alert.
Dacă eşti alert, dacă acţiunile tale sunt tot mai conştiente, orice ai face va fi făcut într-o stare de trezie.
Toate eforturile societăţii sunt menite să te facă un robot, să te facă să acţionezi ca un robot, să te facă un mecanism perfect, eficient.

Când înveţi să conduci o maşină eşti alert, dar nu eşti eficient, pentru că a fi treaz consumă energie, iar tu trebuie să fii atent la multe lucruri — schimbătorul de viteze, volanul, frâna, acceleraţia, ambreiajul.
Sunt atât de multe lucruri la care trebuie să fii atent, încât nu poţi să fii eficient, nu poţi merge repede.

Dar, pas cu pas, pe măsură ce devii eficient, nu mai trebuie să fii atent.
Poţi să fredonezi un cântec, sau să te gândeşti, sau să rezolvi o problemă şi maşina merge de la sine. Corpul îndeplineşte totul automat. Cu cât acţionezi mai automat, cu atât mai eficient devii.

Societatea are nevoie de randament, aşa că te face tot mai automat.
Ca un robot, în tot ceea ce faci.
Societăţii nu-i pasă de conştienţa ta; conştienţa ta nu este o problemă a societăţii.
Ţi se cere să fii mai eficient, mai productiv. Maşinile sunt mult mai productive decât tine.
Societatea nu vrea să fii o fiinţă umană, are nevoie de instalaţii mecanice, aşa că te face tot mai eficient şi tot mai puţin conştient. Aceasta este automatizarea.
Aşa te păcăleşte societatea. Devii eficient, dar îţi pierzi sufletul.

Dacă poţi să mă înţelegi, întregul efort al tehnicilor de meditaţie este acela de a te dezautomatiza, de a te face din nou atent, de a te face din nou fiinţă umană, nu maşină.

La început vei fi mai puţin eficient, dar nu te preocupa de asta. La început totul va deveni o harababură.
Pentru că totul a fost săditîn tine ca într-un robot, la început totul va fi o harababură. Nu vei fi în stare să faci ceva eficient.
Vei avea dificultăţi pentru că ţi s-a fixat eficienţa inconştientă. Pentru a fi eficient conştient este nevoie de un lung efort. Dar cu încetul vei fi conştient şi eficient.

Dacă există undeva în viitor şansa apariţiei unei adevărate societăţi umane, primul lucru de făcut, lucrul fundamental este acesta: nu transforma copiii în roboţi.
Chiar dacă ia ceva mai mult să-i faci eficienţi, fă-i eficienţi într-o stare de conştienţă de sine, nu ca roboţi.

Va lua mai mult, pentru că sunt două lucruri de învăţat: eficienţa şi conştienţă.
O adevărată societate umană îţi va oferi conştienţă, chiar cu o eficienţă mai mică, dar eficienţa va veni în timp.
Atunci când eşti treaz, eşti în stare să fii eficient şi alert.

Meditaţia este, la început, anularea automatizării.

Pe urmă, vei începe să munceşti cu o nouă conştiinţă - eficienţa rămâne în corp, iar conştiinţa rămâne trează.
Nu devii o maşină, rămâi o fiinţă umană.
Dacă devii o maşină, pierzi tot ce este uman.

Călugărul anula automatizarea.
Încă din zori se chema şi spunea: „Fii atent!"
Spunea: „Nu te păcăli pe tine însuţi!"
Spunea: „Nu te lăsa păcălit de alţii!"

Trebuie atinse aceste trei straturi ale atenţiei depline.

1. MULTE BOLI, UN SINGUR MEDICAMENT

Ce este meditaţia? Ea înseamnă doar să laşi mintea deoparte. Mintea absentă timp de câteva momente înseamnă meditaţie.
Şi, după ce o cunoşti pentru câteva momente, ai cheia. Ori de câte ori ai nevoie, poţi să păşeşti acolo.
Este precum inspiraţia, expiraţia: mergi în lume, expiri, vii înăuntru, inspiri. Meditaţia este inspiraţia.
Aşa că uită de problemele tale, fă pasul către meditaţie.
Cu cât vei merge mai adânc, cu atât vor dispărea mai mult lucrurile false.

„Ce este meditaţia?”
După mine, este cea mai importantă întrebare.
Meditaţia este elementul central al întregii mele activităţi. Este însuşi pântecul din care se va naşte o nouă religiozitate.
Dar este foarte dificil să vorbeşti despre ea: să spui ceva despre meditaţie este o contradicţie în termeni.

Este ceva ce poţi avea, ceva ce poţi fi, dar, prin însăşi natura ei, nu poţi spune ce este.

Cu toate acestea, s-au făcut mari eforturi de a o exprima într-un fel.
Chiar dacă apare astfel numai o parţială, fragmentară înţelegere, tot este mai mult decât te-ai putea aştepta.
Chiar şi înţelegerea parţială a meditaţiei poate deveni o sămânţă.
Mult depinde de cum asculţi.

Dacă doar auzi, nici măcar un fragment nu ajunge la tine.

Dar dacă asculţi... încearcă să înţelegi diferenţa dintre cele două.

Să auzi este ceva mecanic. Ai urechi, poţi să auzi.
Dacă surzeşti, un element mecanic te poate ajuta să auzi. Urechile tale nu sunt decât un mecanism de recepţionare a sunetului.
Auzitul este simplu: animalele aud, oricine are urechi poate să audă - dar ascultatul este o etapă superioară.

Să asculţi înseamnă ca, atunci când auzi, doar să auzi şi să nu faci nimic altceva - să nu fie alte gânduri în mintea ta, să nu treacă nici un nor pe cerul interior, astfel încât ceea ce s-a spus să fie recepţionat aşa cum s-a spus.
Nu a interferat cu mintea ta; nu este interpretat de tine, de prejudecăţile tale - nu este acoperit de norii care, chiar acum, trec prin tine, pentru că toate astea sunt distorsiuni.

De obicei nu este dificil; te descurci doar auzind, deoarece lucurile pe care le auzi sunt lucruri comune.
Dacă spun ceva despre casă, despre uşă, despre pom, despre pasăre, nu este nici o problemă.
Sunt lucruri comune, nu este nevoie să asculţi.

Dar este nevoie să asculţi atunci când vorbim despre ceva precum meditaţia, care nu este deloc un lucru, este o stare subiectivă.

Putem doar să o arătăm, tu trebuie să fii foarte atent şi alert - doar a$a apare şansa ca înţelesul să ajungă la tine într-o măsură mai mare sau mai mică.
Chiar dacă numai o înţelegere parţială ia naştere în tine, este mai mult decât suficient, pentru că înţelegerea are propria ei cale de a se dezvolta.
Dacă doar un mic fragment de înţelegere cade în locul potrivit, în inimă, înţelegerea începe să crească după regulile sale.

Mai întâi să încercăm să înţelegem cuvântul meditaţie.
Acesta nu este cuvântul potrivit pentru starea care îl preocupă pe căutătorul autentic.
Aşa că vreau să spun câteva cuvinte despre asta.

In sanscrită, avem un cuvânt special / pentru meditaţie; cuvântul dhyana.

In nici o altă limbă nu există un termen echivalent. Cuvântul este intraductibil.
De două mii de ani s-a recunoscut că este un cuvânt intraductibil pentru simplul motiv că în nici o altă limbă oamenii nu au încercat, sau nu au trăit starea pe care o denumeşte el; aşa că acele limbi nu posedă cuvântul.
Ai nevoie de un cuvânt doar când ai ceva de spus, ceva de indicat.

În engleză sunt trei cuvinte.

- Primul este concentrare.
Am văzut multe cărţi scrise de oameni bine intenţionaţi, dar nu de oameni care au trăit meditaţia.

Ei continuă să utilizeze concentrare pentru dhyana - dhyana nu este concentrare.

Concentrare înseamnă pur şi simplu că mintea ta se concentrează într-un singur punct; este o stare a minţii.

De obicei, mintea este într-o continuă mişcare, dar, dacă se mişcă încontinuu nu poţi folosi mintea asupra unui anumit subiect.
De exemplu, ai nevoie de concentrare în ştiinţă; fără concentrare nu poate exista ştiinţa.
Nu este surprinzător că ştiinţa nu a evoluat în Orient - văd aceste legături interioare profunde -, pentru că aici concentrarea nu este apreciată.
Pentru religie ai nevoie de altceva, nu de concentrare.

Concentrarea este mintea orientată către un singur punct.
Are utilitatea ei, pentru că aşa poţi pătrunde tot mai adânc în acel obiect. Asta face ştiinţa: descoperă tot mai multe despre lumea obiectivă.
Un om cu o minte care sare de colo-colo nu poate fi un om de ştiinţă.
Întreaga artă a omului de ştiinţă este aceea de a fi capabil să uite întreaga lume şi să-şi îndrepte întreaga conştiinţă către un singur lucru.
Iar când întreaga conştiinţă este îndreptată către un singur lucru, ceea ce se întâmplă seamănă cu modul în care se concentrează razele soarelui într-o lentilă: poţi da foc.
Razele însele nu pot aprinde focul; pentru că sunt difuze; se răspândesc, se mişcă tot mai departe una de alta.
Mişcarea lor este opusul concentrării.

Concentrarea înseamnă ca razele să vină împreună şi să se întâlnească într-un punct, iar când atât de multe raze şe întâlnesc într-un punct, au suficientă energie pentru a da foc.

- Conştiinţa are aceeaşi calitate: concentreaz-o şi poţi pătrunde tot mai adânc misterele obiectelor.

Mi-am amintit de Thomas Edison - unul din cei mai mari oameni de ştiinţă ai Americii.
Lucra atât de concentrat la ceva, încât atunci când soţia a venit cu micul dejun, a observat că el era atât de absorbit încât nici nu o auzise venind.
Nici nu se uita la ea, nici nu era conştient că se află acolo, iar ea ştia că nu este momentul potriviT să-l deranjeze:
„Desigur, micul dejun se va răci, dar ar fi foarte supărat dacă l-aş deranja - eu el nu se ştie niciodată".

Aşa că pur şi simplu a lăsat micul dejun undeva, pentru ca atunci când el avea să se întoarcă din experienţa concentrării, să vadă micul dejun şi să-l mănânce.

Dar ce s-a întâmplat?
Între timp a trecut pe acolo un prieten – şi el l-a văzut pe Edison foarte concentrat.

A văzut cum mâncarea se răceşte şi şi-a spus:
„Mai bine îl las să lucreze. Mănânc eu ca să nu se răcească".

Şi a terminat de mâncat fără ca Edison să realizeze că prietenul lui a fost acolo şi i-aimâncat micul dejun.

Gând şi-a revenit din concentrare, s-a uitat înjur şi şi-a văzut prietenul şi a văzut farfuriile goale.

I-a spus prietenului:
„Iartă-mă, ai venit mai târziu şi am luat deja micul dejun".

Evident farfuriile erau goale, cineva mâncase micul dejun şi cine altcineva ar fi putut să-l mănânce?
El trebuie să fi fost! Sărmanul prieten nu a ştiut ce să facă.
Se gândise să-i facă o-surpriză, dar omul îi făcuse una şi mai mare, îi spusese: „Ai venit puţin cam târziu..."

Dar soţia privise întreaga întâmplare.

A păşit înainte şi a spus:
„Nu el a venit târziu, tu ai venit târziu! El ţi-a terminat mâncarea. Am văzut totul, dar se răcea oricum, măcar aşa cineva a mâncat-o. Şi mai eşti şi om de ştiinţă! Nu înţeleg cum te descurci cu ştiinţa".
Şi soţia a continuat: „Nici măcar nu ştii cine ţi-a mâncat mâncarea şi-ţi ceri scuze!"

Concentrarea este îngustarea conştiinţei.
Cu cât este aceasta mai îngustă, cu atât este mai puternică. Este precum o sabie care pătrunde în secretele naturii; trebuie să devii indiferent la orice altceva.

Dar asta nu este meditaţie.
Mulţi oameni au înţeles greşit— nu numai în Occident, ci şi în Orient.
Ei se gândesc că concentrarea este meditaţie.

Concentrarea îţi conferă puteri uriaşe, dar sunt puteri ale minţii.

De exemplu, regele din Varanasi, India, a suferit a operaţie în 1920 - chiar în acest secol - şi, din cauza operaţiei, a ajuns pe prima pagină a ştirilor pe tot globul.
A refuzat orice anestezie.
A spus:
„Am jurat să nu iau nimic ce m-ar face inconştient, aşa că nu pot fi anesteziat, dar nu trebuie să vă faceţi griji".
Era o apendicectomie. Să scoţi apendicele cuiva fără să-l anesteziezi este de-a dreptul periculos, poţi să-l ucizi pe om. Putea să dureze o oră, două ore - şi nimeni nu ştia în ce stare este apendicele lui.

Dar el nu era un om obişnuit, altfel l-ar fi obligat - era regele din Varanasi.

Dar le-a spus medicilor: „Nu vă faceţi griji".

Şi erau acolo cei mai buni medici din India; era acolo şi un specialist din Anglia.
Toţi l-au consultat, dar nimeni nu era pregătit să facă operaţia, iar operaţia trebuia făcută.
Altfel, apendicita l-ar fi putut ucide oricând pe om.
Situaţia era serioasă şi ambele variante păreau a fi serioase: dacă îl lăsai fără operaţie, putea să moară; dacă făceai operaţia fără să-l aduci în starea de inconştienţă... aşa ceva nu se mai făcuse, nu exista nici un precedent.

Dar regele a spus:
„Nu mă înţelegeţi. Nu a existat niciodată un precedent pentru că nu aţi operat niciodată un om precum cel pe care îl veţi opera acum. Daţi-mi doar cărţile mele religioase, Shrimad Bhagavad Gita. O să citesc, iar după cinci minute vă puteţi apuca de lucru. Odată ce o să fiu cufundat în Gita, o să-mi puteţi tăia orice parte a corpului şi eu nu o să fiu conştient, nu se va pune problema durerii".

Dacă a insistat... şi oricum avea să moară, nu strica să încerce.
Poate că avea dreptate - era bine cunoscut pentru practicile lui religioase. Aşa că au trecut la fapte.
El a citit Gita timp de cinci minute, apoi a închis ochii- Gita i-a căzut din mâini, iar ei l-au operat.
A durat o oră şi jumătate. Era grav, câteva ore în plus şi apendicele ar fi explodat şi l-ar fi ucis. Au scos apendicele şi omul era perfect conştient, tăcut - nici măcar nu a clipit din ochi.
Era în altă parte.

Fusese practica lui timp de o viaţă: citea cinci minute, apoi pornea la drum.
Cunoştea pe de rost Gita, putea să o redea fără carte. Odată ce se cufunda în Gita, era cu totul în Gita. Mintea lui se afla acolo, îşi părăsea cu totul corpul.

Operaţia a ajuns pe prima pagină în toată lumea, era o operaţie rară.
Dar s-a făcut aceeaşi greşeală din nou. Fiecare ziar a spus că rajahul, regele din Varanasi, era un mare specialist în meditaţie.

Era un mare specialist în concentrare, nu în meditaţie.

Şi el trăia în aceeaşi confuzie, şi el credea că atinsese starea de meditaţie.
Nu era aşa.

Doar că mintea lui era atât de concentrată, încât orice altceva era în afara atenţiei sale.
Nu era o stare de conştienţă, era o stare de conştiinţă îngustă - atât de îngustă încât era focalizată într-un singur punct, iar restul existenţei se afla în afară.

Aşa că, înainte să răspund întrebării „Ce este meditaţia", TREBUIE SĂ ÎNŢELEGI CE NU ESTE.

În primul rând, nu este concentrare.

În al doilea rând, nu este contemplare.

Concentrarea este focalizare într-un punct, contemplarea are un câmp mai larg.

Contemplezi frumuseţea...
(ufff… mama ei de gramatica. Daca intr-o carte cumparata gasesti greseli, ce sa mai zic?!... Ajungi sa ai impresia ca nu mai stii cum e corect. In cazul de fata, „tu contempli", ci nu „tu contemplezi" - https://conjugare.ro/romana/conjugarea-verbului-contempla)

Sunt mii de lucruri care sunt frumoase, poţi să te muţi de la un lucru frumos la altul.
Ai multe experienţe ale frumuseţii, poţi trece de la o experienţă la alta. Rămâi între graniţele subiectului.

Contemplarea este o concentrare largă, nu una într-un singur punct, dar totuşi între graniţele unui subiect.
Te vei mişca, mintea ta se va mişca, dar va rămâne în cadrul subiectului.

Filosofia utilizează contemplarea ca metodă, ştiinţa utilizează concentrarea ca metodă.

Şi în contemplare uiţi orice altceva în afara subiectului propus.
Subiectul este mare şi ai mai mult spaţiu să te mişti.

În concentrare nu este spaţiu să te mişti, poţi să mergi tot mai adânc, tot mai îngust, poţi deveni tot mai punctual, dar nu ai spaţiu să te mişti în jur.

De asta oamenii de ştiinţă au mintea îngustă. Poate că surprinde ce spun.

Te-ai gândi că oamenii de ştiinţă au mintea deschisă. Nu este cazul.
În ceea ce priveşte subiectul lor, sunt deschişi la minte: sunt gata să asculte orice lucru contrar teoriei lor, cu maximă obiectivitate.
Dar, exceptând acel subiect anume, sunt mai plini de prejudecăţi, mai bigoţi decât orice alt om obişnuit din simplul motiv că nu le pasă de altceva: au acceptat pur şi simplu toate lucrurile în care crede societatea.

Mulţi oameni credincioşi îi laudă:
„Uite, este un aşa mare om de ştiinţă, un deţinător al Premiului Nobel", şi aşa şi pe dincolo, „şi totuşi vine la biserică în fiecare zi".

Uită cu totul că nu deţinătorul Premiului Nobel este cel care merge la biserică.

Nu omul de ştiinţă merge la biserică, ci omul lipsit de partea lui ştiinţifică este acela care merge la biserică.
Iar acel om, exceptând partea lui de om de ştiinţă, este mult mai credul decât oricine altcineva, pentru că toţi ceilalţi sunt deschişi, disponibili, se gândesc la diverse.
Compară să vadă ce religie este mai bună uneori citesc despre alte religii şi au bunul-simţ pe care oamenii de ştiinţă nu-l au.

Ca să ajungi om de ştiinţă trebuie să sacrifici câteva lucuri - cum ar fi, de pildă, simţul comun.
Simţul comun este o calitate comună oamenilor obişnuiţi. Omul de ştiinţă nu este un om obişnuit, el are un simţ neobişnuit.
Cu simţul comun nu vei descoperi teoria relativităţii, sau legea gravitaţiei. Cu simţul comun poţi face orice altceva.

De exemplu, Albert Einstein lucra cu numere atât de mari încât unul singur ar fi putut umple o pagină întreagă - sute de zerouri.
Dar era foarte implicat în numere mari - ceea ce nu este obişnuit, dar el se gândea numai la stele, la ani lumină, milioane, miliarde de stele şi le număra -, aşa că devenise indiferent la lucrurile mici.

Într-o zi s-a urcat în autobuz şi i-a dat banii şoferului. Acesta i-a dat ceva rest. Einstein a numărat şi i-a spus: „Nu-i corect, mă păcăleşti, dă-mi tot restul!"

Şoferul a luat restul, l-a numărat din nou şi i-a spus: „Domnule, se pare că nu te pricepi la cifre".

Einstein îşi amintea:
„Când mi-a spus: «Domnule, nu te pricepi la cifre», am luat pur şi simplu restul.
Mi-am spus: «Mai bine păstrezi tăcerea. Dacă aud şi alţii că nu te pricepi la cifre şi că asta ţi-o spune un şofer de autobuz...»
Cu ce m-am ocupat toată viaţa? Cu cifre şi cifre - nici nu mai visez la altceva. Nu apar oameni, nu apar femei, doar numere.
Gândesc în cifre, visez în cifre, iar idiotul mi-a spus «Nu te pricepi la cifre»".

Când s-a întors acasă, i-a spus soţiei: „Numără restul ăsta. Cât este?"

Ea a numărat şi i-a spus: „Este restul corect".

„Dumnezeule! Asta înseamnă că şoferul avea dreptate, poate că nu mă pricep la cifre. Poate că pot să lucrez doar cu numere uriaşe, numerele mici mi-au ieşit cu totul din minte".

Un om de ştiinţă este obligat să renunţe la simţul comun.

La fel se întâmplă cu filosoful.
Contemplarea este mai largă, dar tot este limitată la un anume subiect.

De exemplu, într-o noapte, Socrate se gândea la ceva - cine ştie la ce se gândea - stând lângă un copac şi a devenit atât de absorbit de contemplarea lui încât nu şi-a dat seama că ninge, iar dimineaţa a fost găsit aproape îngheţat.

Zăpada îi era până la genunchi, iar el stătea acolo cu ochii închişi. Se afla în pragul morţii, chiar şi sângele începuse să-i îngheţe.
A fost dus acasă, i s-a făcut masaj, i s-a dat alcool şi a fost readus cumva în simţire.

L-au întrebat: „Ce făceai acolo, stând în aer liber?"

„N-am nici cea mai mică idee dacă stăteam în picioare sau şedeam, sau unde eram. Subiectul mă absorbea într-atât încât am uitat de orice altceva. Nu ştiu când a început să ningă, sau când a trecut toată noaptea.
Puteam să mor, dar nu mi-aş fi recăpătat simţurile pentru că subiectul era atât de interesant, mă absorbea. Şi a rămas neterminat, era o întreagă teorie şi m-aţi trezit la jumătatea ei. Acum nu ştiu dacă o să mai fiu capabil să continui teoria neterminată".

Este ca şi cum ai dormi şi cineva te trezeşte.
Crezi că poţi prinde visul din nou doar închizând ochii şiîncercând să adormi?... Este tare dificil să te întorci în acelaşi vis.

Contemplarea este un fel de vis logic. Un lucru foarte rar.
Dar filosofia depinde de contemplare.
Filosofia poate folosi concentrarea pentru anumite scopuri, în sprijinul contemplării.
Dacă unele fragmente mai mărunte au nevoie de un efort concentrat, atunci concentrarea va fi folosită; nu-i nici o problemă.
Filosofia este, în fond, contemplare, dar poate folosi uneori concentrarea ca pe o unealtă, ca pe un instrument.

Dar religia nu poate folosi concentrarea; religia nu poate folosi nici contemplarea, pentru că nu este preocupată de nici un obiect.
Fie că obiectul se află în lumea exterioară, fie că se află în mintea ta - un gând, o teorie, o filosofie -, nu contează, este un obiect.

Religia e preocupată de cel care se concentrează, cu cel care contemplă.

Cine este acela?

Nu te poţi concentra asupra lui.
Cine s-ar concentra asupra lui? — tu eşti acela.

Nu-l poţi nici contempla, cine l-ar contempla?
Nu te poţi împărţi în două, astfel încât să pui o parte din tine în faţa minţii tale, iar cealaltă parte să înceapă să o contemple.
Nu ai cum să-ţi împărţi conştiinţa în două.

Şi chiar dacă ar exista o posibilitate - nu există, doar de dragul discuţiei spun că ar exista posibilitatea de a împărţi conştiinţa în două -, cel care ar contempla ai fi tu, iar celălalt nu ai mai fi tu.

Tu nu eşti niciodată celălalt.
Cu alte cuvinte: tu nu eşti niciodată obiectul.

Eşti, în mod ireductibil, subiectul. Nu există nici o cale de a te transforma în obiect.

Este ca în cazul unei oglinzi.
Oglinda te poate reflecta, oglinda poate reflecta tot ce există în lumea asta, dar poţi să aranjezi ca oglinda să se oglindească pe ea însăşi?
Nu poţi pune oglinda în faţa ei înseşi; când ai mutat-o în faţa ei, deja nu mai este acolo.
Oglinda nu se poate oglindi pe ea însăşi.

Conştiinţa este exact ca o oglindă.
Poţi să o foloseşti pentru a te concentra pe un anumit obiect.
Poţi să o foloseşti pentru a contempla un anumit subiect.

Iar cuvântul meditaţie nu este nici el cuvântul potrivit, dar cum nu există alt cuvânt trebuie să-l folosim o vreme, până când *„dhyana”* va fi acceptat în limba engleză aşa cum a fost acceptat de chinezi, de japonezi - pentru că situaţia era aceeaşi în acele ţări.
Când, cu douămii de ani în urmă, călugării budişti au intrat în China, au încercat în zadar să găsească un cuvânt prin care să traducă al lor *„jhana”*.

Gautama Buddha nu a folosit niciodată limba sanscrită, a folosit limba oamenilor de rând; limba lui era pali.
Sanscrita era limba preoţimii, a brahmanilor, şi o parte importantă a revoluţiei lui Buddha era răsturnarea preoţimii; nu avea rost ca aceasta să existe. Omul se poate conecta direct cu existenţa. Nu trebuie să o facă printr-un agent. De fapt, legătura nici nu se poate realiza printr-un mediator.

Poţi să înţelegi foarte simplu asta: nu-ţi poţi iubi iubitul, iubita, printr-un intermediar.

Nu poţi să-i spui cuiva: „O să-ţi dau zece dolari, doar du-te şi iubeşte-mi soţia în contul meu“.
Un servitor nu poate face asta, nimeni nu o poate face în numele tău, doar tu o poţi face.
Iubirea nu poate fi împlinită în locul tău de un servitor - altfel oamenii bogaţi nu s-ar mai deranja cu problema asta soioasă.
Pot găsi cei mai buni servitori, de ce să-şi mai bată ei capul?

Dar sunt câteva lucruri pe care trebuie să le faci singur.
Un servitor nu poate dormi pentru tine, un servitor nu poate mânca pentru tine.

Cum ar putea preotul, care nu este decât un servitor, să fie intermedar între tine şi existenţă, sau între tine şi Dumnezeu, sau între tine şi natură, sau între tine şi adevăr?

Intr-un mesaj către lume al Papei loan Paul al II-lea, încercarea de a lua singur contact cu Dumnezeu era considerată a fi un păcat - un păcat!
Trebuie să-l contactezi pe Dumnezeu printr-un preot catolic iniţiat; totul trebuie făcut prin canalele potrivite.
Există o ierarhie, o birocraţie; nu poţi trece peste episcop, peste papă, peste preot. Dacă treci de ei, intri direct în casa Domnului. Aşa ceva nu este permis, este un păcat.

Am fost de-a dreptul surprins că papa ăsta a avut tupeul să considere aşa ceva un păcat, să spună că omul nu are dreptul din naştere să fie în contact cu existenţa, sau cu adevărul însuşi; pentru asta are nevoie de intermediarul potrivit!
Şi cine decide care este intermediarul potrivit?
Sunt trei sute de religii şi toate au birocraţia lor, canalele lor; şi spun că celelalte două sute nouăzeci şi nouă sunt false!
Dar preoţimea nu poate exista decât dacă se face absolut necesară. Ea este absolut nenecesară, dar trebuie să ţi se impună ca un lucru inevitabil.

Iar acum papa polonez este din nou în turneu. Ieri i-am văzut fotografia într-o ţară catolică. Săruta pământul.

A fost întrebat de presă: „Ce gândiţi despre primire?-
A răspuns: „Călduroasă, dar nu copleşitoare".

Omul aştepta pesemne ceva; nu era satifăcut de una călduroasă, se aştepta la o primire copleşitoare.
Iar când spunea „călduroasă", poţi să fii sigur că fusese călduţă - încerca să exagereze cât de mult putea.
Altfel, o primire călduroasă este copleşitoare - ce ţi-ai dori mai mult? Hotdog? Ar fi atunci copleşitoare?
O primire călduroasă este suficientă. Dar ştiu care a fost problema; probabil că a fost călduţă, poate chiar rece.

Anul ăsta, omul o să convoace sinodul - ăsta este senatul catolic - în care toţi episcopii şi cardinalii bisericii catolice din întreaga lume se vor întâlni să decidă unele lucruri urgente.
Poţi să fii sigur că lucrurile urgente sunt: controlul naşterii este un păcat, avortul este un păcat; şi acest nou păcat, care nu a mai fost amintit până acum - să faci eforturi să fii în contact direct cu Dumnezeu este un păcat.

Acum teza o supune sinodului în vederea confirmării; pe urmă aceasta va deveni o enciclică papală, aproape la fel de sfântă ca Biblia.
Dacă va fi acceptată în unanimitate de sinod, va avea acelaşi statut. Şi va fi acceptată, pentru că nici un preot nu va spune că este greşit, nici un cardinal nu va spune că este greşit.
Vor fi infinit de fericiţi că are o gândire atât de originală - nici Iisus nu şi-a dat seama de păcatul ăsta!

Când am primit vestea că orice efort de a lua contact direct cu Dumnezeu este un păcat, m-am întrebat ce făcea Moise.
Se afla în contact direct: nu era acolo nici un mediator, nu mai era nimeni altcineva prezent. Nu există nici un martor când Moise s-a întâlnit cu Dumnezeu în rugul aprins.
Comitea un mare păcat, după părerea acestui papă polonez.

Cine a fost intermediarul lui Iisus? Ar fi fost nevoie de un intermediar. El încerca să ia contact direct cu Dumnezeu, rugându-se.
Şi nu plătea pe altcineva să se roage pentru el, se ruga el singur. Nu era episcop, nu era cardinal, nu era papă; nici Moise nu fusese nici episcop, nici cardinal, nici papă.
Toţi sunt păcătoşi după părerea acestui papă polonez. Iar sinodul va subscrie la asta - pot spune asta înainte de a fi semnat - pentru că, peste tot în lume, preoţimea este şubredă.

Iar adevărul este că este dreptul tău din naştere să-ţi pui întrebări despre existenţă, despre viaţă, despre rostul a toate astea.

Contemplarea este teoretică, poţi teoretiza mai departe... Şi te îndepărtează de simţul comun.

De exemplu, Immanuel Kant a fost unul din cei mai mari filosofi ai lumii. Întreaga viaţă şi-a petrecut-o într-un singur oraş, din simplul motiv că orice schimbare i-ar fi tulburat contemplarea - casă nouă, oameni noi... Totul trebuia să fie exact la fel, ca el să fie liber să contemple.
Nu s-a însurat niciodată.
O femeie i-a propus odată căsătoria, dar el i-a spus: „Trebuie să mă mai gândesc".
Poate că este singurul răspuns de felul acesta; de obicei bărbatul cere în căsătorie. Poate că ea aşteptase suficient de mult şi, când văzuse că bărbatul nu o cere, făcuse ea propunerea.
Iar el ce răspunsese? „Trebuie să mă mai gândesc".
Timp de trei ani a contemplat toate argumentele pentru căsătorie, toate argumentele împotriva căsătoriei, iar necazul era că erau egale, umăr la umăr, se anulau unele pe altele.

Aşa că, după trei ani, s-a dus şi a bătut la uşa femeii dorind să-i spună: „Este tare dificil pentru mine să ajung la o concluzie, pentru că ambele părţi sunt egal valabile, cântăresc la fel şi nu pot face nimic dacă nu o consider pe una mai logică, mai ştiinţifică, mai filosofică decât cealaltă. Aşa că, iartă-mă, te poţi mărita cu altcineva".

Tatăl a deschis uşa. iar Kant a întrebat de fată.

Tatăl i-a spus: „Ai venit prea târziu, s-a măritat, are deja un copil.
Chiar că eşti un filosof, ai avut nevoie de trei ani ca sa-i dai răspunsul!“

Kant i-a răspuns: „Oricum, răspunsul nu era afirmativ, dar poţi să-i comunici fiicei tale incapacitatea mea de a decide. Am încercat din greu să mă decid, dar trebuie să fiu cinstit, nu pot să trişez şi să mă bazez doar pe argumentele favorabile şi să ignor argumentele nefavorabile. Nu mă pot păcăli pe mine însumi".

Ei bine, acest om mergea la universitate, unde preda, fix la aceeaşi oră.
Oamenii îşi potriveau ceasurile şi orologiile după el, puteai să fii sigur că e la secundă - se mişca precum limbile ceasului.
Servitorul lui nu spunea „Stăpâne, masa este gata", ci „Stăpâne, este şapte şi treizeci de minute...
Stăpâne, este douăsprezece şi treizeci de minute".
Nu era nevoie să-i spună că este ora mesei - „douăsprezece şi treizeci". Numai ora trebuia precizată.
Totul era fixat.
Era intr-atât de absorbit de filosofarea lui, că devenise dependent - aproape un servitor al servitorului său, pentru că servitorul putea să-l amenințe oricând spunând: „O să plec".

Iar servitorul ştia că el nu-şi permite să-l lase să plece.
Se întâmplase odată, pentru câteva zile, pentru că, văzându-se amenințat, Kant spusese:
„Da, poţi să pleci. Te consideri mult prea important. Gândeşti că nu pot trăi fără tine, crezi că nu pot găsi alt servitor?"

Omul spusese: „încearcă".

Dar treaba n-a mers cu celălalt servitor, deoarece acela nu avea nici cea mai mică idee că trebuie să anunţe ora.
Spunea: „Stăpâne, masa este servită", iar asta era o tulburare suficient de mare pentru Kant.

Trebuia să fie trezit în zori, la ora cinci, iar instrucţiunile date servitorului erau: „Chiar şi dacă te bat, ţip şi-ţi spun: «Pleacă de aici, vreau să dorm!», să nu pleci. Chiar şi dacă trebuie să mă baţi, bate-mă, dar dă-mă jos din pat. Cinci înseamnă cinci, dacă cobor mai târziu din pat vei răspunde pentru asta.
Ai toată libertatea de a face orice este necesar.
Şi nu o să spun nimic, pentru că uneori este prea frig şi eu simt nevoia să mai dorm, dar este ceva de moment, nu trebuie să-ţi pese de asta.
Trebuie să urmăreşti ceasul şi ordinele mele, iar când mă trezesc nu trebuie să-ţi pese de ceea ce spun.
Poate că spun: «Pleacă de aici, o să mă scol!» Să nu pleci, trebuie să mă dai jos din pat la ora cinci".

De multe ori ajungeau la bătaie, iar servitorul îl lovea şi-l dădea jos din pat.
Noul servitor nu putea face aşa ceva, să-şi bată stăpânul, iar ordinul în sine părea absurd.
„Dacă vrei să dormi, dormi; dacă vrei să te scoli, te scoli. Pot să te trezesc la ora cinci, dar pare mult prea ciudat că trebuie să se ajungă la bătaie".
Aşa că nici un servitor nu a rezistat.

Kant a fost nevoit să se întoarcă la primul şi l-a rugat; „Vino înapoi! Şi vezi să nu mori înainte să mor eu, că altfel trebuie să mă sinucid".
Şi, de fiecare dată când se întâmpla aşa ceva, servitorul cerea o plată mai mare. Aşa se petreceau lucrurile.

Într-o zi, când Kant mergea către universitate, ploua, iar unul din pantofi i-a rămas prins în noroi.
A lăsat pantoful acolo pentru că, dacă ar fi încercat să-l scoată, ar fi întârziat câteva secunde, iar asta nu era posibil. A intrat în clasă cu un singur pantof.
Studenţii s-au uitat la el, ce se întâmplase?
L-au întrebat: „Ce s-a întâmplat?"
El le-a spus: „Un pantof s-a prins în noroi, dar nu puteam să întârzii: atât de mulţi oameni îşi fixează ceasurile şi orologiile după mine. Pantoful meu nu este atât de important. O să-l recuperez când mă întorc acasă, căci cine o să fure un singur pantof?"

Oamenii ăştia îşi pierduseră simţul comun, trăiau într-o altă lume. Iar în ceea ce priveşte lumea teoretică, era un logician de frunte, nu puteai găsi nici o fisură în logica lui.
Dar în viaţa lui... era pur şi simplu nesănătos.
Cineva cumpărase o casă lângă el, iar Kant se îmbolnăvise, era foarte bolnav. Doctorii nu găseau problema, pentru că nu părea să fie o boală, dar Kant se afla în pragul morţii, aparent fără nici un motiv.

Unul dintre prieteni a trecut pe acolo şi le-a spus:
„Nu este nici o problemă. Din câte văd eu, casa de alături a fost luată de cineva, iar ei au plantat pomi care au acoperit fereastra lui Kant. Şi programul lui absolut, parte din programul lui absolut, era să stea la fereastră la momentul apusului şi să privească apusul.
Acum pomii au crescut prea înalţi, acoperă fereastra. Asta este cauza bolii şi nimic altceva: programul i-a fost dat peste cap, întreaga lui viaţă a fost dată peste cap".

Kant s-a ridicat şi a spus:

„Şi eu mă gândeam că ceva e în neregulă, de ce să fiu bolnav? Doar doctorii spun că nu este nici o boală şi totuşi sunt în pragul morţii.
Ai dreptate, sunt aceşti copaci: de când au crescut aceşti copaci nu am mai văzut asfinţitul. îmi lipsea ceva, dar nu-mi dădeam seama ce-mi lipseşte".

Au fost rugaţi vecinii şi ei au fost de acord. Dacă doar din cauza copacilor este pe moarte un aşa de mare filosof...
Au tăiat copacii, iar a doua zi Kant era perfect sănătos.

Programul lui fusese deranjat. Atunci când acesta era perfect, el era liber să contemple. îşi dorea o viaţă ca a unui robot, pentru ca mintea lui să fie liberă de problemele de zi cu zi.

Dar religia nu este contemplare. Nu este concentrare.
Este meditaţie.

Dar prin meditaţie trebuie să înţelegem *„dhyana”*, căci cuvântul meditaţie ne oferă o noţiune greşită.
Ori de câte ori spui: „meditez", poţi fi întrebat: „La ce? Asupra a ce meditezi?"
Trebuie să existe un obiect, cuvântul însuşi trimite la un obiect, „meditez la frumuseţe, la adevăr, la Dumnezeu".
Nu poţi să spui pur şi simplu „meditez", exprimarea este incompletă. Trebuie să spui la ce - asupra a ce meditezi? Şi aici e necazul.

Dhyana înseamnă „sunt în meditaţie" - nici măcar meditez.
Dacă te apropii şi mai mult, atunci „sunt meditaţie" - acesta este înţelesul pentru *„dhyana”*.
Aşa că în China nu au găsit nici un cuvânt, au împrumutat un cuvânt, cuvântul budist jhana. Buddha folosea jhana, este varianta în pali pentru dhyana.

Buddha folosea limba populară ca parte a revoluţiei sale, deoarece spunea că
„Religia trebuie să folosească limba comună, de rând, pentru a se putea renunţa la preoţime: nu este nevoie de ea. Oamenii înţeleg scripturile, oamenii înţeleg sutrele, oamenii înţeleg ce fac. Nu este nevoie de preot".

Este nevoie de preot pentru că el foloseşte o limbă diferită, pe care oamenii obişnuiţi nu o pot folosi, şi întăreşte ideea că sanscrita este limba divină şi că nu oricui i se permite să o citească.
Este o limbă specială, ca a unui doctor.

Te-ai gândit la asta? De ce doctorii prescriu în latină şi greacă? Ce fel de nebunie este?
Nu cunosc latina, nu cunosc greaca, dar medicamentele şi numele medicamentelor sunt întotdeauna în greacă sau în latină. Acelaşi truc ca la preoţime.

Dacă ar scrie în limba comună a oamenilor, nu ar mai putea să ceară atât cât cer pentru că ai putea spune: „Reţeta asta, îmi ceri douăzeci de dolari pentru reţeta asta?"
Iar chimistul, farmacistul, nici ei nu ar mai putea cere mult pentru că ştiu că poţi lua de la piaţă acelaşi lucru plătind numai un dolar, iar ei cer cincisprezece.
Dar în latină sau în greacă nu ştii despre ce este vorba.
Dacă ar scrie „ceapă", le-ai spune: „Glumeşti?"
Dar dacă este scris în greacă sau latină, nu ştii ce este, numai el ştie, sau numai chimistul ştie.

Iar modul lor de a scrie este şi el important.
Trebuie scris în aşa fel încât să nu poţi citi ce-i acolo.
Dacă ai putea citi, poate că ai consulta un dicţionar şi ai descoperi ce înseamnă.
Trebuie să fie ilizibil, ca să nu înţelegi.
De fapt, mai întotdeauna farcacistul nu ştie nimic despre ce este scris acolo, dar nimeni nu vrea să-şi arate ignoranţa, aşa că o să îţi dea el ceva acolo.

S-a întâmplat odată, un om a primit o scrisoare de la medicul de familie.
Era o invitaţie de a participa la nunta fiicei lui.

Dar medicul a scris în felul lui, ca de obicei, iar omul nu a putut citi despre ce este vorba. S-a gândit că cel mai bun lucru ar fi „să mă duc la farmacist, poate că este ceva important, iar dacă mă duc la doctor însuşi o să creadă că nici măcar nu ştiu să citesc".
S-a dus la farmacist şi i-a dat scrisoarea. Farmacistul a dispărut pur şi simplu cu scrisoarea, iar după zece minute s-a întors cu două sticle.

Omul i-a spus: „Ce faci? Nu-i o reţetă, este o scrisoare!“

I-a răspuns: „Dumnezeulel Era o scrisoare?" îşi imaginase că mirele şi mireasa sunt două sticle.
Aşa că preparase o mixtură şi adusese cele două sticle.

Buddha s-a răsculat împotriva sanscritei şi a utilizat pali. In pali.

„*Dhyana*” este jhana.

Jhana a ajuns în China şi a devenit chan.
Nu aveau alt cuvânt, aşa că au preluat cuvântul - dar în fiecare limbă pronunţia se schimbă, aşa a devenit chan.
Când a ajuns în Japonia, a devenit zen, dar este acelaşi cuvânt, dhyana.

Iar noi folosim meditaţie în sensul de dhyana, deci nu trebuie să meditezi la ceva.

În limba engleză, termenul de meditaţie reprezintă ceva între concentrare şi contemplare.

Concentrarea este asupra unui punct, contemplarea acoperă o suprafaţă mai largă, iar meditaţia este un fragment din acea suprafaţă.
Când contempli un subiect, sunt lucruri pentru care este nevoie de mai multă atenţie; atunci meditezi. în limba engleză asta se înţelege prin meditaţie: concentrarea şi contemplarea sunt doi poli, iar exact la mijloc se află meditaţia.
Dar noi nu utilizăm cuvântul în sensul din engleză, îi dăm un cu totul alt sens.

O să vă spun o poveste care mi-a plăcut întotdeauna şi care va explica acum ce este meditaţia.

Trei oameni au plecat la plimbare de dimineaţă.
Au văzut un călugăr budist stând pe o colină şi, cum nu aveau nimic de făcut, au început să-discute despre ce făcea omul acela.

Unul a spus:
„Din câte văd eu de aici, aşteaptă pe cineva. Poate că aşteaptă un prieten rămas mai în urmă.

Al doilea om a spus:
„Dacă mă uit la el, nu pot să fiu de acord cu tine, pentru că o persoană care aşteaptă un prieten lăsat în urmă se mai uită din când în când să vadă dacă acesta vine sau nu, să ştie cât mai are de aşteptat.
Dar omul ăsta nu priveşte niciodată în urmă, doar stă acolo. Nu cred că aşteaptă pe cineva.
Sentimentul meu este că aceşti călugări budişti au o vacă".

In Japonia, au obiceiul să ţină o vacă de lapte pentru ceaiul de dimineaţă, altfel ar trebui să cerşească în zori pentru o ceaşcă de ceai.
Iar călugării zen beau ceai cel puţin de cinci-şase ori pe zi, e aproape un ritual să bei ceai pentru că te ţine treaz, alert, conştient, aşa că ţin o vacă la mănăstire.

Al doilea om a continuat:
„Cred că vaca s-a pierdut pe undeva, s-a dus să pască, iar el o caută".

Al treilea om a spus:
„Nu sunt de acord, dacă omul caută vaca nu trebuie să stea ca o statuie. Trebuie să meargă prin jur, să se ducă să caute în toate direcţiile. El nici măcar nu-şi mişcă faţa într-o direcţie sau în alta. Ca să nu mai spun de faţa lui, ochii sunt pe jumătate închişi".

S-au apropiat de om, aşa că l-au putut vedea mai bine.

Atunci cel de-al treilea a spus:
„Nu cred că aveţi dreptate, cred că meditează. Dar cum decidem cine are dreptate?"

Ceilalţi au zis: „Nu-i nici o problemă, ne apropiem de el şi-l întrebăm".

Primul bărbat l-a întrebat pe călugăr:
„Stai după un prieten rămas în urmă, îl aştepţi?"

Călugărul budist a deschis ochii şi i-a spus:
„Dacă aştept? Nu mă aştept niciodată la nimic. Să te aştepţi la ceva este împotriva religiei mele".

Omul i-a spus:
„Dumnezeule! Nu să te aşteptepţi la ceva, ci spune-mi dacă aştepţi pe cineva să vină?"

„Religia mea te învaţă că nu poţi fi sigur nici măcar de următoarea secundă. Cum să aştept după cineva? Am timp de aşteptat? Nu aştept".

Omul i-a spus iar:
„Bine, lasă toate astea, lasă aşteptatul, că nu ştiu ce tot zici acolo. Spune-mi doar atât, ai un prieten lăsat în urmă?"

Celălalt a zis:

„Din nou acelaşi lucru. Nu am prieteni pe lumea asta, nu am duşmani pe lumea asta, pentru că ei vin împreună. Nu poţi să-l alegi pe unul şi să renunţi la celălalt. Nu vezi că sunt călugăr budist? Nu am duşmani, nu am prieteni. Şi, te rog, pleacă, nu mă mai deranja".

Al doilea om s-a gândit:
„Ei, s-ar putea să existe o speranţă pentru mine".
Şi a spus:
„Asta i-am zis şi eu, i-am zis că «Vorbeşti aiurea. Omul nu aşteaptă nimic şi pe nimeni, este un călugăr budist, nu are prieteni, nu are duşmani.» Ai dreptate. Eu cred că ţi-ai pierdut vaca".

Călugărul i-a răspuns:
„Eşti chiar mai prost decât primul. O vacă? Un călugăr budist nu posedă nimic. Iar după vaca altcuiva de ce să mă uit? Eu nu am nici o vacă".
Omul era stânjenit, ce să facă?

Al treilea s-a gândit:
„Ei bine, singura posibilitate rămasă este ce am spus eu".
Şi a zis:
„Văd că meditezi".

Călugărul a răspuns:
„Prostii! Meditaţia nu este o activitate. Nu meditezi, eşti meditaţie. Ca să vă spun adevărul, pentru ca nici unul dintre voi, prieteni, să nu rămână derutat, pur şi simplu nu fac nimic. Stau aici, nu fac nimic - aveţi ceva împotrivă?"

Ceilalţi i-au spus:
„N-avem nimic împotrivă, doar că nu are sens pentru noi - să stai aici, să nu faci nimic".

„Dar asta este meditaţia: să stai şi să nu faci nimic - nici cu corpul, nici cu mintea".

Odată ce ai început să faci ceva, fie te duci către contemplare, fie te duci către concentrare, fie întreprinzi o acţiune - dar te mişti din centrul tău.

Când nu faci absolut nimic - fizic, mental, la nici un nivel -, când toate activităţile încetează şi tu doar exişti, doar fiinţezi, asta este meditaţia.
Nu poţi să o faci, nu poţi să o practici, trebuie doar să o înţelegi.
Ori de câte ori găseşti timp doar să fiinţezi, lasă tot ce ai de făcut.
Gânditul este şi el acţiune, concentrarea este şi ea acţiune, contemplarea înseamnă şi ea să faci ceva.

Dacă chiar şi pentru o singură clipă nu faci nimic altceva şi te centrezi, relaxat cu totul - asta este meditaţia.
Şi, odată ce ai prins secretul, poţi sta în acea stare oricât de mult, până la urmă poţi rămâne aşa douăzeci şi patru de ore pe zi.

Odată ce ai devenit conştient de modul în care fiinţa ta poate rămâne netulburată, atunci poţi să începi să faci lucuri, atent ca fiinţa ta să nu fie agitată.
Asta este a doua parte a meditaţiei.

Mai întâi înveţi cum să fii pur şi simplu, apoi înveţi să faci acţiuni simple - măturatul podelei, duşul - dar rămânând centrat. Pe urmă poţi să faci lucruri complicate.

De exemplu, vorbesc cu voi, dar meditaţia nu este deranjată. Pot să continui să vorbesc, dar în centrul fiinţei mele nu este nici un val, este doar linişte, linişte absolută.

Aşa că meditaţia nu se opune acţiunii.
Nu presupune să evadezi din viaţă.
Pur şi simplu te învaţă un nou mod de a trăi: devii centrul ciclonului.

Viaţa merge mai departe, merge chiar mai intens — cu mai multă bucurie, cu mai multă claritate, mai multă viziune, mai multă creativitate - şi totuşi eşti departe, doar un observator de pe colină, urmărind tot ceea ce se întâmplă înjur.

Nu eşti cel care acţionează, eşti observatorul.

Ăsta este tot secretul meditaţiei, să devii observator.
Acţiunea continuă la nivelul ei, nu-i nici o problemă: tai lemne, scoţi apă din fântână.

Poţi face toate lucrurile, mari şi mici; un singur lucru nu este permis, şi anume să-ţi pierzi centrarea.

Conştienţa, starea de spectator trebuie să rămână fără nici un nor, nederanjată.
Meditaţia este un fenomen simplu.

Concentrarea este foarte complicată pentru că trebuie să te forţezi, este obositor.

Contemplarea este ceva mai bună pentru că ai ceva mai mult spaţiu de mişcare.
Nu te mişti printr-o gaură îngustă, care tinde să devină tot mai îngustă.

Concentrarea are vizunea de tip tunel. Ai privit în lungul unui tunel?
Din partea din care priveşti este mare.
Dar, dacă tunelul are trei kilometri lungime, partea cealaltă este doar o luminiţă rotundă, nimic altceva: cu cât este mai lung tunelul, cu atât mai mic va fi celălalt capăt.
Cu cât e mai mare omul de ştiinţă, cu atât e mai lung tunelul. Trebuie să se concentreze, iar concentrarea este o încordare intensă.
Concentrarea nu este starea firească a minţii. Mintea este hoinară. Îi place să se mute dintr-un loc în altul. Este mereu încântată de nou. în concentrare, mintea este aproape ca într-o închisoare.

În al Doilea Război Mondial, nu ştiu de ce, au început să numească „lagăre de concentrare" locurile în care ţineau prizonierii.
Au dat ei înţelesul lor acestui cuvânt - aduceau tot felul de prizonieri şi-i concentrau acolo.
Dar concentrare înseamnă, de fapt, să-ţi strângi toate energiile minţii şi ale trupului şi să le pui într-un loc îngust. Este obositor.
Contemplarea are mai mult loc de mişcare, dejoacă, dar tot este un loc mărginit, nu este nemărginit.

Meditaţia, după mine şi conform religiei mele, are la dispoziţie tot spaţiul, întreaga existenţă.
Tu eşti spectatorul, poţi privi întreaga scenă.

Nu trebuie să faci efortul de a te concentra pe ceva, nu trebuie să faci efortul de a contempla ceva.
Nu faci nimic din toate astea, pur şi simplu eşti acolo şi observi, conştient numai. Este un talent.
Nu este o ştiinţă, nu este o artă, nu este o îndemânare, este un talent.

Trebuie doar să continui să te joci cu ideea.
Stând în baie, joacă-te cu ideea că nu faci nimic.
Şi, într-o bună zi, o să fii surprins: doar jucându-te cu ideea, s-a întâmplat - pentru că este în natura ta.
La momentul potrivit... Nu ştii niciodată când este momentul potrivit, când apare ocazia, aşa că joacă-te mai departe.

Cineva l-a întrebat pe Henry Ford - pentru că acesta făcuse o declaraţie:
„Succesul meu nu-i nimic altceva decât sesizarea ocaziei potrivite la momentul potrivit. Oamenii fie se gândesc la oportunităţi plasate în viitor - nu poţi să pui mâna pe ele -, fie se gândesc la oportunităţi din trecut.
Când ele au trecut şi n-a mai rămas în urma lor decât praful de pe drum, de abia atunci sesizează că ocazia a trecut".

Cineva l-a întrebat:
„Dar dacă nu te gândeşti la oportunitatea care vine si nu te gândeşti la oportunitatea care a trecut, cum poţi să-ţi dai seama brusc că a apărut? Trebuie să fii pregătit".

El a răspuns:
„Nu pregătit - trebuie doar să sari. Nu ştii niciodată când vine. Când vine, sari pe ea!"

Ce spunea Henry Ford are o semnificaţie profundă.
El spune:
„Continuă să sari. Nu aştepta: nu te preocupa dacă o oportunitate este acolo sau nu: doar sari. Nu ştii niciodată când vine. Când apare, sari pe ea şi mergi mai departe".

Dacă continui să priveşti în viitor, „când o sosi oare oportunitatea?"... viitorul este imprevizibil.

Dacă aştepţi gândindu-te: „Când apare, o să sar pe ea", în momentul în care o să devii conştient de ea va fi trecut deja, se va fi pierdut. Timpul zboară, foarte repede, doar pulberea rămâne în urmă.

Mai bine uită de oportunităţi, învaţă pur şi simplu să sari, aşa că atunci când vor apărea...

Asta îţi spun: doar joacă-te mai departe cu ideea.
Folosesc cuvântul joacă pentru că nu sunt un om serios şi religia mea este non-serioasă.

Doar joacă-te mai departe - şi ai suficient timp. Oricând -, când stai în pat şi nu vine somnul, joacă-te cu ideea.
De ce să te oboseşti cu adormitul? Va veni când va veni. Nu poţi face nimic ca să-l aduci, nu e în mâinile tale, de ce să te oboseşti cu el?
Uită de tot ceea ce nu e în mâinile tale.
Timpul este în mâinile tale, de ce să nu-l foloseşti?
Stând în pat, sub cuvertură, într-o noapte răcoroasă, simţindu-te confortabil şi plăcut, doar joacă-te cu ideea.

Nu trebuie să stai în postura lotusului.
In meditaţia mea nu trebuie să te torturezi în nici un fel.

Dacă îţi place postura lotusului, foarte bine, poţi să stai aşa.

Dar occidentalii merg în India şi le ia şase luni să înveţe postura şi se chinuie prea mult.
Şi se gândesc că atunci când vor fi învăţat postura lotusului vor fi câştigat ceva.
Toată India stă în postura lotusului - nimeni nu a câştigat nimic. Este doar modul lor natural de a şedea.
Într-o ţară rece ai nevoie de un scaun pe care să şezi, nu poţi sta pe pământ.
Într-o ţară caldă, de ce să-ţi baţi capul cu un scaun? Stai oriunde.

Nu este nevoie de o postură specială, nu este nevoie de un anumit moment.
Sunt oameni care se gândesc că există anumite momente potrivite.

Nu, nu şi pentru meditaţie; orice moment este potrivit pentru ea - doar să fii relaxat şi vesel.
Şi, dacă nu se întâmplă, nu contează; nu te întrista.
Pentru că nu-ţi spun că se va întâmpla astăzi, sau mâine, sau în următoarele trei sau şase luni.

Nu-ţi creez aşteptări, pentru că acestea devin tensiuni în mintea ta.
Se poate întâmpla oricând, se poate să nu se întâmple; totul depinde de cât de jucăuş eşti.

Tu doar începe joaca - în cadă, când nu faci altceva, de ce să nu te joci?
Stând sub duş, nu faci nimic; duşul îşi vede de treaba lui.
Tu pur şi simplu stai acolo; pentru câteva clipe numai fii jucăuş.

Mergând pe drum, mersul poate fi făcut de corp; nu este nevoie de tine, picioarele se ocupă de asta.

Orice moment în care te simţi relaxat, nu eşti tensionat, joacă-te cu ideea de meditaţie în modul în care ţi-am explicat.
Stai în linişte, centrat în tine, şi într-o bună zi... Şi nu sunt decât şapte zile, nu te îngrijora!

Aşa că luni, marţi, miercuri, joi, vineri, sâmbătă sau măcar duminică-într-una din cele şapte zile, într-o bună zi se va întâmpla.
Doar bucură-te de ideea asta şi joacă-te cu ideea asta ori de câte ori poţi.

Dacă nu se întâmplă nimic — eu nu-ţi promit nimic - dacă nu se întâmplă nimic, tot bine e, fiindcă te-ai simţit bine.
Te-ai jucat cu ideea, i-ai acordat o şansă.

Continuă să-i oferi o şansă.
Henry Ford spunea:
„Continuă să sari şi atunci când şansa, oportunitatea soseşte, sari pe ea".

Eu spun exact pe dos.
Continuă să dai o şansă meditaţiei, iar când va veni momentul potrivit şi vei fi relaxat şi deschis, ea va sări pe tine.
Şi odată ce meditaţia a sărit pe tine, ea nu te va mai părăsi niciodată. Nici o şansă!

Aşa că gândeşte-te de două ori înainte să începi să te joci!

„De ce alerg mereu aşa de repede? Există ceva ce nu vreau să văd?”

Nu eşti singurul; aproape toţi fug cât pot de repede de ei înşişi.

Şi problema este că nu poţi să fugi de tine însuţi.
Oriunde te-ai duce, vei fi tu însuţi.

Teama este aceea de a te cunoaşte pe tine însuţi.
Este cea mai mare frică de pe lumea asta.

Din cauză că ai fost condamnat atât de mult de toţi ceilalţi chiar şi pentru cel mai mic lucru - pentru cea mai mică greşeală, absolut umană -, ai ajuns să-ţi fie frică de tine însuţi.
Ştii că nu eşti valoros.
Ideea asta ţi s-a plasat adânc în subconştient - că nu meriţi nimic, că eşti absolut lipsit de valoare.

Normal că soluţia cea mai bună este aceea de a fugi de tine însuţi.

Toţi o fac în diverse feluri: unii aleargă după bani, alţii aleargă după putere, alţii aleargă după respectabilitate, alţii aleargă după virtute, după sfinţenie.

Dar, dacă priveşti mai profund, ei nu aleargă după ceva, ei aleargă de ceva.

Este numai o scuză, că aleargă ca nebunul după bani; se păcăleşte pe el şi păcăleşte întreaga lume.

Realitatea este că banii îi oferă un pretext bun pentru a fugi după ei şi ascund faptul că fuge de el însuşi.

De asta, atunci când îi strânge, ajunge pe culmile disperării şi ale agoniei.
Ce s-a întâmplat? Era scopul lui; şi l-a atins - ar trebui să fie cel mai fericit om din lume.
Dar oamenii care au reuşit nu sunt cei mai fericiţi oameni din lume, sunt cei mai nefericiţi.

De unde vine suferinţa lui?
Suferinţa lui vine din faptul că întregul efort a eşuat.
Acum nu mai are după ce să alerge şi deodată a dat peste el însuşi. Pe culmile succesului, oamenii nu se întâlnesc cu altcineva decât cu ei înşişi. în mod paradoxal, dă chiar peste cel de care a fugit.

Nu poţi fugi de tine însuţi.

Dimpotrivă, trebuie să te apropii de tine însuţi, tot mai adânc în fiinţa ta, să arunci toate vinile ce ţi s-au pus în cârcă de toţi cei pe care i-ai cunoscut în viaţă.
Părinţii, soţul, soţia, vecinii, profesorii, prietenii, duşmanii, toţi au arătat cu degetul la tine ceva ce ar fi greşit. De nicăieri nu a venit o apreciere.

Omenirea a creat pentru sine această stranie situaţie în care nimeni nu este în largul lui, nimeni nu stă relaxat, pentru că, în momentul în care te-ai relaxat, te întâlneşti cu tine însuţi.

Relaxarea devine aproape ca o oglindă, şi nu doreşti să-ţi vezi chipul pentru că eşti influenţat de opiniile acuzatoare ale celorlalţi.

Nici măcar cea mai mică plăcere nu-ţi este permisă de biserica ta, de preotul tău, de religia ta, de cultura ta.
Doar suferinţa este acceptabilă - nu plăcerea.

În situaţia asta este perfect normal pentru tine să simţi, atunci când, din toate părţile, din toate sursele vine doar condamnarea, că eşti un păcătos.

Toate religiile au clamat timp de secole că eşti născut în păcat, că suferinţa este destinul tău.
Ai fost condamnat din atâtea părţi, fără nici o excepţie, încât este firesc pentru orice individ să fie afectat profund de această vastă conspiraţie. Toţi sunt prinşi în ea.
Şi, dacă ai încerca să înţelegi, ai fi surprins.

Aşa cum ceilalţi te condamnă pe tine, tu îi condamni pe ceilalţi; este o conspiraţie reciprocă.
Aşa cum părinţii tăi nu au acceptat că meriţi ceva, la fel faci şi tu cu copiii tăi, fără să fii conştient că fiecare este ceea ce este, nu poate fi altfel.
Poate pretinde că este altfel, poate fi cel mult un ipocrit, dar, de fapt, va rămâne el însuşi.

Fuga ta cât mai departe nu face altceva decât să genereze şi mai multă ipocrizie, mai multe măşti pentru a te putea ascunde complet de ochii celorlalţi.
Poate că reuşeşti să te ascunzi de ceilalţi, dar cum vei reuşi să te ascunzi de tine însuţi?

Poţi să mergi până pe lună; tot pe tine te vei găsi acolo.

Poţi să urci pe Everest; poate că vei fi singur, dar vei fi cu tine însuţi.
Poate că în acea singurătate de pe Everest vei deveni mai atent şi mai conştient de tine.

Este unul din motivele pentru care oamenii sunt atât de speriaţi de singurătate; vor mulţimea, vor să aibă mereu oameni în jur, vor prieteni.
Tare dificil pentru oameni să rămână tăcuţi şi liniştiţi în singurătate.

Motivul este că în singurătate rămâi cu tine însuţi - şi ai acceptat ideea stupidă că eşti hidos, că eşti senzual, că eşti desfrânat, că eşti lacom, că eşti violent; nu-i nimic de apreciat la tine.

Întrebi: „De ce alerg mereu aşa de repede?"

Pentru că ţi-e frică să nu te ajungi din urmă.
Iar implicaţiile fugii atât de rapide sunt numeroase.
Fugitul rapid de tine însuţi a creat nebunia vitezei: toţi vor să ajungă undeva cu cea mai mare viteză posibilă.

S-a întâmplat odată, veneam dintr-un loc numit Nagpur înapoi la Jabalpur.

Călătoream cu prorectorul Universităţii Nagpur, iar maşina s-a stricat pe drum.
N-am mai văzut pe nimeni atât de nefericit.

I-am spus:
„Nu-i nici o grabă. Nimeni nu te aşteaptă acolo, iar conferinţa la care mergi începe peste douăzeci şi patru de ore. Jabalpur este la doar trei ore distanţă. Nu-i nici o problemă: fie va fi reparată maşina, fie o să chemăm o altă maşină din Jabalpur să ne ia, fie facem autostopul, fie... trec atâtea autobuze pe aici. Nu-i nici o problemă... nu trebuie să fii nefericit".

A rămas în maşină şi m-am dus să caut pe cineva.
Era un sat micuţ, dar poate că găseam un mecanic, sau altfel de ajutor, sau poate că proprietarul terenului pe care ne aflam avea maşină.
Când m-am întors din sat, omul aproape că plângea.

L-am întrebat: „Care este problema?"

Mi-a răspuns: „Nu-mi permit să rămân singur. Mă simt expus prea mult, rămân gol în faţa mea. Devin conştient că mi-am risipit toată viaţa - şi nu vreau să ştiu asta".

„Nu te ajută în nici un fel să nu ştii. Mai bine să ştii şi mai bine să mergi cât mai mult către tine. De aceea toată această suferinţă şi singurătatea..."

Singurătatea ar trebui să fie una dintre cele mai mari plăceri.

Oamenii aleargă.
Nu contează unde se duc; ce contează este dacă merg la viteza maximă sau nu.

Întrebi: „Există ceva ce nu vreau să văd?“

Sunt multe lucruri. În esenţă, pe tine nu vrei să te vezi - şi asta din cauza unei condiţionări greşite.

Modul meu de a aborda transformarea interioară este renunţarea la toate condiţionările.
Pur şi simplu aruncă orice ar fi spus ceilalţi despre tine. E rahat şi nimic mai mult.

Ceilalţi nu se cunosc pe ei înşişi; ce lucruri adevărate ar putea spune despre tine?

Iar opiniile pe care le-ai adunat de pe la alţii... încearcă numai să-i priveşti pe cei de la care-aduni părerile.
Nu vin de la Gautama Buddha, sau de la Iisus, sau de la Socrate; vin de la oameni la fel de ignoranţi ca şi tine.
Doar spun mai departe păreri pe care le-au auzit de la alţii.

Există o poveste frumoasă...
Nu contează dacă este adevărată sau nu; este frumoasă prin înţelesul ei.

Unul din cei mai mari împăraţi ai Indiei a fost împăratul Akbar, din dinastia Mughal.
Nu poate fi comparat decât cu un singur om din Occident, iar acesta este Marcus Aurelius, împăraţii sunt arareori oameni înţelepţi, dar cei doi sunt, cu siguranţă, excepţii.

Într-o zi vorbea cu curtenii de la curtea sa.
Adunase cei mai buni oameni din ţară - cel mai bun pictor, cel mai bun muzician, cel mai bun filosof, cel mai bun poet.
Avea un grup de consilieri speciali, format din nouă membri, cunoscuţi drept cele nouă nestemate de la curtea lui Akbar.

Cel mai important dintre ei era Birbal.
Foarte inteligent şi cu simţul umorului, el a făcut ceva ce nu se face în faţa unui împărat.

Fiecare împărat are regulile lui - cuvântul lui este lege iar Birbal a făcut ceva altfel decât ţinea Akbar cu încăpăţânare să fie făcut.

Akbar l-a pocnit imediat pe Birbal.
Îl respecta pe Birbal, îl iubea, era prietenul lui cel mai bun, dar nu putea să-l ierte din punctul de vedere al regulilor de la curte.

Dar ce a făcut Birbal este de poveste.
Nu a aşteptat nici o clipă; imediat l-a pălmuit pe cel care stătea lângă el.

Celălalt a fost şocat, chiar şi Akbar a fost şocat. Considera că omul este foarte înţelept: „A înnebunit, ce s-a întâmplat? L-am pălmuit şi el îl pălmuieşte pe cel de lângă el? Este ciudat, absurd şi lipsit de logică”.

Celălalt stătea acolo şocat şi Birbal i-a spus: „Nu sta ca prostul, dă-o mai departe!"

Aşa că omul a pălmuit pe un altul de lângă el - acum jocul a devenit clar, trebuia să dai mai departe.

Noaptea, când imparatul Akbar s-a dus la culcare cu soţia lui, soţia l-a pălmuit.

El a întrebat-o:
„Care-i problema?"

Ea i-a răspuns:
„A făcut înconjurul oraşului şi, în fine, s-a întors la sursă. Altcineva m-a pălmuit şi, când am întrebat: «Care-i problema?», mi s-a spus că este jocul început de Akbar. M-am gândit că este bine să-l termin, să închid cercul".

A doua zi, înainte de toate, Birbal l-a întrebat:
„Ai primit sau nu palma înapoi?"

Akbar i-a răspuns:
„Nu m-am gândit niciodată că se va întâmpla aşa ceva!"

Birbal i-a spus:
„Eram absolut sigur, unde ar fi putut să ajungă până la urmă? A trecut prin tot oraşul. Nu puteai să scapi, era menită să ajungă la tine".

De secole totul este transferat, trecut dintr-o mână în alta, de la o generaţie la alta - şi jocul continuă.

Ăsta este jocul din care trebuie să ieşi.
Singura cale de a ieşi din el este aceea de a-ţi redescoperi respectul de sine, să ajungi din nou la fel de demn cum erai când erai copil, când încă nu erai contaminat, când încă nu erai condiţionat şi otrăvit de societate şi de oamenii din jur.

Fii din nou copil şi nu mai fugi de tine însuţi.
Fugi către tine însuţi - asta este calea meditaţiei.

Omul obişnuit fuge de el însuşi, căutătorul aleargă către sine însuşi pentru a descoperi sursa vieţii sale, a conştienţei sale.
Iar când descoperă sursa, descoperă nu doar sursa vieţii sale, descoperă sursa vieţii întregului univers, a întregului cosmos.

O mare celebrare începe în el.
Viaţa devine un cântec, un dans, clipă de clipă.
Se eliberează de toate aiurelile pe care societatea i le-a transmis. Pur şi simplu dă deoparte toate condiţionările, toate tradiţiile, tot trecutul.

Îţi spun că la un singur lucru trebuie să renunţi, iar acesta este trecutul şi nimic altceva.

Dacă poţi renunţa la trecut, te vei înviora, ca un nou-născut, iar să fii atât de înviorat este o aşa binecuvântare, aşa un extaz, încât nici nu-ţi va mai trece prin gând să pleci undeva, nici măcar pentru o clipă.
Omul care se cunoaşte pe sine nu pleacă niciodată în vacanţe. Dar cei mai mulţi continuă să se comporte prosteşte...

Un american conducea pe un mic drum de ţară din Irlanda când, îngrozit, a văzut un car cu fân ieşind de pe câmp pe drumul îngust.
A apăsat pe frână, dar nu a putut opri Ia timp şi a sfârşit trecând prin gard şi ieşind pe câmp, unde maşina a luat foc.
„La naiba!", a exclamat Paddy către prietenul lui Seamus, care conducea căruţa cu fân. „Unii dintre turiştii ăştia sunt nişte şoferi îngrozitori. Bine că am ieşit la timp de pe câmp".

Bătrânul fermier, lucrându-şi câmpul cu o pereche de tauri, a fost întrebat de un vecin de ce nu foloseşte boi.
„Nu vreau să folosesc boi", i-a răspuns fermierul. „Vreau să folosesc tauri".

„Bine, dacă nu vrei să foloseşti boi, de ce nu foloseşti cai?"

„Nu vreau să folosesc cai! Vreau să folosesc tauri!"

„Ei bine", a mai încercat vecinul, „ai putea folosi tractorul pe care fiul tău tocmai l-a cumpărat".

„Nu vreau să folosesc nici tractorul, vreau să folosesc taurii", a reafirmat fermierul.

„Dar de ce vrei să foloseşti doar tauri?", l-a întrebat într-un sfârşit vecinul.

„Pentru că nu vreau să creadă că viaţa este doar o poveste de dragoste!", i-a spus bătrânul.

Exact asta e situaţia în care te-ai născut, în care ai fost condiţionat. Nimeni nu vrea să afli că viaţa este doar o poveste de dragoste.

Şi în asta constă crima mea - întreaga mea învăţătură este aceea că viaţa este numai şi numai o poveste de dragoste.

Un cuplu de proaspăt însurăţei a zburat la Miami şi s-a cazat la un hotel pentru luna de miere.
Nimeni nu i-a văzut până în dimineaţa celei de-a şasea zile, când au coborât în restaurant la micul dejun.

Când s-a apropiat chelnerul, soţia s-a întors către soţul ei şi i-a spus:
„Dragă, ştii ce aş vrea?"

„Da, ştiu, dar trebuie să mai şi mâncăm din când în când".

Din când în când este bine să iei micul dejun. Altfel, viaţa este o continuă poveste de dragoste.

Şi te învăţ nu numai dragostea trupească, atât de banală.

Te învăţ dragostea spirituală, care este eternă, începe şi nu se termină niciodată.
Dar lucrul acesta este posibil doar după ce începi să mergi înlăuntrul tău.
Înlăuntru înseamnă către divin.

Mersul înlăuntru este tot secretul transformării alchimice a fiinţei.

Fuga către afară este o risipire a unui timp atât de preţios şi a unei vieţi ce ar fi putut fi un cântec minunat, de o mare creativitate, un uluitor festival de lumini.

Cu cât eşti mai departe de tine, cu atât mai întunecată devine viaţa ta, cu atât mai nefericită, mai dominată de frică, mai rănită, condamnată, respinsă de tine însuţi.
Şi cu cât mai departe te afli, cu atât mai greu este să găseşti drumul înapoi către acasă.

Ai fugit de tine timp de multe, multe vieţi, dar, dacă porneşti pe o cale meditativă, corectă, vei vedea că nu te-ai dus prea departe.

Meditaţia este o scurtătură între locul în care te afli şi cel în care ar trebui să fii.
Iar meditaţia este o metodă atât de simplă încât oricine, chiar si un copil, poate pătrunde în ţara minunilor.

Aşa că, în loc să fugi în afară, fugi înlăuntru.
Apropie-te de tine şi observă mai bine.

Nimeni nu poate vedea realitatea ta interioară; numai tu poţi vedea toată splendoarea, toată gloria.

Pentru că nimeni altul nu poate zări frumuseţea ta lăuntrică toţi te condamnă.
Doar tu poţi să-ţi afirmi beatitudinea, doar tu poţi să-ţi afirmi în ultimă instanţă iluminarea.

Chiar şi atunci oamenii vor fi suspicioşi.
Au fost suspicioşi cu Socrate, au fost suspicioşi. cu Gautama Buddha, au fost suspicioşi cu Iisus.
Suspiciunea lor este înrădăcinată în faptul că nu-s conştienţi de fiinţa lor interioară.

Cum ar putea să-l creadă pe Gautama Buddha că în tăcerea interioară a inimii se află extazul suprem?

Ei nu ştiu nimic de sinele lor, nici măcar abc-ul.
Ei nu ştiu nimic despre extaz.

Ei ascultă un Gautama Buddha doar din cauza prezenţei sale, a ochilor lui charismatici, a vibraţiei magnetice, dar când se întorc acasă încep iar să fie suspicioşi, să pună la îndoială.
Şi asta se întâmplă chiar şi aici.

Primesc multe scrisori în care se spune:
„Când te ascultăm pe tine, totul pare corect. Când ajungem acasă, apar îndoielile; mintea începe să ne spună că am fost hipnotizaţi".

Sunt milioane de oameni care doresc să vină lângă mine, dar le este frică pentru că ar putea fi hipnotizaţi.
Este ceva mult mai profund decât hipnoza.

Nu eşti hipnotizat, eşti pur şi simplu purtat către o nouă viziune asupra sinelui.

Nu este o scamatorie, nu eşti păcălit, eşti trezit.

Cuvântul hypnosis înseamnă adormit, iar tot ceea ce fac eu aici este să te trezesc.

Eşti deja adormit şi ai fost adormit timp de mai multe vieţi.

Este timpul să te trezeşti.

Ai pierdut deja prea mult timp preţios, energie, oportunităţi.
Dar încă mai este timp şi, din momentul în care te vei trezi, noaptea se termină, încep zorii.

„Vrei să spui mai multe despre relaxare? Sunt conştient de o tensiune aflată adâncîn interiorul meu şi bănuiesc că nu am fost niciodată relaxat total.
Când te-am auzit spunând că relaxarea este unul din cele mai complexe fenomene posibile, am întrezărit o ţesătură bogată în care firele relaxării şi ale destinderii sunt adânc întreţesute cu încrederea, apoi au apărut acolo iubirea şi acceptarea, curgerea firească, uniunea, extazul."

Relaxarea totală este momentul suprem. Este momentul în care devii un buddha.
Este momentul realizării, al iluminării, al atingerii conştiinţei hristice.

Nu poţi fi total relaxat chiar acum. Undeva, în străfunduri, va persista tensiunea.

Dar începe să te relaxezi. începe de la circumferinţă - adică de unde suntem acum, şi nu putem porni decât de acolo de unde suntem - relaxează trupul, relaxează comportamentul, relaxează acţiunile.

Mergi într-un mod relaxat, mănâncă într-un mod relaxat, vorbeşte, ascultă într-un mod relaxat.
Încetineşte fiecare proces.
Nu fi în grabă, nu fi pe fugă.
Mişcă-te ca şi cum eternitatea ţi-ar sta la dispoziţie - de fapt, îţi stă la dispoziţie.

Suntem aici de la începuturi şi vom fi aici la sfârşitul sfârşitului, dacă există un început şi există un sfârşit.

De fapt, nu există nici un început şi nici un sfârşit.
Am fost aici mereu şi mereu vom fi aici.
Formele se schimbă, dar nu conţinutul; hainele se schimbă, nu sufletul.

Tensiunea înseamnă grabă, teamă, îndoială.

Tensiunea înseamnă un permanent efort de a te proteja, de a fi în siguranţă, de a fi asigurat.

Tensiunea înseamnă să te pregăteşti acum pentru mâine, sau pentru viaţa de după moarte - te pregăteşti speriat că nu vei face faţă realităţii zilei de mâine.

Tensiunea înseamnă trecutul pe care nu l-ai trăit cu adevărat, ci doar ai trecut cumva pe lângă el; atârnă, este o rămăşiţă, te împresoară.

Adu-ţi aminte un lucru fundamental despre viaţă: orice experienţă ce nu a fost trăită va pluti în jurul tău, va persista: „Termină-mă! Trăieşte-mă! Du-mă la bun sfârşit!"

Fiecare experienţă are o calitate intrinsecă, aceea că se doreşte împlinită, dusă la bun sfârşit, şi tinde spre asta.

Odată încheiată, se evaporă; incompletă, persistă, te torturează, te bântuie, îţi atrage atenţia.
Spune: „Ce ai de gând să faci cu mine? încă sunt neterminată - termină-mă!“

Întregul trecut atârnă în jurul tău fără ca nimic să fi fost încheiat - pentru că nimic nu a fost trăit cu adevărat, totul a fost ocolit cumva, trăit parţial, aşa şi aşa, la modul călduţ. Fără intensitate, fără pasiune.

Te-ai mişcat ca un lunatic, ca un somnambul.
Aşa că trecutul atârnă, iar trecutul creează frică.
Iar prezentul, singura ta realitate, este strivit între trecut şi viitor.

Trebuie să te relaxezi pornind de la circumferinţă.
Primul pas este relaxarea corpului.
Ori de câte ori este posibil, adu-ţi aminte să-ţi cercetezi corpul, să vezi dacă simţi o tensiune undeva în corp - la ceafă, în cap, în picioare.
Relaxează-l în mod conştient. Du-te în acel loc din corpul tău, închide ochii şi du-te în acel loc din corpul tău şi convinge-l, spune-i plin de iubire: „Relaxează-te!"

Şi o să fii surprins că, dacă te apropii plin de iubire de orice parte a corpului tău, ea te va asculta, te va urma - este corpul tău.

Cu ochii închişi, parcurge-ţi tot corpul, de la vârfurile degetelor de la picioare şi până la cap, căutând orice loc tensionat.
Pe urmă vorbeşte-i acelui loc ca şi cum ai vorbi unui prieten: să fie un dialog între tine şi corpul tău.

Spune-i să se relaxeze şi spune-i:
„Nu-i nimic de speriat. Nu-ţi fie frică. Sunt aici să am grijă de tine - te poţi relaxa".

Încetul cu încetul vei deprinde asta. Pe urmă corpul se va relaxa.

Pe urmă fă încă un pas, unul ceva mai profund; spune-i minţii să se relaxeze.

Iar dacă trupul ascultă, ascultă şi mintea, dar nu poţi începe cu mintea - trebuie să începi cu începutul.

Nu poţi începe de la mijloc.

Mulţi încep cu mintea şi eşuează: eşuează pentru că au început din locul greşit.
Totul trebuie făcut în ordinea corectă.

Dacă devii capabil să-ţi relaxezi în mod voluntar corpul, pe urmă vei fi în stare să-ţi ajuţi mintea să se relaxeze în mod voluntar.

Mintea este un fenomen mult mai complex.
Odată ce ai căpătat încrederea că te ascultă corpul tău, o să capeţi o altă încredere în tine.
Acum chiar şi mintea te poate asculta. Va lua ceva mai mult în cazul minţii, dar se va întâmpla.

Când mintea este relaxată, începe să-ţi relaxezi inima, universul sentimentelor, al emoţiilor - care este şi mai complex, şi mai subtil.
Dar acum te mişti cu încredere, cu mai mare încredere în tine.
Acum vei şti că este posibil.

Dacă a fost posibil cu corpul şi a fost posibil cu mintea, este posibil şi cu inima.

Şi numai atunci când ai trecut prin aceşti trei paşi, îl poţi face pe al patrulea.

Acum poţi merge în miezul cel mai adânc al fiinţei tale, care este dincolo de corp, de minte, de inimă: MIEZUL EXISTENŢEI TALE.
Şi vei fi în stare să-l relaxezi şi pe el.

Iar această relaxare va aduce cu siguranţă cea mai mare bucurie posibilă, extazul suprem, acceptarea deplină.
Vei fi plin de beatitudine şi de desfătare. Viaţa ta va fi ca un dans.

Întreaga existenţă dansează, mai puţin omul.
Întreaga existenţă este într-o mişcare relaxată: desigur, există mişcare, dar este pe deplin relaxată.
Pomii cresc şi păsările cântă, şi râurile curg, şi stelele se mişcă: totul în cel mai relaxat mod.
Nici o grabă, nici o agitaţie, nici o grijă, nici o risipă.

Cu excepţia omului. Omul a căzut victimă minţii sale.
Omul se poate ridica mai presus de zei şi se poate prăbuşi mai prejos de animale.
Omul are un spectru larg. De la cel mai jos nivel la cel mai înalt, omul este o scară.

Porneşte de la corp, apoi mergi uşor, uşor, mai adânc.

Şi nu începe altceva până când nu ai terminat cu ce era înainte.
Dacă trupul este tensionat, nu începe cu mintea. Aşteaptă.
Lucrează asupra corpului. Şi lucruri mici pot fi de mare ajutor.

Mergi într-un ritm care a devenit o obişnuinţă, ceva automat. încearcă acum să mergi mai încet.

Buddha obişnuia să le spună discipolilor: „Mergeţi foarte încet şi faceţi extrem de conştient fiecare pas".

Dacă faci conştient fiecare pas, eşti obligat să mergi încet. Dacă alergi, în grabă, vei uita să-ţi aminteşti.
De asta Buddha mergea foarte încet.

Încearcă numai să mergi foarte încet şi o să fii surprins - apare în corp o nouă calitate a conştiinţei.

Mănâncă încet şi o să fii surprins - va fi acolo o mare relaxare.

Fă totul încet, doar pentru a schimba vechiul tipar, doar pentru a ieşi din vechile obiceiuri.

Mai întâi corpul trebuie să ajungă pe deplin relaxat, ca al unui copil, de abia pe urmă poţi trece la minte.

Mergi ştiinţific, de la simplu la complex.
De abia atunci o să te poţi relaxa lăuntric.

Mă întrebi: „Vrei să spui mai multe despre relaxare?

Sunt conştient de o tensiune aflată adânc în interiorul meu şi bănuiesc că nu am fost niciodată pe deplin relaxat", în situaţia asta se află orice fiinţă umană.
Este bine că eşti conştient - milioane de oameni nu sunt conştienţi de asta.

Eşti binecuvântat că eşti conştient, pentru că eşti conştient că trebuie făcut ceva. Dacă nu eşti conştient, nimic nu este posibil.
Conştientizarea este începutul transformării.

Şi spui:
„Când te-am auzit spunând că relaxarea este unul din cele mai complexe fenomene posibile, am întrezărit o ţesătură bogată în care firele relaxării şi ale destinderii sunt adânc întreţesute cu încrederea, apoi au apărut acolo iubirea şi acceptarea, curgerea firească, uniunea, extazul..."

Da, relaxarea este unul din cele mai complexe fenomene - foarte bogat, multidimensional.

Toate lucrurile astea fac parte din ea: destinderea, încrederea, abandonul, iubirea, acceptarea, curgerea, uniunea cu existenţa, dispariţia egoului, extazul.

Toate astea fac parte din ea şi toate încep să se petreacă atunci când înveţi calea relaxării.

Aşa-numitele tale religii te-au tensionat foarte tare pentru că au creat vina în tine, au creat teama în tine.

Munca mea este să te ajut să scapi de toată vina şi de toată frica.

Aş vrea să-ţi spun că nu există iad şi nici rai.

Aşa că să nu-ţi fie frică de iad şi nu te lăcomi după rai.

Tot ceea ce există se află în acest moment.
Poţi face acest moment un iad sau un rai - asta cu siguranţă este posibil -, dar nu există nici un rai şi nici un iad în altă parte.
Iadul este când eşti în întregime tensionat, iar raiul când eşti cu totul relaxat.

Relaxarea totală este paradisul.

„Devin din ce în ce mai conştient de barierele pe care le-am ridicat în mine, de-a lungul anilor, în faţa veseliei, iubirii de sine, deschiderii.
Simt cum zidul din mine devine tot mai puternic pe măsură ce devin conştient de el, şi nu-l pot străpunge.
Am nevoie de mai mult curaj? Poţi să mă ajuţi cu înţelegerea ta?"

Din nou aceeaşi întrebare.
I-am răspuns celui care m-a întrebat mai înainte, dar ţi-am răspuns şi ţie, deşi ai pus întrebarea cu alte cuvinte.
Câteva detalii sunt diferite; altfel este aceeaşi problemă.

O să discut în amănunt aceste mici diferenţe.

Spui:
„Devin din ce în ce mai conştient de barierele pe care le-am ridicat în mine, de-a lungul anilor, în faţa veseliei, iubirii de sine, deschiderii. Simt cum zidul din mine devine tot mai puternic pe măsură ce devin conştient de el, şi nu-l pot străpunge".

Primul lucru ce trebuie înţeles este acela că zidul nu devine mai puternic, numai conştiinţa ta devine mai limpede.

Nu există nici un motiv pentru care zidul ar deveni mai puternic pe măsură ce devii mai conştient.

Doar că aduci lumina în casa ta întunecată, începi să vezi pânzele de păianjen şi păianjenii - nu că acestea ar fi început brusc să crească pentru că ai adus lumina înăuntru.
Mereu au fost acolo, doar că ai devenit conştient de asta.
Nu te gândi că ele cresc - lumina ta nu are nimic de a face cu creşterea lor.

Da, îşi dezvăluie prezenţa. Tot mai marea conştientizare dezvăluie prezenţa zidurilor închisorii.

Şi spui: „Devin conştient de el şi nu pot să-l străpung".

Pentru că zidurile astea nu sunt adevărate - nu sunt făcute din cărămidă sau piatră, sunt alcătuite doar din gânduri.

Nu te pot împiedica, trebuie numai să cunoşti secretul străpungerii lor.

Dacă începi să te lupţi cu procesul gândirii tale, care constituie zidurile închisorii, o să dai de mare necaz. Unii pot chiar să înnebunească.

De asta înnebunesc oamenii: sunt înconjuraţi de atât de multe gânduri şi se străduiesc din greu să iasă din mulţimea lor, iar ei intră din ce în ce mai adânc în mulţimea aceasta şi, în mod firesc, urmează prăbuşirea.
Sistemul nervos nu poate suporta atât de multă presiune şi atât de multă tensiune.
Au deschis cutia Pandorei.
Erau toate ascunse acolo, dar ei nu erau conştienţi de ele şi erau fericiţi în inconştienţa lor.

Acum au introdus o conştientizare meditativă; au zărit brusc o gloată atât de înghesuită, încât cu cât încercau mai mult, cu atât mai mult simţeau neputinţa lor împotriva zidurilor care-i înconjurau.

Dacă încerci să te lupţi cu ele nu ai nici o scăpare; mai devreme sau mai târziu vei obosi, vei fi priponit de ele, vei vedea cum îţi pierzi sănătatea mentală.

Dar dacă foloseşti metoda corectă, în loc de prăbuşire va avea loc o străpungere.

Metoda corectă de a te descurca cu toate cele pe care le simţi că te înconjoară este să fii doar un spectator - nu să lupţi, nu să judeci, nu să condamni.
Rămâi numai tăcut şi liniştit, simplu martor pentru orice s-ar afla acolo.

Este aproape un miracol.
Eu nu am întâlnit nici un alt miracol în afara miracolului meditaţiei, a miracolului observării.
Dacă poţi fi martor, o să fii surprins cum zidul puternic devine tot mai subţire, gloata se dispersează; încet, încet, vezi uşile şi crăpăturile prin care poţi ieşi de acolo.

Dar nu este nevoie să ieşi de acolo. Stai unde eşti.
Doar continuă să fii observator.
Cu cât atitudinea de martor va fi mai puternică, cu atât zidurile din jur vor fi mai slabe.
În ziua în care vei fi martorul perfect, vei descoperi că nu-i nici un zid acolo, nimic nu te înconjoară, întregul cer se află la dispoziţia ta.
În loc să te lupţi cu gândurile, în loc să te lupţi cu condiţionările greşite, fii doar un observator.

Luptând, nu poţi învinge.
Fără luptă, victoria este a ta.
Victoria este numai a celor care pot fi observatori.

Lui Hymie Goldberg îi era dificil să o convingă pe Becky, soţia lui, să facă dragoste.

Aşa că într-o seară, înainte de culcare, i-a oferit un pahar cu apă şi două aspirine.

„De ce-mi dai astea?", a întrebat Becky. „Nu mă doare capul".

„Grozav!", a spus Hymie. „Să ne punem pe treabă!"

Durerea de cap era problema.
In fiecare zi, ori de câte ori o ruga amărâtul de Goldberg, soţia spunea că o doare capul.

De data asta a abordat altfel problema.

Becky nu a înţeles că avea o strategie nouă şi mult mai deşteaptă, oferindu-i aspirina chiar înainte ca ea să apuce să spună că o doare capul.

Aşa că… fii puţin mai înţelept...

Doctorul Klein încheie examinarea pacientului şi-i spuse:
„Sunteţi perfect sănătos, domnule Levinsky. Inima, plămânii, tensiunea arterială, nivelul colesterolului, totul este bine".

„Splendid", spuse domnul Levinsky.

„Ne vedem la anul", spuse doctorul Klein, îşi strânseră mâinile, dar imediat ce pacientul părăsise cabinetul, doctorul Klein auzi ceva greu căzând. Deschise uşa şi acolo, întins pe burtă, zăcea domnul Levinsky.

Sora strigă: „Doctore, s-a prăbuşit. A căzut ca un bolovan!"

Doctorul i-a ascultat inima şi a zis: „Dumnezeule, este mort!"

L-a apucat de mâini. „Repede, apucă-l de picioare", a spus doctorul.

Ce?!...“, a strigat sora.

„Pentru numele Domnului, să-l întoarcem. Să pară că tocmai venea!"

Fii puţin mai inteligent.
Se spune că inteligenţa nu-i de mare folos dacă nu eşti suficient de inteligent cât să ştii să o foloseşti.

Chiar ieri am dat peste o descoperire uriaşă, care spune că „fiecare idiot pe care-l întâlneşti pe lumea asta este rezultatul a milioane de ani de evoluţie".

Desigur, inteligenţa este o raritate, dar oamenii care s-au adunat în jurul meu... numai faptul că au avut curajul de a fi aici este o dovadă suficientă a inteligenţei lor.
Acum inteligenţa asta trebuie pusă la treabă.

„Dumnezeule", a oftat Paddy, „aveam tot ce şi-ar dori un bărbat - iubirea unei femei superbe, o casă frumoasă, bani destui, haine frumoase".

„Ce s-a întâmplat?", l-a întrebat Seamus.

„Ce s-a întâmplat? Soţia mea a apărut ca din neant, fără nici un avertisment".

Fii alert.
Sunt pericole la fiecare pas.

Cel care decide să practice meditaţia trebuie să fie precaut.

Lao Tse afirma că un practicant al meditaţiei se deplasează ca şi cum ar merge iarna prin viscol, foarte atent, cu mare grijă.
Dacă nu ai mare grijă şi nu eşti atent, este dificil să transcenzi mintea veche de milioane de ani şi modul ei de funcţionare.
Cu toate că strategia este simplă, uneori ce este simplu pare a fi lucrul cel mai dificil - mai ales când nu eşti obişnuit cu el.

Meditaţia este doar un cuvânt pentru tine.
Nu a devenit un gust, nu este o hrană, nu a fost o experienţă pentru tine; prin urmare pot să înţeleg dificultăţile tale.

Dar şi tu trebuie să înţelegi dificultăţile mele; bolile tale pot fi multe, dar eu am un singur medicament, şi este dificil pentru mine să vând acelaşi medicament la pacienţi diferiţi, pentru boli diferite.

Nu-mi pasă care este boala ta, eu ştiu că am un singur medicament.
Oricare ar fi boala, discutăm despre ea, dar la sfârşit trebuie să accepţi acelaşi medicament.

Ea nu se schimbă niciodată.
Din câte ştiu, în aceşti treizeci şi cinci de ani nu s-a schimbat.

Am văzut milioane de oameni, cu milioane de întrebări diferite, şi chiar dinainte de a le fi auzit întrebările eu ştiam răspunsul.
Nu conta care era întrebarea; conta cum să le aduc întrebarea la răspunsul meu.

Profesorul de mate s-a întors către micul Ernie şi i-a spus:
„Ernest, dacă tatăl tău a împrumutat trei sute de dolari şi a promis să înapoieze cincisprezece dolari pe săptămână, cât va mai datora după zece săptămâni?"

„Trei sute de dolari“, a răspuns imediat Ernie.

„Mi-e teamă că nu te pricepi prea bine la matematică", i-a spus profesorul.

„Mi-e teamă că nu-l cunoaşteţi pe tatăl meu", i-a spus Ernie.

2. FII PREGĂTIT SĂ FII SURPRINS

Când mintea dispare, gândurile dispar.
Nu înseamnă că devii lipsit de atenţie; dimpotrivă, devii pe deplin atent. Buddha a utilizat de multe ori termenul atenţie corectă.
Când mintea dispare şi gândurile dispar, devii pe deplin atent.
Faci lucruri - te mişti, lucrezi, mănânci, dormi, dar eşti pe deplin atent.
Mintea este absentă, dar atenţia deplină este prezentă.
Ce înseamnă atenţie deplină? înseamnă conştienţă. Conştienţă absolută.

„Cum să vedem ceea ce este?”

Nu există nici un „cum să vedem ce este", deoarece punându-l pe „cum" vei distorsiona totul.

Nu este nevoie de nici o metodă, tehnică, pentru a vedea - doar linişte, o tăcere transparentă, nici un gând în minte, nici măcar gândul unei anumite metode.
Nici o strategie, pentru că toate strategiile sunt menite să distorsioneze.

De fapt, nu e nevoie de minte ca să vezi ceea ce este.
Mintea înseamnă gânduri.
Şi, dacă circulă gândurile, nu vei fi capabil să vezi ce este, vei vedea altceva. Vei vedea ce-ţi permit gândurile tale să vezi.

Gândurile te împiedică mult să ajungi la tine.

O să te surprindă să afli ce au ajuns să descopere cercetătorii în psihologie: unui procent de 98% din realitate nu i se permite să intre în fiinţa ta; mintea permite doar 2%.

Aşa că, indiferent ce ai vedea, este doar 2% din realitate, iar pentru că mintea permite pătrunderea a numai 2% din realitate, şi apoi îţi dă senzaţia că acela este întregul, trăieşti într-o lume falsă.

Te gândeşti că partea este întregul şi trăieşti în conformitate cu asta - întreaga ta viaţă devine o falsificare.

Mintea este un judecător; permite numai ce i se potriveşte ei, ce o hrăneşte, ce o întăreşte pe ea.

Nu permite nimic din ceea ce ar fi împotriva ei.

De exemplu, mă asculţi pe mine - mintea ta permite numai ce o ajută să-ţi întărească opiniile, ideologiile.

Dacă eşti creştin, vei auzi ceva, iar dacă eşti budist vei auzi ceva cu totul diferit.

Dacă ai ajuns aici cu o prejudecată, pentru sau contra, vei auzi lucruri diferite.

Eu spun acelaşi lucru, dar un creştin le va interpreta în felul lui şi budistul în felul lui şi comunistul în felul lui.
Cel care a venit cu ideea predeterminată că greşesc, va găsi toate argumentele în sprijinul prejudecăţii sale.
Fiecare prejudecată caută sprijin în favoarea ei.

Aşa că dacă tu crezi că este nevoie de o metodă pentru a vedea ceea ce este, atunci ai pornit greşit încă de la început.

Ceea ce este este deja acolo. Rămâi tăcut, fără prejudecăţi, fără ideologie - atee, teistă - fără nici un concept, fără nimic a priori.
Pur şi simplu rămâi disponibil, deschis, precum un copil care nu ştie nimic. Funcţionează din starea neştiinţei totale şi vei fi în stare să vezi ceea ce este.

Aş vrea să repet: funcţionează din starea neştiinţei totale.
Dacă ştii, vei distorsiona - cunoaşterea este mintea.

Starea de necunoaştere înseamnă să laşi mintea deoparte; acum ochii nu mai sunt acoperiţi de praf, oglinda ta este limpede.
Va reflecta!
Va reflecta ceea ce este.
Acesta este modul în care ajungi să întâlneşti realitatea - iar întâlnirea este nimicitoare.

Nu-ţi va sprijini ideile despre ea; va distruge tot ce ai gândit până atunci că este corect.
Te va surprinde, îţi va arăta că ai trăit până acum într-un vis, că ai trăit până acum în proiecţiile tale, că nu ai permis realităţii să pătrundă în tine; dimpotrivă, ai creat în jurul tău o lume a propriilor tale idei.
Ai trăit într-o capsulă fără ferestre.
Aşa trăiesc oamenii.

Un creştin nu poate cunoaşte realitatea, un hindus nu poate cunoaşte realitatea, un musulman nu poate cunoaşte realitatea.
Numai cel care este suficient de curajos să arunce tot acest gunoi, care poate doar să existe, care poate fi inocent...

Iisus le spunea discipolilor săi: „Până când nu veţi fi asemenea pruncilor, nu veţi intra în împărăţia cerurilor".
El spunea să funcţionezi din starea de necunoaştere.

În Upanişade se spune: de cei care pretind că ştiu, feriţi-vă - nu ştiu nimic.
Abandonaţi-vă celor care spun că nu ştiu, pentru că există şansa unei transformări în jurul lor, cu ei, în comuniune cu ei.

Socrate, la apogeul înţelepciunii sale, spunea: „Singurul lucru pe care îl ştiu este că nu ştiu nimic".

Funcţionează din starea neştiinţei depline şi lucrul acesta o să-ţi aducă experienţe uriaşe, extatice, pentru că persoana fără cunoaştere este capabilă de mirare.
Persoana fără cunoaştere este capabilă de evlavie.

Poate dansa când vede floarea de trandafir, poate cânta pentru că cerul este plin de stele.
Poate fi acordată cu întreaga existenţă.
Văzând răsăritul, poate ajunge la extaz sălbatic - pentru că nu cunoaşte nimic!

Viaţa este un mister pentru ea.

Cunoaşterea demistifică viaţa.

Pentru că nu cunoaşte nimic, toate - chiar şi lucrurile cele mai obişnuite - devin absolut extraordinare, luminoase, pentru că totul este misterios.

Totul este misterios!
Cunoaşterea doar ascunde ignoranţa şi distruge capacitatea de a fi uluit.
Cunoaşterea distruge orice misticism.

De asta misticii din toate epocile au spus un singur lucru: aruncă cunoaşterea - toată cunoaşterea este gunoi.

Stai în starea de necunoaştere deplină; funcţionează din acea stare.

Priveşte pomii ca un copil, priveşte luna ca un poet, priveşte cerul ca un nebun!

Nu întreba acum cum să vezi ceea ce este, pentru că întrebarea „cum?" înseamnă că vrei o metodă, o cunoaştere, o informaţie pentru a interpreta realitatea.

Dar realitatea este neinterpretabilă.
Doreşti ceva pentru a-ţi putea explica despre ce este vorba, dar realitatea este inexplicabilă.
Vrei să defineşti realitatea, dar ea este de nedefinit.
Fii gata să fii surprins.

Am auzit:
Michelangelo picta tavanul Capelei Sixtine.
Se săturase să tot stea pe spate şi, întorcându-se, a remarcat o italiancă rugându-se jos, în capelă.
Marele artist a decis să-i joace o mică festă.

Stând pe marginea schelei a şoptit:
„Sunt Iisus Hristos! Sunt Iisus Hristos! Ascultă-mă şi o să săvârşesc miracole!“

Italianca s-a uitat în sus, ţinând strâns rozariul în palme, şi i-a răspuns:
„Ţine-ţi gura! Vorbesc cu maică-ta!"

Gândeşte-te la Michelangelo... exact aşa este viaţa!

Te surprinde în fiecare moment. Îţi scapă - continuă să-ţi scape pentru că nu vezi aceste surprize.
Eşti într-atât de plin de aşteptări, eşti într-atât de plin de răspunsuri de-a gata, continui să interpretezi totul conform minţii tale.
Treci printr-o lume miraculoasă plictisit, mort, sâcâit.

Lumea nu-i altceva decât miracole peste miracole ce se petrec în fiecare clipă.
Şi nu este zgârcită cu miracolele - te copleşeşte cu miracole!
Dar trebuie să fii din nou precum un prunc, trebuie să fii din nou inocent.

Nu-i o chestiune de metodă, nu-i o problemă de cum.
Este mai mult o problemă de înţelegere a însuşi procesului funcţionării minţii.

Iar când ai înţeles cum funcţionează mintea, poţi să o laşi deoparte.

Atunci nu o să mai fie nici o barieră între tine şi realitate.
Iar când nu mai este nici o barieră, nu mai există nici separare - pentru că bariera separa.

Când nu mai există nici o barieră, eşti una cu realitatea.
În acea uniune, realitatea îţi dezvăluie secretele.

„Trebuie să uit de mine ca să scap de EGO?”

Nu-i o chestiune de uitare de sine; dimpotrivă, este o chestiune de amintire de sine.

Ce este egoul?

Egoul există pentru că ai uitat de tine, pentru că nu-ţi aminteşti cine eşti.
Şi este tare dificil să trăieşti fără nici o idee despre cine eşti.
Necunoscând realitatea fiinţei tale, trebuie să creezi un fals înlocuitor.

Ce este egoul?

Este falsul înlocuitor pe care l-ai creat pentru sine - nu este sinele.
Dar este tare dificil să trăieşti fără sine, este aproape imposibil.

Este nevoie de un fel de sine, este necesar; altfel cum o să te ţii la un loc?
O să începi să te destrami.

Chiar şi dacă centrul este fals, te ajută.
Chiar şi un centru fals te ţine cumva laolaltă.

Tu ai uitat de sinele tău; prin urmare ai nevoie de ego.
Dacă îţi vei aduce aminte de sine, nu va mai fi nevoie de ego.

Întrebi:
„Trebuie să uit de mine ca să scap de ego?“

Egoul nu este ceva real de care să scapi, sau de care ai putea să scapi - de la bun început nu-l ai!

Este numai o idee, o umbră, este nonexistenţial.
Este ca numele tău: când te-ai născut, nu ai venit cu un nume.

Pe urmă cineva - mama, tatăl, familia - a început să-ţi dea un nume.
Este nevoie de un nume pentru a te chema; este ceva util.

Numele celei care pune întrebarea este „Eva“.
Este derivat din primul nume care a fost dat vreodată.
„Eva" a fost creată pentru că bărbatul era singur,
Adam era singur, şi era deprimat din cauza singurătăţii... era singur pe lume şi era stingher.
L-a rugat pe Dumnezeu să-i dea un tovarăş, iar Dumnezeu a creat femeia.

Dumnezeu l-a întrebat pe Adam: „Cum o să o cheme? Ce nume o să-i dai?"

Iar Adam era atât de bucuros că acum exista cel puţin încă o persoană cu care să se împrietenească, pe care să o iubească, cu care să vorbească, să comunice, cu care să aibă o relaţie.
Nu mai era singur!

Era într-un aşa extaz că a spus că-i va pune creaturii numele Eva, Eva, „Haavva".

„De ce?“, a întrebat Domnul.

Iar Adam i-a răspuns:
„Pentru că Eva, Eva, sau Haavva înseamnă viaţă - ea este viaţa mea. Fără ea aş fi aproape mort".

Dar când Eva a fost creată, nu exista nici un nume.

I s-a dat un nume pentru că Adam avea nevoie de el.
Uneori ar fi trebuit s-o cheme: „Unde eşti?"
Alteori ar fi fost nevoie de nume.

Dar numele este ceva fals, este doar o etichetă.
Dăm nume oamenilor doar ca să ne fie mai uşor să comunicăm, să relaţionăm, să ne adresăm unii altora.
Dar numele nu sunt adevărate!
Trebuie să scapi de ele... şi chiar şi atunci când le arunci nimic real nu va fi fost aruncat.

Poţi să renunţi la numele „Eva" şi nu vei fi renunţat la nimic.
El e doar o idee! Şi nu mai eşti ataşată de ea.

La fel, numele este pentru ceilalţi, ca să te cheme cu el.

Dar tu ai nevoie de ceva ca să te chemi pe tine însăţi - şi asta este egoul: „eu".

Dacă vrei să spui ceva despre tine, ai nevoie de un cuvânt, iar cuvântul este „eu".

Numele sunt pentru ceilalţi, ca să te cheme; egoul este pentru tine, ca să te chemi tu, ca să te adresezi ţie.
Este de asemenea fals, nu există. Nu trebuie să-l pierzi.

Tot ce trebuie este să-l înţelegi - de ce acest „eu" a devenit atât de important, de ce a devenit atât de semnificativ, atât de central, atât de substanţial.
O umbră a căpătat prea multă substanţă, de ce?
Pentru că nu-ţi cunoşti adevăratul sine.

Când Iisus a spus „eu“ nu se referea la acelaşi „eu“.

Când a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi viaţa", acest „eu" nu avea conotaţie de ego.

Când Krishna i-a spus lui Arjuna: „îngenunchează mie, abandonează-te mie", acest „mie" nu este acelaşi cu „mie" al tău.

Buddha obişnuia să le spună discipolilor: „Fii o lumină pentru tine însuţi".

Un mare rege, Prasenjit, a venit să-l vadă.

Şi a văzut mulţi sannyasini venind şi plecându-se în faţa lui Buddha şi spunându-i:
„Buddham sharnam gachchhami- cad la picioarele lui Buddha.
Sangham sharnam gachchhami - cad la picioarele buddhaşilor.
Dhammam sharnam gachchhami - cad la picioarele legii supreme, legea supremă ce guvernează existenţa, firul care adună ca într-o ghirlandă întreaga fiinţare".

Prasenjit era un om logic, bine educat, sofisticat. A fost puţin încurcat.

L-a întrebat pe Buddha:
„Iertare, domnule, dar le spuneţi oamenilor «Fii o lumină pentru tine».
Pe urmă ei ţi se supun şi îţi cad la picioare, dar tu nu-i împiedici.
Nu este logic, este o contradicţie.
Dacă spui «Fii o lumină pentru tine», nu este nevoie de supunere faţă de un altul.
De ce să-ţi cadă la picioare?"

Buddha a râs şi i-a spus:
„Nu sunt picioarele mele şi nu mie mi se supun, pentru că nu este nimic în mine de felul unui ego care să pretindă aşa ceva. Sunt doar un pretext. Ei se supun.
Nu mi se supun mie, este doar supunerea; eu sunt pretextul.
Pentru că încă nu sunt capabili de supunere fără pretext, le permit să mă folosească pe mine.
Dar aici nu-i nimeni căruia să i se supună".

Acesta este înţelesul unui Buddha: unul care nu este - în sensul egoului, unul care nu este.

Dar în ceea ce priveşte sinele suprem, sinele deplin, el este şi tu nu.

Egoul este o idee falsă şi este nevoie de el pentru că adevăratul sine este necunoscut.

Nu este nevoie să uiţi de tine pentru a pierde egoul.
De fapt, aşa ai ajuns să-l ai.

Trebuie să-ţi aminteşti de tine însuţi, nu să uiţi - nu să uiţi, ci să-ţi aminteşti.

Trebuie să devii mai conştient şi mai alert, trebuie să te trezeşti.
Trebuie să vezi cine eşti, nu ceea ce ţi s-a spus: că eşti o femeie, că eşti un bărbat, că eşti hindus, creştin, alb sau negru - nu ceea ce ţi s-a spus.
Trebuie să mergi în cel mai adânc sălaş al fiinţei tale pentru a vedea cine eşti.

Odată cu acea privire, odată cu acea reamintire, egoul dispare.

Când apare lumina, întunericul dispare.
Când îţi reaminteşti de adevăratul sine, nu mai ai nevoie de ireal.
Şi nu că trebuie să-l arunci; nu mai este de găsit.

Dar noi credem în ego şi-i căutăm în toate modurile haine noi.

In fiecare acţiune întreprinsă continuăm să-l hrănim: chiar şi în acţiunile în care nu eşti actantul, continui să afirmi că tu eşti cel care face.

Oamenii spun: „Respir".
Fii atent cât de absurd este.

Dacă tu respiri, atunci nu vei muri niciodată; moartea va sosi şi va sta în faţa ta, iar tu vei continua să respiri.
Nu vei face pe plac morţii; îi vei spune: „Nu o să mă opresc din respirat".

Nu tu respiri; respiratul nu este activitatea ta, nu este acţiunea ta - se întâmplă.
Nu poţi tu să respiri.
Dacă se opreşte, se opreşte.
Dacă nu vine următoarea respiraţie, vei fi incapabil să faci ceva.

Respiratul este o întâmplare, dar omul l-a transformat, sau cel puţin crede asta, într-o acţiune.

Spui: „Iubesc".
Chiar şi expresia „fac dragoste" este fără sens.
Nu poţi să iubeşti.
Nu poţi să nu iubeşti.

Iubirea se întâmplă, nu este o acţiune.
Ce poţi face tu în ceea ce priveşte iubirea?
Fie se întâmplă, fie nu.

Dacă încerci, va fi ceva fals; nu va fi deloc iubire.
Va fi doar o acţiune.

Dacă ţi se ordonă să iubeşti o femeie sau un bărbat, ce o să faci?

O să faci gesturi lipsite de miez: vei îmbrăţişa, şi vei săruta, şi vei trece prin toate mişcările, şi nu vei iubi deloc.
Totul va fi mecanic!
Şi asta se întâmplă, asta se întâmplă în lume.
Soţia trebuie să-şi iubească soţul, soţul trebuie să-şi iubească soţia; este un fel de datorie de împlinit.
Devine un joc actoricesc, un rol.
Nu este reală, prin urmare nici nu satisface, nu aduce mulţumire, nici împlinire.

În felul ăsta, egoul este foarte viclean: găseşte sprijin, haine, noi lucruri din care să se hrănească.

Dacă eşuezi, dai vina pe circumstanţe.

Dacă reuşeşti, tu eşti cel care a reuşit.

Dacă eşuezi este soarta, destinul; dacă eşuezi este societatea, îngrozitoarea societate.
Dacă eşuezi, este viclenia oamenilor, viclenia competitorilor.

Dar dacă reuşeşti, tu reuşeşti.

O poveste sufistă deosebită:
Mulla Nasruddin şi-a luat discipolii la un târg.

Multe lucruri se petreceau la târg.

Într-un loc, oamenii pariau mulţi bani încercând să atingă o anumită ţintă.

Mulla şi-a adunat discipolii şi le-a spus: „Veniţi şi o să vă arăt ceva".

Este metoda sufistă prin care sunt învăţaţi discipolii.

A luat arcul şi săgeata - mulţimea s-a adunat:
„Un maestru sufist cu discipolii săi - urmează să se întâmple ceva!“

Oamenii priveau tăcuţi.

Cu gesturi spectaculoase, Mulla a tras săgeata... aceasta a căzut la distanţă foarte scurtă, nici nu a atins ţinta.
Mulţimea a început să râdă.

Mulla a spus: „Stop! Nu fiţi proşti".

S-a întors către discipoli şi le-a spus:
„Vedeţi, asta se întâmplă când trăieşti cu un complex de inferioritate. Aşa acţionează persoana care suferă de complexul de inferioritate - niciodată nu atinge ţinta, o să tragă prea scurt. Nu-şi pune toată inima în ceea ce face".

Mulţimea a tăcut:

„Da, este o lecţie".

Următoarea săgeată... aceasta s-a dus departe, a trecut cu mult de ţintă.

Tot o ratare, iar mulţimea a început din nou să râdă, însă Mulla a spus:
„Păstraţi liniştea! Nu înţelegeţi secretele acestea".

S-a întors către discipoli şi le-a spus:
„Vedeţi, aşa se comportă omul care se consideră superior. Niciodată nu ajunge la ţintă. Merge atât de repede încât va trece pe lângă ţelul lui, şi nu se va opri la ţintă. Este prea încrezător. Nici el nu este echilibrat".

Mulţimea a tăcut iar:
„Da, este o lecţie".

Mulla a încercat a treia oară... şi săgeata a mers drept la ţintă.

Acum mulţimea a rămas tăcută şi a aşteptat să vadă ce avea să-i înveţe Mulla pe discipolii săi.

Acesta s-a dus la proprietar şi i-a cerut premiul în bani.

Proprietarul l-a întrebat:
„De ce?"

„Sunt ai mei! Prima era săgeata cuiva care suferea de complexul inferiorităţii; a doua săgeata omului care suferea de complexul superiorităţii - iar asta este săgeata lui Mulla Nasruddin. Unde sunt banii?"

Asta facem şi noi mereu. În fiecare situaţie, aşteptăm.

Dacă eşuăm, este voia Domnului, soarta, societatea, circumstanţele... o mie şi una de scuze.

Dar fenomenul e simplu, nu vrei să-ţi asumi răspunderea pentru că-ţi răneşte egoul.

Dar când reuşeşti, eşti mereu tu cel responsabil - niciodată Domnul, niciodată soarta, niciodată circumstanţele, niciodată viclenia, nu.
Eşti doar tu, talentul tău, geniul tău, inteligenţa ta.
Mereu eşti tu acela care reuşeşte.

Observă egoul şi nu-l hrăni.
Moare dacă nu-l hrăneşti. Dacă nu-l hrăneşti, moare de foame.

Doamna Cochrane stătea lângă sicriul defunctului ei soţ.
Fiul stătea lângă ea.
Persoanele îndoliate treceau una câte una pentru ultimul omagiu.

„Nu mai simte nici o durere acum", a spus doamna Croy.

„Cum a murit?"

„Săracul", a răspuns doamna Cochrane, „a murit de gonoree".

O altă femeie a privit trupul neînsufleţit.

„Acum a plecat de aici, are un zâmbet senin pe chip. Cum a murit?"

„A murit de gonoree!", a răspuns văduva.

Deodată băiatul şi-a tras mama deoparte.
„Mamă, spui ceva oribil despre tata. Nu a murit de gonoree, a murit de diaree!"

„Ştiu asta", i-a răspuns doamna Cochrane, „dar vreau ca ei să creadă că a murit ca un petrecăreţ, nu ca rahatul care a fost!"

Egoul este mereu acolo, în orice situaţie.
Nu va scăpa nici o situaţie pentru a se hrăni din ea, pentru a se întări.
Opreşte alimentarea egoului - este primul lucru pe care-l ai de făcut.

Iar al doilea lucru este să devii mai conştient.
Mergând, mergi conştient; ascultând, ascultă pe deplin conştient - nu ca în somn, nu aşa şi aşa, nu călduţ.
Vorbind, vorbeşte conştient.
Orice ai face, lasă viaţa să-ţi fie colorată de conştienţă. Şi, încet, încet, conştienţa îţi va releva adevăratul sine.
Este un dublu atac asupra egoului. Mai întâi, nu-l hrăni; în al doilea rând, fii mai conştient.

Aşa, egoul moare prin înfometare şi sinele apare prin conştienţă.

Şi, odată ce norii egoului nu mai sunt prezenţi, sinele răsare precum soarele.

Acel sine nu are nimic de a face cu „eu“.
Cu toate acestea, cuvântul va fi folosit.

Eu îl folosesc, Iisus îl foloseşte, Buddha îl foloseşte - trebuie folosit, dar acum are un cu totul alt sens.

Când fiinţa se transformă, totul se transformă - chiar şi limbajul folosit de un buddha are cu totul alt înţeles.

Cuvintele lui nu pot avea acelaşi înţeles. Este imposibil!
Pentru că a apărut o nouă lumină, iar în această nouă lumină totul devine nou.

Trăieşti în întuneric, te poticneşti prin întuneric, bâjbâi prin întuneric.

Omul conştient trăieşte în lumină.
Niciodată nu se poticneşte, niciodată nu bâjbâie.
Se mişcă cu eleganţă, fiinţa, viaţa, iubirea lui au cu totul altă calitate.

Fă două lucruri: mai întâi, nu-ţi mai alimenta egoul - ajunge! - şi. în al doilea rând, devino mai conştient.

Este un dublu atac, din două părţi. Întotdeauna reuşeşte; niciodată nu a eşuat.

„Vrei să vorbeşti puţin, te rog, despre starea de martor şi despre inimă?
Pot fi cunoscute simultan?”

Starea de martor şi inima sunt unul şi acelaşi lucru.
Starea de martor nu este a minţii; mintea nu poate fi niciodată martor.

Când începi să devii martor, mintea devine subiectul observării, nu martorul, este observatul, nu observatorul.

Îţi vezi gândurile mişcându-se, dorinţele, fanteziile, amintirile, visele - aşa cum vezi lucrurile mişcându-se pe ecran la film. Dar nu te identifici cu ele.

Prin a fi martor se înţelege această nonidentificare.

Atunci cine stă martor?
Mintea este cea văzută, atunci cine o vede?

Este inima.
Aşa că inima şi starea de martor nu-s două lucruri diferite.

Dacă eşti martor, eşti centrat în inimă; sau dacă eşti centrat în inimă, devii martor.

Sunt două procese cu acelaşi scop.

Cel care iubeşte, devotul, niciodată nu se gândeşte să fie martor; el doar încearcă să atingă inima, sursa fiinţei sale.

Odată ce a coborât în inimă, starea de martor vine de la sine.

Cel care meditează nu se gândeşte niciodată la iubire şi la suflet; el începe prin a fi martor.

Dar, odată ce apare starea de fi martor, sufletul se deschide, pentru că nu este nici un alt loc din care să fii martor: calea celui care meditează şi calea devotului sunt diferite, dar culminează în aceeaşi experienţă.

În punctul final ating acelaşi pisc.

Poţi alege calea, dar nu poţi alege scopul - pentru că nu sunt două scopuri, există un singur scop. Desigur, dacă ai urmat calea devotului, nu vei vorbi de starea de martor atunci când vei ajunge - vei vorbi de iubire. Dacă ai urmat calea meditaţiei, nu vei vorbi de iubire atunci când vei ajunge - vei vorbi de starea de martor. Diferenţa este numai la nivel de cuvinte, de limbaj, de exprimare, dar la mijloc este aceeaşi realitate.

„ ‚Ne-ai spus că mintea devine din ce în ce mai liniştită dacă meditäm în mod regulat.
Anul trecut, locuind singur în Europa, gândurile au devenit atât de puternice în timpul meditaţiei încât a ajuns să-mi fie groază să mai stau în meditaţie.
Acum, că mă aflu din nou aici cu tine şi în comunitatea ta, problema a dispărut.
Dar tot mă mir: cum poate cineva care a fost sannyasin timp de zece ani, a meditat în fiecare zi să aibă mintea tot mai zgomotoasă?'

întrebarea pe care ai pus-o are multe implicaţii.
Mai întâi trebuie înţeles că mintea este foarte veche - doisprezece ani sunt nimic în comparaţie cu istoria minţii; este istoria întregului univers, încă de la începuturile acestuia.

Mintea a lucrat atât de mult, atât de eficient, încât oamenii de ştiinţă încă nu au fost în stare să facă un calculator care să concureze cu mintea umană. Iar mintea omului se află într-un spaţiu redus, în craniul tău; calculatoarele sunt amplasate în mari încăperi. Un om de ştiinţă a calculat că ar fi nevoie de un spaţiu de trei kilometri pătraţi pentru un calculator comparabil cu mintea umană. Mintea omului este un miracol.

Stând cu mine, stai lângă un miracol şi mai mare. Stai lângă non-minte.
In mod firesc, tăcerea devine mai uşoară; meditaţia vine de la sine, precum o briză uşoară.
Când rămâi singur, mintea este tot ce ai.
Cât timp meditaţia nu ajunge la nivelul de profunzime la care să ai ceva mai preţios decât mintea, problema va persista.

Cu mine poţi face un salt, doar pentru o clipă. Şi saltul îţi lasă impresia că poţi lungi etern acel moment. Atâta pace, atâta linişte, atât calm, cui nu i-ar plăcea?
Dar, pe măsură ce te întorci în lume, doar calculatoare care merg în jur; trebuie să comunici cu calculatoarele.

Un fiziolog a definit corpul omului ca fiind nimic altceva decât un mecanism ce facilitează funcţionarea minţii.
Tu te gândeşti că tu porţi mintea.
Fiziologul spune exact pe dos: mintea este cea care te poartă pe tine; întregul corp funcţionează doar de dragul minţii.

Aşa că în momentul în care intri în lume - ce-i aici nu face parte din lume; ne-am străduit să creăm mici insule unde mintea în chip de calculator să nu fie necesară.
Dar în lume vei avea nevoie de minte. Iar problema va continua până când vei avea ceva mai mult decât mintea. Doar o clipă de linişte nu este destul.

Ai nevoie de centrare, ai nevoie exact de iluminare - numai atunci poţi rămâne în lume cu o minte care să funcţioneze doar atunci când ai nevoie de ea.

Mintea este un mecanism foarte valoros, unul dintre cele mai mari miracole din biologie, din evoluţia omului.
Mintea este de necrezut, modul în care funcţionează... pentru că nu ştii nimic despre ea, deşi este mintea ta. Nu ştii cum acumulează milioane de amintiri.

Oamenii de ştiinţă au calculat că mintea unui singur om poate conţine toate bibliotecile lumii. Poate memora tot ceea ce a fost scris vreodată, de-a lungul timpurilor. Asta este capacitatea ei; poate că o foloseşti, poate că nu o foloseşti.

Şi nu ai idee câte biblioteci există.
Numai British Museum Library are destule cărţi încât, dacă le-ai pune una lângă cealaltă, aşa cum sunt pe rafturile din bibliotecă, ar ocoli'de trei ori Pământul. Şi asta este numai una dintre biblioteci!
Moscova are probabil o bibliotecă şi mai mare, iar toate marile universităţi au biblioteci asemănătoare. Numai India are o sută de universităţi cu biblioteci excepţional de mari.

Şi însăşi ideea că o singură minte umană are capacitatea de a memora tot ce este scris în toate cărţile existente pe glob... pur şi simplu este năucitor, pare de necrezut.

Tu nu ştii ce face mintea pentru tine. Mintea controlează totul în corpul tău.
Altfel cum crezi că timp de şaptezeci, său optzeci de ani, sau chiar o sută de ani - şi sunt oameni care au trecut şi de vârsta asta, au ajuns la a o sută cincizecea aniversare, şi sunt câteva sute de oameni în Uniunea Sovietică trecuţi de vârsta de o sută optzeci de ani.

Oamenii de ştiinţă spun că nu există nici un motiv pentru care corpul trebuie să moară înainte de vârsta de cel puţin trei sute de ani.
Este numai o hipnoză, o auto-hipnoză, care a făcut dominantă ideea că ai de trăit numai şaptezeci de ani. Aceasta a ajuns atât de adânc în conştiinţa ta încât la şaptezeci de ani începi să crezi că te afunzi, că pleci.

Şi, oricum, la momentul pensionării, la vârsta de şaizeci de ani, nu mai este nimic de făcut.
Moartea pare a fi o uşurare, nu un pericol.

Nu am fost suficient de capabili şi suficient de umani pentru a oferi un context în care oamenii în vârstă să poată avea o urmă de demnitate, o urmă de autorespect, o urmă de mândrie.
Nu am fost în stare să găsim dimensiuni în care ei să-şi poată aduce contribuţia la această lume. Şi au experienţă, şi sunt cu siguranţă capabili să-şi aducă o contribuţie suficient de mare - suficient de mare ca să îi ajute să aibă respect de sine, să trăiască şi să nu simtă că sunt o povară.

Când a împlinit şaptezeci de ani, George Bernard Shaw a început să facă excursii prin împrejurimile Londrei.

Prietenii au fost surprinşi: „Ce faci? Dispari zile în şir. La vârsta asta ar trebui să te odihneşti": -
„Caut locul în care să mă odihnesc la bătrâneţe" le-a răspuns el.

„Cum adică? Ai o casă frumoasă, ai tot ce-ţi trebuie".

„Nu înţelegi. Merg prin aceste locuri şi mă uit în cimitire, pe pietrele de mormânt, să văd care sunt locurile în care mulţi oameni au trăit cel puţin o sută de ani".

Şi, până la urmă, a găsit o localitate unde pe piatra de mormânt scria: „Omul a murit înainte de vreme, la vârsta de o sută douăzeci de ani".

Şi-a spus: „Ăsta-i locul în care merită să trăieşti, unde oamenii consideră că să mori la o sută douăzeci de ani înseamnă să mori prematur".

în acel loc şi a trăit aproape o sută de ani.

Poate că înseamnă ceva... nu-i doar o întâmplare. Era un om de o excepţională înţelepciune; iar dacă locuitorii ta credeau ceva, atmosfera schimba propria lui condiţionare.

în Pakistan este o parte a Kashmirului care aparţine Indiei; Pakistanul a ocupat-o timp de patruzeci de ani.
Poate că acea regiune, din cauza izolării ei, ascunsă în munţi, nu a ajuns în contact cu oameni care mor la şaptezeci de ani. Sunt oameni fără şcoală; de fapt nici nu pot o număra până la şaptezeci, deci cum să moară la şaptezeci?
Nu au calendar. Nu ştiu când s-au născut; nu ştiu cât de bătrâni sunt. Sunt cei mai primitivi oameni descoperiţi printre piscurile din Himalaya, trăind într-o vale - într-o superbă vale, unde au de toate şi nu au plecat niciodată din acel loc.
Şi au fost descoperiţi acolo, după spusele doctorilor, oameni care au două sute de ani. Şi sunt tineri; muncesc la câmp, în grădini, în livezi, iar când îi întrebi de vârsta lor spun: „Nu ştim. Nimeni nu ştie; nu-i nici o şcoală aici". Iar acum Pakistanul a deschis acolo şcoli şi spitale şi poţi să fii sigur că în scurt timp oamenii vor începe să moară la vârsta de şaptezeci de ani.
Oamenii aceia pur şi simplu au uitat să moară, pentru că nu ţin minte când s-au născut şi nu ştiu să socotească.
Oamenii de ştiinţă spun că omul are capacitatea de a trăi cel puţin trei sute de ani - şi asta este minimum.
Dar de ce nu trăieşte omul atât de mult? Poate că omul nu ştie cum să trăiască; poate că omul nu ştie cum să-şi folosească corpul, cum să-şi folosească mintea.

Trebuie să înţelegi bine două lucruri: mai întâi, mintea este un miracol deosebit.

Existenţa nu a putut crea nimic mai bun decât mintea ta.
Funcţiile sunt atât de complexe încât îi uluiesc pe cei mai mari oameni de ştiinţă.
Controlează tot corpul iar acesta este un sistem extrem de complex.
Cine are grijă ca o anumită parte din sânge să ajungă la creier?
Cine are grijă ca numai o anumită cantitate de oxigen să ajungă la creier?
Cine ştie ce parte a mâncării trebuie să devină oase, ce parte trebuie să devină sânge, ce parte trebuie să devină piele?
Cine ştie ce parte a pielii trebuie să devină unghii, ce parte a pielii trebuie să devină ochi şi ce parte a pielii trebuie să devină urechi?
în mod sigur nu tu te îngrijeşti de toate astea şi nici nu văd pe altcineva prin jur.

Aşa că, mai întâi, trebuie să-i fii recunoscător minţii. Este primul pas pentru a trece dincolo de minte, nu ca duşman, ci ca prieten. Ascultându-mă cum spun mereu că trebuie să treci dincolo de minte, s-ar putea să fii derutat. Eu am un respect deosebit pentru minte. îi suntem datori minţii, nici nu ştim cum am putea să-i fim mai recunoscători.

Aşa că, în primul rând: meditaţia nu este împotriva minţii, este dincolo de minte. Şi dincolo nu este echivalent cu împotrivă.

Neînţelegerea se răspândeşte cu cât oamenii vorbesc mai mult despre meditaţie, mai ales oamenii care nu înţeleg meditaţia - cei care au citit despre ea, cei care au auzit despre ea, cei care cunosc tehnica...
Iar tehnica este simplă, este disponibilă în multe scripturi, o poţi citi. Iar acum există cărţi despre cum să faci orice lucru - mecanică auto, instalaţii electrice, orice -, tu întrebi, librarul este pregătit să-ţi dea o carte despre cum se face.

Oamenii mei din Europa s-au gândit să facă o carte cu casetă.
Cartea va oferi toate cunoştinţele despre meditaţie, iar casetă va da toate instrucţiunile, aşa că nu vei mai fi nevoit să mergi nicăieri. Doar să stai în camera ta cu casetofonul şi devii maestru!
Nu mai este nevoie de Gautama Buddha!

Un maestru nu o să fie niciodată inutil dintr-un motiv foarte simplu: cine te va învăţa să iubeşti mintea şi să mergi dincolo de ea?
Să-ţi iubeşti corpul, să-ţi respecţi corpul?
Să fii recunoscător minţii tale, extraordinarei, miraculoasei ei funcţionări? Asta va da naştere unei mari prietenii, va întinde o punte între tine şi minte.
Pe măsură ce prietenia se va adânci, ori de câte ori vei medita, mintea nu va deranja pentru că meditaţia nu va fi împotriva ei. Este de fapt, propria ei împlinire, împlinirea finală. Să mergi dincolo de ea nu este o atitudine antagonistă, ci o evoluţie prietenească.

Aşa că acesta ar trebui să fie punctul de plecare al oricărui practicant al meditaţiei: să nu fie un luptător. Dacă lupţi, poate că vei face mintea să tacă o vreme, dar nu este o victorie.
Mintea se va întoarce, vei avea nevoie de ea. Nu poţi trăi fără ea; nu poţi exista pe lumea asta fără ea.
Şi, dacă poţi crea o relaţie prietenească cu mintea, o punte de iubire, ea va deveni un sprijin în loc să fie o piedică în calea meditaţiei.
îţi va proteja tăcerea, deoarece tăcerea este şi comoara ei, nu este doar a ta. Va deveni un sol din care vor răsări trandafirii meditaţiei, ia solul va fi la fel de fericit precum trandafirii. Când trandafirii vor dansa în soare, în ploaie, în vânt, solul se va bucura si el.

Abordarea mea este cu totul diferită de aceea de până acum.

Timp de mii de ani, toate religiile ne-au învăţat ceva împotriva corpului, împotriva minţii.
Chiar astăzi am aflat că sunt chiar şi idioţi care predică împotriva meditaţiei.

Parlamentul Israelului a votat o lege conform căreia meditaţia, în particular sau în public, este un act criminal. Nici nu-ţi vine să crezi! Iar acei politicieni nu cunosc nici măcar abc-ul minţii, ce să mai spun despre meditaţie.
Dar de ce sunt atât de îngrijoraţi? Una din grijile lor sunt eu, pentru că jumătate din sannyasinii mei sunt evrei. Mai devreme sau mai târziu, voi cuceri Israelul, fără nici o problemă - înainte ca palestinienii să-l cucerească, o să-l cuceresc eu.

De ce să fie îngrijoraţi politicienii? Şi dacă sunt preocupaţi, ar trebui să consulte oamenii care ştiu ce este meditaţia. Să o transformi într-o infracţiune este ceva de necrezut; nicăieri, niciodată...
Religiile au predicat împotriva trupului.
Era atât de ridicol - trebuie să trăieşti în trup, trebuie să-ţi hrăneşti trupul; trebuie să-l păstrezi sănătos, este casa ta.

Ei au predicat împotriva minţii. Iar asta este ultima noutate - Israelul a făcut muncă de pionierat! Parlamentul Israelului pare să fie alcătuit din idioţi de prima mână.

Nu mă gândesc că ar şti ceva despre meditaţie, dar teama...

Evreilor le este frică, musulmanilor le este frică, hinduşilor le este frică, jainiştilor le este frică - toţi sunt înspăimânntaţi de meditaţie.
Chiar dacă vorbesc de meditaţie, le este frică de ea.
Vorbesc, pentru că, fără să vorbească despre meditaţie, religia lor ar părea incompletă. dar ei sunt de fapt împotriva ei pentru că un om care practică meditaţia pur şi simplu scapă de orice religie organizată. Nu mai este hindus, şi nu mai este evreu, şi nu mai este musulman. Nu mai poate să continue să creadă în tot felul de superstiţii şi stupidităţi de care toate religiile sunt pline.

Evreii cred că sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Dar omul care practică meditaţia nu poate accepta aşa ceva.
Să gândeşti: „Doar noi, evreii, suntem poporul ales al lui Dumnezeu, iar întreaga omenire este, într-un fel, inferioară nouă"...
Dar nu numai evreii s-au făcut vinovaţi de păcatul ăsta. Au suferit mult pentru el; încă mai suferă.

Vor continua să sufere, pentru că ideea însăşi este atât de stupidă încât provoacă antagonism, mai ales într-o lume în care germanii nordici consideră că ei sunt poporul ales, în care hinduşii consideră că ei sunt poporul ales, deoarece cartea lor sfântă este cea mai veche şi prima scriptură de inspiraţie divină. Ei nu pot tolera nici o idee precum aceea cu Moise spunând poporului său: „Sunteţi poporul ales al Domnului; aveţi dreptul de a fi superiori oricui". Cine poate tolera asta? Hinduşii cred că ei sunt superiori oricui altcuiva.

Evreii şi hinduşii au singurele două religii care nu cred în transformare, deoarece cum ai putea converti oameni inferiori la o religie superioară?
Şi pentru că nu pot converti, sunt cu totul împotriva creştinismului şi a islamului, care încearcă permanent să convertească.

Acum, din teama că numărul musulmanilor şi al creştinilor continuă să crească, iar evreii şi hinduşii sunt tot mai puţini, au apărut mici curente printre evrei... şi există un mic grup hindus intitulat Arya Samaj, care a introdus convertirea.
Dar e ceva făcut cu jumătate de inimă, în adâncul inimii lor, ştiu ce fac: aduc oameni inferiori în turma lor. Ţine de o necesitate de bază; altfel, aceşti oameni inferiori vor depăşi numeric - au făcut-o deja - oamenii superiori.
în acest moment, creştinii sunt cei mai mulţi, pe locul al doilea sunt musulmanii - iar aceste două religii sunt religii care convertesc.

Teama de meditaţie are rădăcinile ei.
A fost expusă în legea trecută prin parlamentul israelian, dar este prezentă în orice minte religioasă: dacă oamenii încep să mediteze, dacă oamenii încep să-şi iubească trupurile, să-şi iubească minţile, şi din starea de iubire trec liniştiţi către starea de non-minte, nu vor mai aparţine de nici o ideologie stupidă.

Şi toate ideologiile sunt atât de pline de lucruri stupide încât este aproape imposibil să numeri câte superstiţii sunt şi cât de diverse sunt superstiţiile.

într-o bună zi, când omenirea va deveni una, o să avem nevoie de un muzeu uriaş pentru a aduna toate superstiţiile, ca să ne amintim strămoşii.
Precum Darwin s-a gândit la maimuţe în chip de predecesoare ale lui, următoarea generaţie de oameni se va gândi în acelaşi fel la tine şi la strămoşii tăi.

Aş dori să-ţi amintesc numai câteva superstiţii... doar exemple, pentru că mulţimea lor este prea mare.

Jainiştii cred că până când lobii urechilor nu-ţi ating umerii, nu te poţi ilumina.
Acum eu nu pot să văd ce legătură poate fi între lobii urechilor, care sunt părţi aproape moarte ale corpului tău... ai observat asta? Poţi să faci ceva cu lobii urechilor? Poţi să-i fluturi? Doar atârnă acolo, nefăcând nimic. Nu poţi face nimic cu ei pentru că nu există acolo sistem nervos; sunt doar bucăţi de carne fără nervi, carne pur şi simplu. Iar fără nervi nu poţi să-i ridici sau să-i laşi, încolo sau încoace.

Am întâlnit o singură persoană... şi am fost peste tot prin lume. în mod ciudat, era chiar un coleg de şcoală din clasa întâi; acum este doctor în acelaşi oraş.
Este singurul om pe care l-am întâlnit - tare ciudat! - care poate să-şi mişte lobii urechilor încolo şi încoace, înainte şi înapoi. Este un miracol, dintr-o întâmplare, i-au crescut nervi în lobii urechilor. Aşa cum foarte puţini oameni se nasc cu şase degete, şi mai puţini cu trei ochi şi şi mai puţini cu două capete, simple monstruozităţi - iar el avea lobii urechilor realmente mari.
Am urmărit să văd dacă ajunge un iluminat. Este un doctor amărât; nu ştie nimic despre meditaţie, nimic despre iluminare. Şi pentru că este un medic ayurvedic, nici nu are pacienţi. Copiii îi cresc şi el devine tot mai sărac. De fiecare dată când l-am revăzut, l-am văzut tot mai mic, tot mai slab, tot mai îngrijorat.
L-am întrebat: „Care-i problema? S-ar presupune că eşti iluminat!"

Idei stupide... şi asta nu numai într-o religie, ci în fiecare religie. Şi nu se pot tolera una pe alta.

Dacă practica meditaţiei devine predominantă, atunci te vei elibera de toate aceste prejudecăţi; motiv pentru care nici o religie nu vrea meditaţia, deşi s-ar putea să vorbească despre ea.

Pentru mine, nu Dumnezeu este important, nici raiul sau iadul, nici îngerii - toate sunt ipotetice.
Pentru mine, meditaţia este miezul oricărei religii.
Dar poate fi atinsă doar dacă procedezi corect. Un singur pas în direcţia greşită... şi te afli mereu pe lama cuţitului.

începe prin a-ţi iubi corpul, care este învelişul extern, începe să-ţi iubeşti mintea - şi dacă îţi iubeşti mintea o vei împodobi, aşa cum îţi vei împodobi corpul. Îl păstrezi curat, îl păstrezi proaspăt, nu vrei ca trupul tău să miroasă urât celorlalţi, vrei ca trupul tău să fie iubit şi respectat de ceilalţi. Prezenţa ta nu trebuie să fie tolerată, ci salutată.

Trebuie să-ţi împodobeşti mintea cu poezie, cu muzică, cu artă, cu marea literatură.
Necazul este că mintea ta este umplută doar cu banalităţi. Atâtea lucruri de mâna a doua în mintea ta, că nu poţi.să o iubeşti. Nu te gândeşti la nimic măreţ.

Adu-o pe frecvenţa marilor poeţi; adu-o pe frecvenţa unor oameni precum Feodor Dostoievsky Lev Tolstoi, Cehov,Turgheniev, Kahlil Gibran, Mikha'il Na'ima;
umple-o cu cele mai înalte lucruri pe care le-a atins mintea umană.

Pe urmă nu vei mai fi neprietenos cu mintea ta.
Pe urmă te vei bucura de mintea ta; chiar dacă ea stă acolo în tăcere, va avea poezia şi muzica ei, şi este foarte uşor să transcenzi o astfel de minte rafinată.
Este un drum deschis către vârfurile cele mai înalte: poezia trece în misticism, marea literatură trece în pătrunderea misterelor existenţei, muzica trece în tăcere.
Şi în timp ce aceste lucruri încep să treacă în cele mai înalte vârfuri, dincolo de minte, vei descoperi lumi noi, noi universuri pentru care nici. măcar nu avem un nume.

Putem să spunem desfătare, extaz, iluminare, dar nici un cuvânt nu le descrie cu adevărat. Este pur şi simplu dincolo de puterea limbii de a le reduce la o explicaţie, la o teorie, la o filosofie.

Este pur şi simplu dincolo... dar mintea se bucură în transcendenţa ei.

In asta constă contribuţia mea unică.

Cât se poate de umil vreau să vă spun că sunt mult înaintea chiar şi a lui Gautama Buddha, din simplul motiv că el încă se lupta cu mintea.
Eu mi-am iubit mintea şi, prin iubire, am trecut de ea.

Este un început cu totul nou.
Normal că trebuie să fiu condamnat; oamenii mei vor fi condamnaţi. Mulţi vor veni la mine, dar nu vor putea să meargă lângă mine nici măcar câţiva paşi, pentru că vor descoperi rapid că prejudecăţile îi împiedică să meargă împreună cu mine.

Prejudecăţile lor sunt foarte vechi şi este firesc - înţeleg - ca ei să nu creadă că poate cineva să treacă de Gautama Buddha, aşa cum contemporanii lui Gautama Buddha nu puteau crede că el trecuse dincolo de Vede şi de profeţii Upanişadelor;
aşa cum contemporanii lui Lao Tse nu puteau crede că el trecuse mult dincolo de Confucius.

Iar dacă din modestie nu aş spune adevărul, aş comite o crimă împotriva adevărului.
Nu-mi pasă de smerenia asta; vreau să vă spun exact despre ce este vorba.

Modul în care abordez meditaţia este absolut nou, absolut proaspăt, pentru că depinde de iubire - nu de luptă, nu de război.

L-am lăsat în urmă pe Mahavira cu douăzeci şi cinci de secole.
Numele lui nu era Mahavira - mahavira înseamnă „marele luptător". Numele lui era Vardhamana, dar oamenii i-au schimbat numele pentru că era un mare luptător.
Un luptător împotriva a ce? - împotriva trupului său, împotriva minţii sale.

Iar eu nu cred că o persoană care este împotriva corpului său şi împotriva minţii sale este capabilă să treacă dincolo.

Iubirea este singura cale.

Mintea ta să fie cât mai frumoasă cu putinţă.

împodobeşte-o cu flori.

Mă întristez când descopăr că oamenii nu cunosc Cartea lui Mirdad, că nu s-au uitat peste poveştile absurde ale lui Chuang Tzu, că nu s-au obosit niciodată să înţeleagă poveştile zen cele absolut iraţionale.

Nu pot concepe cum ai putea trăi frumos dacă nu cunoşti cărţile lui Dostoievski... pentru mine, Fraţii Karamazov este mai importantă decât orice Biblie.

Are adâncimi atât de profunde încât Biblia nu trebuie amintită deloc, nici măcar ca element de comparaţie.
Dar Biblia va fi citită — cine o să se obosească cu Fraţii Karamazov, în care Dostoievski şi-a pus tot sufletul?
Sau Anna Karenina, a lui Lev Tolstoi, sau Părinţi şi copii de Turgheniev, sau Ofranda lirică a lui Rabindranath?
Şi sunt numai câteva titluri, există alte mii care au atins cea mai elevată înflorire a minţii.

Mai întâi să-ţi fie mintea împodobită.

Doar dincolo de această grădină parfumată a minţii, vei putea fi capabil să mergi în tăcere, fără urmă de luptă; mintea fiind un ajutor, nu o piedică.
Prin urmare, pot spune în deplină cunoştinţă de cauză, nu este o piedică. Trebuie doar să ştii cum să o foloseşti.

Este bine că atunci când vii aici te simţi în starea de meditaţie.
Cel puţin aceste câteva breşe, aceste câteva zile, vor deveni încet mai puternice, mai profunde.

într-o bună zi o să pleci, iar aceste momente vor fi cu tine chiar şi la piaţă, iar aceea va fi o zi de mare sărbătoare. Dar e nevoie de timp.

Trebuie să le spun oamenilor că se poate întâmpla instantaneu - este adevărat, se poate întâmpla instantaneu, dar unde să găseşti geniul care să înţeleagă instantaneu?
Când le spun că se poate întâmpla instantaneu, oamenii se gândesc doar că: „Este imposibil pentru noi".

Când le spun că se poate petrece pe parcursul a câteva vieţi, ei simt: „Asta pare să fie perfect", pentru că le dă până atunci timp pentru toate prostiile.
Este o chestiune de câteva vieţi, ce-i atâta grabă?
Mai întâi, ai grijă de iubitul tău, de iubita ta; mai întâi mergi să vezi tot felul de ruine la Roma, în Grecia, în India; mai întâi fă toate prostiile pe care gloata le aşteaptă de la tine. :D

Iar în ceea ce priveşte iluminarea, nu o să aibă loc acum, va dura mai multe vieţi, ce-i atâta grabă?
Continuă să o amâni.

Este motivul pentru care oamenii adoră religiile care vorbesc despre mai multe vieţi - nu pentru că ar înţelege semnificaţia lucrului, ci pentru că doresc să le folosească drept scuză.

Se poate petrece în chiar această clipă, dar nu se va întâmpla. Motivul nu stă în natură, motivul îţi aparţine. Nu se va petrece pentru că nu vrei să se întâmple acum.

Gândeşte-te pentru o clipă: dacă ar urma să atingi în clipa asta iluminarea, ai începe să te gândeşti: „Dar nu mi-am întrebat soţul. Ce fac cu copiii? Trebuie să-mi văd fiica măritată. Doamne, de abia mi-am întâlnit iubita! Şi se va petrece chiar acum? Nu mai poate aştepta? - lasă-mă măcar să-mi termin luna de miere.

Mii de gânduri vor apărea în mintea ta: „Doamne, am început o nouă afacere, am investit totul în ea. Dacă mi-ar fi spus mai dinainte, nu mă băgăm în toată chestia asta". Toţi, fără nici o excepţie...

V-am spus povestea unui maestru din Ceylon care avea milioane de discipoli şi care le-a spus timp de cincizeci de ani un singur lucru: meditaţi.

A sosit ziua morţii şi a anunţat:
„Peste şapte zile o să-mi părăsesc trupul, aşa că toţi discipolii mei să se adune ca să-i mai pot vedea încă o dată, pentru că nu mă mai întorc".

Aşa că s-au adunat toţi discipolii; o mare adunare.

Şi înainte să moară, bătrânul a spus:
„V-am spus mereu să meditaţi, dar nu m-aţi ascultat. Vă mai dau o şansă. De data asta nu trebuie să faceţi nimic. O să mor, vă pot lua cu mine. Este cineva gata să mă însoţească?"

Toţi s-au uitat unii la alţii:
„Tu ai staţ mult timp pe lângă el, tu poţi să mergi".

Oamenii se uitau unii la alţii şi şopteau:
„Ce o să faci? Copiii ţi s-au Căsătorit, totul s-a terminat, nimeni nu mai are nevoie de tine..."

Dar nimeni nu se ridica.

El a continuat:
„Să se ridice în picioare şi îl voi lua cu mine".

Era o tăcere deplină şi oamenii priveau în jos... cum să-l privească în faţă pe bătrân? Era stânjenitor.
Dar nici unul nu se mişca, pentru că el ar fi putut înţelege greşit gestul - poate ar fi văzut că se mişcă şi ar fi spus: „Ridică-te!“

Până la urmă, cineva a ridicat mâna.

A spus:
„Mai întâi să ne înţelegem: nu m-am ridicat, doar am ridicat mâna să pun o întrebare".

Bătrânul i-a spus:
„Cincizeci de ani am răspuns la întrebările voastre şi tot mai puneţi întrebări? De data asta vă ofer şansa să veniţi cu mine!"

Omul i-a răspuns:

„Iartă-mă! O să vin într-o zi. Doar spune-mi secretul, cum vin şi cum te găsesc?"

Maestrul a zis:
„Ce v-am spus timp de cincizeci de ani?"

Omul a spus: „Doar încă o dată..."

Este posibil ca în chiar acest moment să scapi de toate prejudecăţile, să-ţi cureţi mintea. Dar este nevoie de hotărâre absolută, de încredere totală şi de o iubire fără margini.

Dar, dacă nu se poate întâmpla în acest moment, nu vreau să se întristeze şi să nu deznădăjduiască nimeni. Se poate întâmpla mâine. Stai relaxat, nu-i nici o grabă.
Dar te rog să înţelegi clar procesul: iubeşte-ţi trupul - împotriva tuturor religiilor. Iubeşte-ţi mintea, rafinează-ţi mintea - împotriva tuturor religiilor.
îţi spun eu că nu lupta este calea; iubirea este calea.
Iubeşte-ţi corpul, iubeşte-ţi mintea şi chiar acea iubire va crea energia, atmosfera pentru a transcende mintea, va crea ceea ce numesc eu meditaţie, sau starea de non-minte. Va veni momentul. Trebuie să vină. Nimeni nu trebuie să plece cu mâna goală de la acest templu.
Dar trebuie să înţelegi un lucru: că eu nu reprezint nici o tradiţie străveche, nu reprezint nici o veche religie, nu reprezint nici un Gautama Buddha, sau Mahavira, sau Mahomed, sau Iisus, sau Moise - eu mă reprezint pur şi simplu pe mine.
Şi dacă poţi iubi şi poţi avea încredere într-un străin care nu aparţine nici unei organizaţii tradiţionale, atunci, alături cu mine, se va întâmpla meditaţia - şi, în curând, se va întâmpla şi fără mine.
Va lua ceva timp. Va lua ceva timp pentru că e nevoie să-i crească rădăcinile.

Aşa că, ori de câte ori găseşti timp să vii, vino. Şi nu te preocupa de ce se întâmplă în afară, acelea-s prostii. Doar ce se petrece aici contează ca fiind adevărata ta viaţă. Momentele în care eşti cu mine vor fi cu tine chiar şi după moartea ta, iar momentele în care te. risipeşti în lume se vor pierde.

Dar nu trebuie să te îngrijorezi.
Dacă apar clipe de meditaţie, ele devin seminţe în tine, încep să prindă rădăcini în tine, nu-i departe ziua în care vor înflori în tine primele flori ale conştienţei.
Te înţeleg.
Te înţeleg şi îţi înţeleg încrederea şi iubirea.
Puţini oameni iubesc atât de mult şi au atât de multă încredere.
Dar renunţă la toate antagonismele faţă de minte.
Există o tendinţă de a lupta cu mintea, poate inconştientă. Mintea este un biet lucru frumos...

Departamentele moderne de poliţie au început să utilizeze calculatoarele în lupta cu infracţiunea, într-o noapte, un om a telefonat la poliţie şi a spus:
„Veniţi repede! Este un hoţ la parter şi pune toate lucrurile de valoare într-un sac!”

Vocea de la celălalt capăt al firului s-a auzit:
„Păstraţi-vă calmul, păstraţi-vă calmul, domnule, închideţi telefonul, rămâneţi unde sunteţi şi o maşină de poliţie va sosi imediat... imediat... imediat..."

Un calculator se poate defecta în orice moment. Iar mintea nu este decât un calculator, creat perfect de natură. Dar nu-l preţuieşti suficient.

Enormul calculator umplea uriaşa încăpere, făcându-i pe cei doi matematicieni din faţa lui să pară nişte pitici. O foaie de hârtie a ieşit din calculator, iar unul dintre matematicieni, după ce a studiat-o cu o mină gravă, s-a întors către celălalt şi a spus: „îţi dai seama că ar fi nevoie de patru sute de matematicieni obişnuiţi şi de două sute cincizeci de ani, ca să facă o greşeală atât de mare?"

în toată lumea sunt mulţi oameni care încep să fie interesaţi de meditaţie, dar 99% se află pe mâini-greşite, iar dacă spui asta se vor simţi lezaţi.

Chiar astăzi am primit o scrisoare.

Scria acolo:
„Seara trecută ai vorbit despre Vipassana lui Goenka.
L-ai condamnat pe Goenka pentru că este un afacerist şi profesor de Vipassana.
Osho, am trăit experienţa Vipassana şi aici, la aşramul din Puna, şi cu Goenka la al său Dhammpeeth din Igatpuri.
Consider greşit comentariul tău".

Şi asta vine de la un om, Anand Piyoosh, care a devenit sannyasin cu două zile în urmă. îritr-o altă scrisoare, de dinaintea acesteia, spunea:
„Din cauza nesiguranţei şi indeciziei minţii am devenit sannyasin după doisprezece ani. Am suferit mult din cauza acestei neputinţe. Cum aş putea să mă eliberez permanent de ea? - Anand Piyoosh"

I-au trebuit doisprezece ani să se decidă pentru sannyas şi i-au trebuit numai douăsprezece ore ca să descopere că am greşit în ceea ce am spus despre Goenka – fără nici o ezitare aici!
Iar dacă Goenka are dreptate, de ce a mai fost nevoie să vină aici?
Dacă Goenka te poate învăţa meditaţia, de ce-ţi pierzi timpul aici, şi timpul meu, şi timpul oamenilor mei?
Dacă ai o aşa înţelegere încât poţi să spui că am greşit, atunci nu este aici locul tău.
Ce înţelegi despre meditaţie?

Este imensă diferenţa dintre meditaţia lui Goenka şi meditaţia care se petrece aici, iar ţie ţi-ar lua cel puţin douăsprezece vieţi ca să înţelegi diferenţa!
Goenka este doar un specialist într-o tehnică.

Eu nu sunt un tehnician.
Eu nu am urmat niciodată pe nimeni, am căutat singur.
A fost dificil, a fost periculos, dar mi-am căutat singur drumul, descoperind singur calea de a-mi regăsi fiinţa.

Goenka este doar bietul urmaş al tradiţiei vechi de două mii cinci sute de ani a lui Gautama Buddha.
Timp de două mii cinci sute de ani - copii la indigo, după copii la indigo, după copii la indigo, după copii la indigo!
Vrei să mă compari pe mine cu aceste copii la indigo?

Dacă Goenka ar fi înţeles meditaţia, ar fi venit aici.
Meditaţia lui i-ar fi arătat că există ceva mult mai înalt decât Gautama Buddha.
Igatpuri nu este foarte departe, de aici... dar laşii nu au curaj.

Şi dacă eşti consideri atât de tranşant că afirmaţia mea este greşită, atunci nu înţelegi nimic din ce se întâmplă aici.
Aici toate meditaţiile pregătesc terenul, sunt smulse doar buruienile, rădăcinile ierburilor sălbatice, pietrele - se curăţă doar grădina pentru ca eu să plantez seminţele.
Cei care predau meditaţia aici, diferite tipuri de meditaţie, doar pregătesc terenul. Eu sunt grădinarul.

Goenka poate pregăti terenul, dar unde va găsi tufele de trandafiri?
Nu are experienţa: nu este iluminat sau trezit nici în sensul vechi al lui Gautama Buddha.
Du-te numai şi întreabă-l - are el curajul să spună că are aceeaşi conştienţă precum Gautama Buddha?
Iar eu îţi spun că l-am lăsat pe Gautama Buddha cu douăzeci şi cinci de secole în urmă.

Terapeuţii mei, oamenii mei care pregătesc meditaţii pentru voi fac doar munca preliminară. Doar pregătesc terenul. Eu trag ultima tuşă.

Am metodele mele de a sădi seminţele în tine: prin cuvintele mele, prin tăcerile mele, prin privirea mea, prin gesturile mele - prin simpla mea tăcere, prin simpla mea prezenţă. Un câmp de energie vie.

Iar dacă nu ai fiinţa trezită în tine, toate terapiile şi toate meditaţiile sunt doar exerciţii futile, nu vor ajuta prea mult.

Lui Piyoosh vreau să-i spun următorul lucru: du-te înapoi la Goenka.

Aici nu-i loc pentru tine. Şi trebuie să pleci chiar acum.
M-au obosit idioţii de toate felurile.
Timp de treizeci de ani am suferit de pe urma idioţilor şi i-am tolerat, dar am decis acum ca nici un idiot să nu mai fie primit aici.
Ţi-a luat doisprezece ani să devii sannyas, n-am nevoie nici de douăsprezece secunde să te dau afară.
Nu mai eşti un sannyasin.
înapoiază actele pentru sannyas şi ştii bine unde este uşa.
Pleacă în această noapte şi nu te mai întoarce.
Du-te naibii - cu oricine, Goenka, sau găseşte un alt idiot. Sunt mulţi în India.

Exist numai pentru cei care mă pot înţelege şi care pot fi cu totul cu mine.

Unui om care nu ştie nimic despre mine, care în doar douăsprezece ore de sannyas a început să descopere că este greşit ce spun, cu siguranţă nu trebuie să i se permită să fie aici.
Un măr stricat poate strica o grămadă de mere.

Aşa că vei manifesta compasiune faţă de toţi oamenii de aici părăsind pe veci acest loc.

Sunt mereu surprins... dacă ai descoperit că Goenka are dreptate, de ce eşti aici?

Când cineva descoperă ceva ce-i ajută dezvoltarea, rămâne acolo.

Iar dacă ai descoperit că Goenka are dreptate şi nu ai rămas cu el, cum o să rămâi cu mine, cel despre care ai aflat că greşeşte în numai douăsprezece ore?
Nu, nu pierde timpul.

Nu mă interesează să adun mulţimi şi oameni sărăciţi.

Du-te doar la Goenka şi spune-i tot ce ţi-am spus.
Şi dacă are curaj, adu-l aici, ca să-ţi arăt că nu ştie nimic despre meditaţie ca experienţă personală, că nu ştie nimic despre ce este iluminarea.
Tot ceea ce ştie este o amărâtă de tehnică. Dar un tehnician este cu totul altceva.

Un tehnicican poate lucra cu curentul electric, dar asta nu înseamnă că este Edison, că a descoperit electricitatea.

Nu-l întreba pe amărâtul de tehnician despre electricitate - nu-i pune nici o întrebare legată de caracterul ei intrinsec; nu-l întreba în ce constă -, el nu este Edison.
Dar este necesar: nu ai nevoie de Edison dacă ţi s-a ars un bec, orice idiot poate rezolva asta.

La fel şi cu meditaţia. Exista tehnicieni, şi exista oameni împliniţi.

Până nu descoperi o fiinţă împlinită, toate eforturile tale sunt în zadar.

Trei copii francezi, de şase, şapte şi opt ani, se plimbau şi ţopâiau pe stradă.

Cel de şase ani, aflat în frunte, a privit pe fereastra deschisă pe lângă care trecea, s-a oprit şi i-a aşteptat entuziasmat pe ceilalţi:
„Veniţi, veniţi repede! Un bărbat şi o femeie se bat aici!”.

Cel de şapte ani s-a apropiat, s-a uitat şi a spus:
„Nu, prostule, fac dragoste!”

Cel de opt ani a venit şi el, s-a uitat şi a spus:
„Da, şi ce tehnică deosebită au!”

...Simte pacea aceasta, absoarbe tăcerea aceea. Şi, pe măsură ce o absorbi, ea devine tot mai adâncă... începe să-ţi atingă sufletul.
Nici o mişcare, dar vei simţi dansul.
Nici un cuvânt, dar vei simţi cântecul.
Ca şi cum aici nu ar fi nici un individ, ci doar un extraordinar întreg... toate personalităţile au dispărut şi doar o singură conştiinţă, pulsând în sincron în fiecare.

Doar pentru a încheia acest superb moment... îmi place să vă las mereu râzând, cântând, dansând.
Vă sugerez doar că, atunci când vă voi părăsi definitiv, mi-ar plăcea să cântaţi, să dansaţi şi să sărbătoriţi.
De fapt, nimeni în toată istoria nu a fost sărbătorit când a murit aşa cum o să fiu sărbătorit eu.

Câţiva au fost sărbătoriţi de duşmani, pentru că atunci când cineva moare, duşmanii se bucură. Prietenii jelesc.

Sunt singurul om... la a cărui moarte prietenii vor sărbători, duşmanii vor sărbători.

în moartea mea vor fi cu toţii împreună în sărbătoare.
Nu a mai existat un astfel de om până acum.

O doamnă din New York a primit telefon de la şcoala unde învăţa micul ei Leroy. Directorul dorea să-i vorbească cât mai curând despre comportamentul fiului ei.

„Fiul dumneavoastră, Leroy, are,o influenţă ce-i deranjează pe ceilalţi."
„Exact ca tatăl lui."
„Fură de la ceilalţi copii."
„Exact ca tatăl lui."
„Mereu se bate."
„Exact ca tatăl lui."
„Aleargă după fete şi le face să plângă."
„Exact ca tatăl lui", a mai spus femeia. „Dumnezeule, ce bine că nu m-am măritat cu el!"

3. ARTA ATENŢIEI DEPLINE ÎN LUMEA MODERNĂ

În mod tradiţional există o sută opt metode de meditaţie.
Am trecut prin toate aceste tehnici - nu numai că le-am citit, am încercat fiecare tehnică.
Căutam miezul comun al acestor o sută opt tehnici, pentru că trebuie să fie ceva esenţial.

Din experienţa mea pot să spun că esenţa oricărei meditaţii este arta de a fi martor.

Pe urmă am creat tehnica mea deoarece descoperisem esenţialul.
Cele o sută opt tehnici au devenit, într-un fel, învechite.
Au fost create de diferiţi maeştri pentru diferiţi oameni, pentru a transforma minţi diferite.

Mintea contemporană încă nu exista, mintea contemporană are nevoie de tehnici noi.
Tehnicile vor diferi în părţile neesenţiale.

Esenţa, miezul comun, sufletul fiecărei tehnici vor fi aceleaşi.

„Sunt unii oameni mai proşti decât alţii?”

Mintea este proastă.
Dacă nu treci dincolo de minte, nu treci dincolo de prostie; mintea, ca atare, este proastă.

Minţile sunt de două feluri: cunoscătoare şi necunoscătoare.

Dar ambele sunt proaste.

Mintea cunoscătoare este considerată a fi inteligentă. Nu este.

Mintea mai puţin cunoscătoare este considerată a fi proastă, dar ambele sunt proaste.

În prostia ta, poţi cunoaşte multe - poţi aduna multă informaţie; poţi purta cu tine tone de scripturi; poţi antrena mintea, poţi condiţiona mintea; poţi memora; poţi deveni aproape Encyclopedia Britannica - dar asta nu va schimba nimic în ceea ce priveşte prostia ta.

De fapt, dacă dai peste un om care a trecut dincolo de minte, în faţa lui prostia ta va fi mai mare decât a celor care nu au informaţie, care sunt ignoranţi.

A şti mai multe nu înseamnă a cunoaşte, şi a Şti mai puţine nu înseamnă să fii prost.

Prostia este un fel de somn, o profundă lipsă de conştienţă de sine.

Faci lucruri şi nu ştii de ce.
Continui să fii implicat în o mie şi una de situaţii fără să ştii de ce. Treci prin viaţă ca adormit.

Somnolenţa asta este prostia.

Dacă îţi aminteşti, dacă devii conştient şi identitatea se pierde odată cu mintea, dacă nu mai eşti mintea ta, dacă simţi că transcenzi mintea - apare inteligenţa.

Inteligenţa este un fel de trezire.

Adormit eşti prost.

Treaz, prostia a dispărut: pentru prima dată apare inteligenţa.

Este posibil să ştii multe fără să te cunoşti pe tine; atunci este doar prostie curată.

Şi reversul este posibil: să te cunoşti pe tine - şi fără să cunoşti nimic altceva.

Dar să-ţi cunoşti sinele este suficient pentru a fi inteligent, iar un om care se cunoaşte pe sine se va comporta inteligent în orice situaţie.
Va răspunde inteligent.
Răspunsul lui nu va fi o reacţie, el nu va acţiona ca urmare a trecutului. Va acţiona în prezent; va fi aici şi acum.

Minţile proaste acţionează mereu ca urmare a trecutului.

Inteligenţa nu trebuie să fie preocupată de trecut.

Inteligenţa este mereu în prezent: te întreb ceva - inteligenţa ta îmi răspunde, nu memoria ta.
Atunci nu eşti prost.

Dar dacă numai memoria îmi răspunde, nu-i inteligenţă - atunci nu ai fost atent la întrebare.
De fapt, nici nu ţi-a păsat de întrebare, pur şi simplu ai dat un răspuns dinainte pregătit.

Se povesteşte despre Mulla Nasruddin că împăratul urma să-i viziteze localitatea.

Locuitorii erau tare speriaţi să stea faţă în faţă cu împăratul, aşa că l-au rugat pe Nasruddin:
„Te rugăm, reprezintă-ne. Suntem oameni proşti, ignoranţi. Eşti singurul înţelept de aici, aşa că, te rugăm, înhamă-te tu la asta pentru că noi nu ştim obiceiurile de la curte, iar împăratul vine aici pentru prima dată".

Nasruddin le-a răspuns:
„Desigur, am văzut mulţi împăraţi şi am vizitat multe curţi împărăteşti. Nu fiţi îngrijoraţi".

Dar curtenii erau şi ei îngrijoraţi de acel loc, aşa că au sosit să pregătească totul.

Când au fost întrebaţi cine îi va reprezenta, sătenii au spus:
„Mulla Nasruddin ne va reprezenta. Este conducătorul nostru, ghidul nostru, filosoful nostru".

Aşa că ei l-au pregătit pe Mulla Nasruddin, spunându-i:

„Nu trebuie să te îngrijorezi prea tare. Regele îţi va pune doar câteva întrebări. Prima întrebare va fi: ce vârstă ai. Câţi ani ai?"

Nasruddin le-a spus:
„Şaptezeci".

„Să ţii minte. Nu te lăsa orbit prea tare de împărat şi de curteni. Când te va întreba ce vârstă ai, spune «Şaptezeci», nici un cuvânt în plus; altfel vei fi pus în dificultate.
Pe urmă te va întreba de cât timp slujeşti în moscheea satului, de cât timp eşti învăţător spiritual aici. Aşa că spune exact anii. De cât timp slujeşti?"

„De treizeci de ani".

Întrebări de felul ăsta.

Pe urmă a sosit împăratul.

Oamenii care-l pregătiseră pe Nasruddin îl pregătiseră şi pe împărat, spunându-i:
„Oamenii din acest sat sunt foarte simpli, iar conducătorul lor pare un pic prostuţ, aşa că, te rugăm, nu întreba altceva. Iată întrebările..."

Dar regele a uitat.
Aşa că înainte să întrebe: „Câţi ani ai?", el a întrebat: „De câţi ani eşti liderul spiritual al acestei localităţi?"

Nasruddin avea răspunsurile gata pregătite.
A răspuns: „Şaptezeci de ani".

Regele l-a privit puţin derutat, pentru că omul nu părea să aibă mai mult de şaptezeci de ani, fusese aşadar învăţător spiritual încă de la naştere?

Pe urmă i-a spus: „Sunt surprins. Atunci câţi ani ai?"

Nasruddin i-a răspuns: „Treizeci".

Pentru că aşa fuseseră stabilite lucrurile: mai întâi trebuia să spună „şaptezeci de ani", pe urmă trebuia să spună „treizeci de ani".

Regele i-a spus: „Eşti nebun?"

Nasruddin i-a răspuns:
„Domnule, amândoi suntem nebuni în felul nostru! Mi-aţi pus întrebările greşite, iar eu am dat răspunsurile corecte! Asta este problema.
Nu pot să schimb, pentru că se află aici cei care m-au pregătit.
Se uită la mine. Nu pot să schimb şi mi-aţi pus întrebările greşite. Amândoi suntem nebuni în felul nostru.
Eu sunt obligat să dau răspunsurile corecte - asta e nebunia mea.
Dacă nu ar fi existat răspunsurile gata pregătite, aş fi răspuns corect, dar acum am intrat în belea.

Iar dumneavoastră puneţi întrebările greşit, în ordine greşită".

Asta se petrece cu mintea proastă.

Uită-te permanent la tine: Mulla Nasruddin este parte din tine.

Ori de câte ori dai un răspuns pentru că-l ai gata pregătit, te comporţi prosteşte.
Poate că situaţia s-a schimbat, poate că punctul de referinţă s-a schimbat, contextul s-a schimbat - iar tu acţionezi din trecut.

Acţionează din prezent. Acţionează pe nepregătite.
Acţionează din conştiinţa prezentă; nu acţiona din trecut.
Atunci nu vei fi prost.

Înţelegi acum de ce spun că mintea este proastă: pentru că mintea este numai trecut.
Mintea acumulează trecutul, tot ce ai cunoscut în trecut.
Viaţa este în permanentă schimbare.
Mintea rămâne aceeaşi - poartă amintiri moarte, informaţie moartă.

Contextul se schimbă în fiecare moment, întrebările se schimbă în fiecare moment, împăratul se schimbă în fiecare moment - iar tu ai răspunsuri de-a gata. Vei fi mereu în dificultate.
Mintea proastă este mereu în dificultate, suferă. Degeaba.
Numai din două motive: este prea pregătită.

Rămâi nepregătit în orice clipă.
Şi atunci rămâi inocent. Atunci nu vei avea nimic de purtat după tine.
Ori de câte ori ai răspunsuri de-a gata, nu asculţi întrebarea aşa cum este ea.
Înainte de a fi ascultat întrebarea, răspunsul a şi răsărit în minte; răspunsul se află deja între tine şi întrebare.
Înainte de a te fi uitat în jur şi de a fi evaluat situaţia, deja ai reacţionat.

Mintea este trecutul, mintea este memoria - de asta mintea este proastă, toate minţile.
Poate că eşti un sătean care nu ştie multe despre lume.
Poate că eşti profesor la Universitatea din Puna, care ştie prea multe.
Nu-i nici o diferenţă.
De fapt se întâmplă ca, uneori, sătenii să fie mai inteligenţi - pentru că nu ştiu nimic. Trebuie să se bazeze pe inteligenţa lor. Nu se pot baza pe informaţie, nu au.
Dacă eşti atent, poţi vedea nivelul de inocenţă al săteanului.
Este precum un copil.

Copiii sunt mult mai inteligenţi decât adulţii, mult mai inteligenţi decât oamenii în vârstă.
De asta copiii învaţă atât de uşor. Sunt mult mai inteligenţi. Mintea încă nu este prezentă.
Ei nu cară după ei nici un trecut, nu au nici unul. Se mişcă, minunându-se, surprinşi de fiecare lucru.
Privesc mereu situaţia.
De fapt, nici nu au altceva la ce să se uite - nici un răspuns de-a gata.
Uneori copiii răspund atât de frumos şi plini de viaţă, într-un mod în care cei în vârstă nu pot.

Bătrânii au mereu mintea acolo să răspundă pentru ei.
Au o slugă, un mecanism, un biocomputer; şi se bazează pe el.
Cu cât îmbătrâneşti, cu atât devii mai prost.

Desigur, bătrânii cred că au devenit mai deştepţi, pentru că ştiu multe răspunsuri.

Dacă asta este înţelepciunea, atunci calculatoarele vor fi cele mai înţelepte persoane.
Nu va mai fi nevoie să te gândeşti la Buddha, la Iisus, la Zarathustra, nu.
Calculatoarele vor fi mai deştepte pentru că vor cunoaşte mai mult.
Pot cunoaşte totul; pot înghiţi toată informaţia. Şi vor funcţiona mai bine, pentru că sunt nişte mecanisme.

Nu, înţelepciunea nu este legată de cunoaştere.
Este legată de conştienţi, inteligenţă, înţelegere. Fii mai alert.
Atunci nu vei mai fi prins în capcana minţii.
Atunci vei putea folosi mintea ori de câte ori va fi nevoie, dar nu vei fi folosit de minte.
Atunci mintea nu mai este stăpânul - tu eşti stăpânul, şi mintea este servitorul.
Ori de câte ori ai nevoie de servitor, îi comanzi, dar nu eşti condus de el, nu eşti manipulat de el, de minte.

De obicei, poziţia minţii este ca şi cum maşina ar manipula şoferul.
Maşina spune: „Mergi acolo", iar şoferul trebuie să o urmeze.
Uneori se întâmplă: cedează frânele, direcţia nu merge bine, vrei să mergi către sud, iar maşina o ia către nord.
Mecanismul s-a stricat; este un accident.

Dar accidentul a devenit o normalitate pentru mintea omului.
Permanent vrei să mergi într-o direcţie şi mintea vrea să meargă în altă parte.
Tu vrei să mergi la templu, iar mintea se gândeşte să mergi la teatru, şi te trezeşti la teatru.
Poate că ai ieşit din casă ca să mergi la templu, să te rogi... stai la teatru - pentru că maşina a vrut să meargă într-acolo şi eşti neputincios.

Inteligenţa este stăpânire - stăpânirea tuturor mecanismelor din tine.
Corpul este un mecanism, mintea este un mecanism: devino stăpânul!
Nimeni nu te manipulează, mintea pur şi simplu primeşte ordinele tale.
Asta este inteligenţa.

Aşa că, dacă întrebi: „Sunt unii oameni mai proşti decât alţii?" - depinde.

Aşa cum văd eu, oamenii sunt de două feluri: proşti plini de cunoştinţe şi proşti fără cunoştinţe.

Astea sunt cele două categorii obişnuite, pentru că a treia este atât de rară încât nu o poţi considera o categorie.

Rareori, uneori, apare un buddha: un buddha este inteligent. Dar pare obraznic, pentru că nu-ţi dă prompt răspunsurile, răspunsurile de-a gata.

Se îndepărtează de drumul bătut, are calea lui, îşi croieşte drumul lui.
Inteligenţa mereu se urmează pe sine.
Nu urmează pe alţii.
Inteligenţa îşi croieşte drumul.

Doar proştii îi urmează pe alţii.

Dacă eşti aici împreună cu mine, poţi fi din două motive.

Poţi fi aici cu mine în mod inteligent: atunci vei învăţa de la mine, dar nu mă vei urma.
Îţi vei urma propria ta inteligenţă.

Dar dacă eşti prost nu te vei mai obosi cu învăţatul, doar mă vei urma.
Pare simplu, mai puţin riscant, mai puţin periculos, mai sigur, garantat, pentru că poţi arunca oricând răspunderea asupra mea; dar, dacă ai ales un drum sigur, ai ales moartea. Nu ai ales viaţa.

Viaţa este periculoasă şi riscantă.

Inteligenţa va alege întotdeauna viaţa - cu orice preţ, indiferent de risc -, pentru că este singura cale de a fi viu.
Inteligenţa este o calitate a conştienţei.
Oamenii inteligenţi nu sunt proşti.

„Care este diferenţa dintre introspecţie şi amintirea de sine?”

O mare diferenţă.

Introspecţia înseamnă să te gândeşti la tine.

Amintirea de' sine nu este deloc gândire: înseamnă să devii conştient de sine.

Diferenţa este subtilă, dar foarte mare.

Psihologia occidentală insistă pe introspecţie, iar psihologia orientală insistă pe amintirea de sine.

În introspecţie, ce faci?
De exemplu, eşti furios: începi să te gândeşti la furie - cum a fost provocată.
Începi să analizezi ce a provocat-o.
Începi să judeci dacă este bine sau rău.
Începi să gândeşti că ai fost furios pentru că aşa era situaţia.
Te gândeşti la furie, iar atenţia este îndreptată către furie, nu către sine.
Întreaga conştiinţă este concentrată pe furie - o observi, analizezi, asociezi, te gândeşti la ea, încerci să-ţi închipui cum poţi să o eviţi, cum să scapi de ea, cum să nu mai apară altă dată.

Este un proces de gândire.
O vei judeca drept „rea“ pentru că este distructivă.
Vei jura că „Nu o să mai fac niciodată aşa o greşeală".

Vei încerca să controlezi furia cu ajutorul voinţei.
De asta psihologia occidentală a devenit analitică... analiză, disecţie.

Orientul nu pune accentul pe furie.
Orientul pune accentul pe sine.
Să fii conştient când eşti furios, să fii extrem de conştient...
Nu să gândeşti, pentru că gândirea este somnul.

Te poţi gândi când eşti adormit, nu-i nevoie de conştienţă.
De fapt, te gândeşti permanent fără să fii conştient deloc.
Gândirea merge mai departe şi mai departe şi mai departe.
Chiar şi când dormi profund noaptea, gândirea continuă, mintea îşi continuă trăncăneala interioară. Este ceva mecanic.

Psihologia orientală spune:
„Fii conştient. Nu încerca să analizezi furia, nu trebuie. Doar uită-te la ea, dar uită-te conştient. Nu începe să gândeşti".

De fapt, dacă începi să gândeşti, gândirea va deveni bariera care te va opri să priveşti furia.
Pe urmă gândirea o va înveşmânta.
Pe urmă gândirea va fi ca un nor ce o va înconjura; limpezimea se va pierde.
Nu te gândi deloc. Intră în starea fără gânduri şi observă.

Când nu va mai fi prezent între tine şi furie nici cel mai mic val al gândirii, furia va fi confruntată, înfruntată.
Nu o diseci. Nu te oboseşti să-i găseşti sursa, pentru că sursa este în trecut.
Nu o judeci, pentru că în momentul în care judeci porneşte gândirea.
Nu vei jura că „Nu o să mai fac aşa ceva", pentru că jurământul te va trimite în viitor.
În conştient va rămâne doar sentimentul furiei - exact aici şi acum. Nu te interesează să-l schimbi, nu te interesează să te gândeşti la el; te interesează să priveşti direct, faţă în faţă, imediat.
Asta este amintirea de sine.

Şi asta este frumuseţea ei: că atunci când poţi observa furia, ea dispare.
Şi nu dispare numai din acest moment: faptul în sine că ea dispare dacă o priveşti în profunzime îţi oferă cheia că nu-i nevoie să-ţi foloseşti voinţa, nu trebuie să iei decizii pentru viitor şi nu-i nevoie să mergi la sursa iniţială. Nu-i necesar.

Ai cheia acum: priveşte furia şi furia dispare.
Iar această privire este valabilă pentru totdeauna.
Ori de câte ori furia va fi aici, poţi privi; privirea devine atunci tot mai profundă.

Sunt trei stadii ale observării.

Primul, când furia deja s-a petrecut şi a trecut.

Priveşti cum dispare coada ei - elefantul a dispărut, doar coada mai este aici - pentru că, atunci când furia era aici cu adevărat, erai atât de profund implicat în ea încât nu puteai fi conştient.

Când furia aproape a dispărut, în proporţie de 99% — doar 1% mai este aici, dispărând după linia orizontului -, atunci devii conştient: este primul stadiu al conştienţei.
Bun, dar nu suficient.

Al doilea stadiu este când elefantul este aici, nu numai coada lui: situaţia e coaptă, eşti furios la maximum - clocoteşti, eşti în flăcări -, atunci devii conştient.

Pe urmă există un al treilea stadiu: furia nu a venit, este pe drum - nu coada, ci capul.

Tocmai intră în zona conştienţei şi devii conştient de ea - atunci elefantul nu se mai materializează niciodată. Ai ucis fiara înainte să se nască. Controlul naşterii.
Fenomenul nu s-a petrecut; drept urmare, nu lasă urme.

Dacă te opreşti la mijloc, intr-o anumită măsură s-a întâmplat, va lăsa ceva în tine - o urmă, un reziduu, o rană mică. Te vei simţi zgâriat. Chiar dacă nu-i permiţi să se manifeste la maximum, a intrat.
Dacă te uiţi la coadă, totul s-a petrecut deja.
Poţi cel mult să regreţi; iar regretul este gândire. Devii din nou victima minţii gânditoare.

Un om conştient nu regretă niciodată.
Nu are de ce să regrete pentru că, cu cât conştienţa este mai profundă, cu atât poate el opri procesul înainte de a începe. Atunci de ce să regrete?
Şi fără să încerce să o oprească - în asta constă frumuseţea. Pur şi simplu o observă.
Când observi o stare, o situaţie, o emoţie, un sentiment, un gând - când introduci calitatea privirii -, privirea este precum lumina: întunericul dispare.

Aşadar este o mare diferenţă între introspecţie şi amintirea de sine.

Nu sunt de partea introspecţiei.
De fapt, introspecţia este puţin patologică: se joacă cu rana ta. Nu ajută. Nu ajută rana să se vindece.
De fapt, face exact pe dos: dacă vei continua să-ţi zgândări rana o vei ţine deschisă.

Introspecţia nu este bună.
Persoanele introspective sunt întotdeauna morbide, bolnave. Se gândesc prea mult.
Oamenii introspectivi sunt închişi.
Continuă doar să se joace cu rănile lor, cu angoasele şi anxietatea lor - iar viaţa pare a fi în întregime o problemă; nu poate fi rezolvată.
Totul pare a fi o problemă pentru omul introspectiv. Orice s-ar întâmpla devine o problemă.

Şi, pe urmă, stă prea mult înăuntru, nu poate ieşi afară. Echilibrul se pierde.
Oamenii introspectivi evadează din viaţă şi merg în Himalaya. Sunt morbizi, bolnavi, patologici.

Un om sănătos are un echilibru sănătos: poate intra, poate ieşi.
Nu este nici o problemă să fie înăuntru sau afară.
De fapt, nu-şi separă viaţa în înăuntru şi afară. Are o curgere liberă, un balans liber.
Ori de câte ori este nevoie, se mută înăuntru.
Ori de câte ori este nevoie, pur şi simplu iese afară.

Nu este împotriva lumii exterioare; nu este pentru lumea interioară. înăuntru şi afară sunt precum inspiratia şi expiratia; de amândouă este nevoie.

Introspectivii devin prea visători, prea interiorizaţi.
Li se face frică să iasă afară deoarece, oriunde s-ar duce, sunt probleme, aşa că se închid.
Devin monade fără ferestre.
Şi apoi probleme peste probleme - mintea continuă să creeze probleme şi ei continuă să încerce să le rezolve.

Un introspectiv are mai multe şanse să înnebunească.
Introvertiţii înnebunesc mai mult decât extrovertiţii.
Dacă te duci la casa de nebuni o să descoperi că 99% dintre oamenii de acolo sunt introvertiţi, introspectivi şi cel mult 1% extrovertiţi.

Aceştia, extrovertiţii, nu se preocupă de aspectul interior al lucrurilor. Continuă să trăiască la suprafaţă.
Nu se gândesc la probleme. Se gândesc doar să se bucure de viaţă.
Mănâncă, beau, veselia este religia lor, nimic altceva.

Vei descoperi mereu că extrovertiţii sunt mai sănătoşi decât introvertiţii pentru că ei sunt măcar în contact cu întregul.

Introvertiţii au pierdut contactul cu întregul. Trăiesc într-un vis. Nu au expiraţie.
Gândeşte-te numai: dacă nu permiţi aerului să iasă, te vei îmbolnăvi pentru că aerul intrat nu va rămâne mereu proaspăt.
Peste câteva secunde va deveni stătut, peste câteva secunde va pierde oxigenul, viaţa, peste câteva secunde este terminat - şi atunci tu trăieşti în aer stătut, mort.
Trebuie să ieşi afară să cauţi noi surse de viaţă, să cauţi aer proaspăt. Trebuie să fii permanent în mişcare.

După mine, dacă vrei să alegi între extravertit şi introvertit, ţi-aş spune: „Alege extravertitul".
Este mai puţin bolnav - trăieşte la suprafaţă, nu ajunge niciodată să cunoască adevărul, dar cel puţin nu înnebuneşte.

Introvertitul poate ajunge să cunoască adevărul, dar are o şansă la o sută. Nouăzeci şi nouă la sută are riscul de a înnebuni.

Sunt de partea curgerii vieţii.
Viaţa trebuie să aibă un ritm: ieşi, intri, şi nu te agăţi de nimic. Doar rămâi alert. Aminteşte-ţi.
Continuă să-ţi aminteşti: când eşti în lume, aminteşte-ţi şi atunci; iar când eşti în interiorul tău, aminteşte-ţi şi atunci.

Păstrează mereu conştiinţa trează, aprinsă, vie.
Flacăra conştienţei nu trebuie pierdută, asta e tot. Pe urmă poţi trăi la piaţă, sau într-o mănăstire - şi nu vei avea de pierdut.
Vei atinge cele mai profunde adâncimi pe care le poate oferi viaţa.

Cea mai profundă adâncime este Dumnezeu.

Dumnezeu este un pendul: afară şi înăuntru, introvertit şi extravertit - dar conştient.

„Pari să îndeplineşti două roluri: unul exterior, în care provoci şi expui structura societăţii, şi unul mai intim, în care îţi încurajezi discipolii către lucrurile fundamentale. Poţi, te rog, să explici?"

Existenţa este constituită din amândouă: interiorul şi exteriorul.
Din nefericire, timp de secole, interiorul şi exteriorul au fost considerate a fi opuse unul altuia.
Nu sunt opuse.

Învăţătura care propune interiorul şi exteriorul ca fiind opuse a provocat enorme tensiuni în om - pentru că omul este existenţa în miniatură, cosmosul în miniatură.

Orice există în om există şi la o scară mai mare în existenţă şi viceversa. Dacă poţi înţelege omul în totalitatea lui, atunci ai înţeles întregul.

Rolul maestrului este de a aduce interiorul şi exteriorul în armonie.

Crearea opoziţiei între ele te otrăveşte.
Nu sunt opuse, sunt una - două feţe ale aceleiaşi monede, nici măcar nu le poţi separa.

Poţi separa interiorul de exterior?
Dacă ar putea fi separate, cum ai numi interiorul? Cum ai numi exteriorul?
Interiorul a ce şi exteriorul a ce?

Ambele sunt părţi ale unui întreg coerent. Dar omenirea a suferit enorm din cauza separării.

Rolul meu este de a distruge complet diviziunea şi de a crea sincronicitate între viaţa exterioară şi cea interioară a omului.

Efortul este extrem de complicat şi considerabil deoarece exteriorul, până acum, a fost considerat a fi materialist.
A fost condamnat de aşa-zişii sfinţi; ţi s-a spus să renunţi la el. Dacă nu eşti în stare să renunţi la el, eşti un păcătos.
Viaţa a fost transformată într-un păcat.
Şi timp de secole accentul tuturor religiilor şi tradiţiilor spirituale a fost pus pe interior.
Acesta este un aspect al poveştii.

Celălalt aspect al poveştii este acela că materia este obiectivă, vizibilă; realitatea interioară pare a fi alcătuită doar din cuvinte frumoase.
Aşa că au fost filosofi şi gânditori care au afirmat că doar exteriorul este real; interiorul este numai o invenţie a preoţilor, nu există.
Aceştia au condamnat spiritualitatea ca pe ceva fără sens.

Şi ambele părţi au căzut de acord asupra unui punct: că interiorul şi exteriorul sunt în contradicţie - poţi alege unul, nu le poţi alege pe ambele.

Abordarea mea este acceptarea fără nici o reţinere a ambelor.

În mod firesc sunt împotriva materialismului deoarece ştiu că interiorul există - de fapt, exteriorul există doar pentru interior, pentru protecţia lui, pentru alimentarea lui.

Şi sunt şi împotriva aşa-zişilor spirituali, deoarece nu pot nega realitatea materiei.
Este evident aici, de jur împrejurul nostru, aşa încât doar oamenii care îşi pot închide ochii, raţiunea, înţelegerea, inteligenţa pot crede că totul este o iluzie, că nu există în realitate.

Încearcă numai.
Când ieşi, treci prin zid, nu pe poartă - şi vei cunoaşte dacă este o iluzie sau o realitate.
Chiar şi un Shankaracharya va trece prin poartă, nu prin perete — şi va încerca toată viaţa să dovedească faptul că zidul este o iluzie, că doar pare a fi acolo, dar nu este acolo.

O întâmplare frumoasă.
Într-o bună dimineaţă, Shankaracharya - acel Shankaracharya, primul Shankaracharya - după baia în Gange, în Varanasi, urca treptele, iar un alt om cobora treptele.
Era întuneric.
Soarele încă nu răsărise, iar omul l-a atins pe Shankaracharya.
Iar în momentul în care l-a atins, a spus: „Doamne, iartă-mă, sunt un sudra" - *Sudra - Casta inferioară din India (n. trad.)

Iar Shankaracharya s-a înfuriat.
Pentru un om care spune că tot ce este în afară este iluzoriu, chiar şi pentru el corpul unui sudra nu era iluzoriu.
I-a spus: „Mi-ai risipit timpul. Acum trebuie să mă îmbăiez din nou".

Sudra i-a răspuns:
„înainte să te îmbăiezi iar, răspunde-mi, te rog, la câteva întrebări.
Dacă nu răspunzi, poţi să te îmbăiezi din nou, dar te voi atinge iar - şi atunci chiar va fi o adevărată pierdere de timp".

Îl pusese la colţ pe Shankaracharya... şi nu era nimeni înjur, aşa că Shankaracharya a fost de acord să-i răspundă la întrebări, spunandu-i:
„Pari a fi un om tare încăpăţânat. Mai întâi mă atingi, pe urmă declari că eşti un sudra. Iar acum mă obligi să-ţi răspund la întrebări. Care sunt întrebările?"

Sudra îi spune:
„întrebările mele sunt foarte simple.
Vreau să aflu de ce corpul meu, al unui sudra, nu poate fi atins.
Este o diferenţă. între corpul tău şi corpul meu?
Este o diferenţă între sângele meu şi sângele tău, oasele mele şi oasele tale?
Este posibil ca, după ce amândoi vom fi murit, să spună cineva care corp a fost al brahmanului şi care al unui sudra?
Scheletele noastre vor fi la fel, aşa că te rog să-mi spui: este corpul meu de neatins?
Dacă nu, atunci este sufletul meu de neatins?

Şi tu eşti cel care învaţă pe alţii că Dumnezeu se află în fiecare suflet - e el mai mult în tine şi mai puţin în mine?
Este o diferenţă cantitativă sau calitativă?
Sau sălăşluieşte el doar în tine, iar în mine nu este nici Dumnezeu, nici satchitananda* - nici adevăr, nici conştiinţă, nici beatitudine?
(*satchitananda - Existenţa, conştiinţa şi beatitudinea, ca descriere a experienţei subiective a realităţii ultime (n. trad.)
Şi adu-ţi aminte, stai lângă Gange şi soarele răsare. Nu minţi!
Iar asta nu este o discuţie filosofică: este o problemă de viaţă şi de moarte pentru mine".

Shankaracharya umblase peste tot prin ţară câştigând dezbateri cu mari învăţaţi, dar a rămas mut în faţa acestui sudra.
Întrebarea lui era foarte simplă: trupurile sunt trupuri, alcătuite din acelaşi material, iar conştiinţa este conştiinţă; alcătuită din aceeaşi substanţă. Unde este diferenţa?

Văzând că Shankaracharya tace, a spus:
„Dacă m-ai înţeles, atunci mergi mai departe, nu-i nevoie de o altă baie.
Dacă te îmbăiezi din nou, atunci răspunde-mi la întrebare!”

O să fii surprins, era probabil prima lui înfrângere într-o dezbatere. A fost nevoie să părăsească locul şi sa se întoarcă la templu fără să se mai îmbăieze încă o dată.

Desigur că nu era suficient, de curajos să spună adevărul, întrebarea fusese simplă, dar văzuse că orice ar fi spus ar fi contrazis învăţăturile lui filosofice, ar fi fost împotriva religiei sale. Mai bine să păstreze tăcerea, nu să spună nimic.

Dar omul ce nu putea fi atins - nimeni nu-i cunoaşte numele — trebuie să fi fost extrem de inteligent.
Reuşise să obţină răspunsul pentru că spusese limpede:
„Dacă te mai îmbăiezi o dată, te voi atinge iar. Dacă accepţi punctul meu de vedere, că nu exista nicio diferenţă, atunci întoarce-te la templu - este timpul pentru rugăciunea de dimineaţă".

Văzând situaţia, Shankaracharya se întorsese la templu.
Dar asta îi distrusese întreaga filosofie, în cinci minute fuseseră distruse eforturile de o viaţă.
Şi motivul este acela că filosofia lui este împotriva existenţei; omul pur şi simplu afirma un fapt - că exteriorul este material, că interiorul este spiritual, şi că nu există nici un conflict.

Ai văzut un conflict între sufletul tău şi trupul tău - luptându-se luându-se- la trântă, bătându-se unul pe celălalt? Este doar o imensă armonie.

De fapt, când acolo nu este armonie, eşti bolnav.
Cu cât eşti mai sănătos, cu atât eşti mai în armonie.
Boala poate fi definită ca un conflict între interior şi exterior; s-au separat, nu se mai mişcă împreună. Armonia s-a rupt.
Funcţia medicului este aceea de a aduce armonia înapoi, de a aduce muzica înapoi, de a-ţi transforma viaţa într-o orchestră.

Maestrul - este un medic - nu al bolilor tale obişnuite, ci alconflictelor tale existenţiale.

De asta am luptat pe două fronturi.

A trebuit să lupt cu vechile tradiţii, vechile religii, vechile ortodoxii, deoarece nu-ţi permiteau niciodată să fii sănătos şi întreg. Te schilodeau.
Cu cât erai mai schilod, cu atât ajungeai un sfânt mai mare. Aşa că, pe de-o parte, a trebuit să lupt eu orice gândire sau teologie care te divide.

În al doilea rând, a trebuit să lupt pentru creşterea fiinţei tale interioare.

Ambele sunt părţi ale aceluiaşi proces: cum să devii un om întreg, cum să distrugi toate prostiile ce te împiedică să devii un întreg - ăsta este aspectul negativ;
iar aspectul gpzitiv este acela de a aprinde în tine interesul faţă de meditaţie, de tăcere, de iubire, de bucurie, de pace. Este aspectul pozitiv al învăţăturilor mele.

Cu aspectul pozitiv nu este nici o problemă, aş fi putut merge oriunde; pe glob să-i învăţ pe oameni meditaţia, pacea; iubirea; tăcerea - şi nimeni nu s-ar fi împotrivit.

Dar nu aş fi fost de ajutor nimănui, pentru că cine ar fi distrus atunci toate gunoaiele?

Iar gunoaiele trebuie distruse primele, pentru că blochează drumul. Este condiţionarea ta.

Ai fost programat din fragedă copilărie cu nişte minciuni sfruntate, dar au fost repetate atât de des încât ai uitat că sunt minciuni.

Este marele secret al publicităţii: continuă să repeţi. La radio, la televiziune, în filme, în ziare, pe ziduri, peste tot, continuă să repeţi.

Pe vremuri se credea că oriunde este o cerere, apare oferta legată de ea. Acum nu mai este asta regula.
Regula este că dacă ai ceva de oferit, creează cererea.
Continuă şi scrijeleşte în mintea oamenilor anumite cuvinte, aşa încât să uite pe deplin că le-au auzit la radio, la televizor, în filme, în ziare, şi să înceapă să creadă în ele.
Ascultând mereu ceva, vor începe să cumpere - fie săpun, fie pastă de dinţi, fie ţigări. Poţi vinde orice.

Am auzit despre un om considerat a fi un mare vânzător.
Compania lui era foarte mândră de el.
Compania se ocupa de imobiliare şi exista un teren pe care îl aveau de mulţi ani şi nu fuseseră în stare să găsească pe cineva interesat de el.
Până la urmă, proprietarul l-a chemat pe marele specialist în vânzări şi l-au rugat.
El le-a spus: „Nu vă faceţi griji!", şi a vândut terenul.

După numai cincisprezece zile au început ploile şi lotul de teren a fost acoperit cu câţiva metri de apă, era cel puţin la câţiva metri sub apă.
Acesta fusese motivul pentru care nimeni nu fusese interesat să-l cumpere - oricine putea vedea din drum ce se întâmpla după o ploaie. Peste tot terenul era foarte jos...
Omul care l-a cumpărat a apărut realmente furios - a năvălit în biroul proprietarului şi a spus: „Asta este o afacere sau o hoţie la drumul mare? Unde vă este agentul de vânzări?”

Proprietarul i-a răspuns: „Care-i problema? Ce s-a întâmplat?"

„Ce s-a întâmplat? Mi-a vândut un teren care este acum la câţiva metri sub apă! A devenit o baltă. Ce o să fac cu el? O să-l omor pe omul ăsta. Oricum, daţi-mi banii înapoi".

Patronul i-a spus: „Nu te îngrijora, stai jos".

Şi l-a chemat pe agentul de vânzări.

Iar agentul i-a spus:
„Nu este nici o problemă, vino doar cu mine. O să rezolv. Vrei banii tăi? O să-ţi primeşti banii cu dobândă pe cincisprezece zile, pentru că am deja cumpărători mai buni pentru el".

„Poftim?!"

Agentul i-a spus:
„Nu te răzgândi - o să-ţi primeşti banii cu tot cu dobândă şi o să uiţi cu totul de terenul ăsta.
Aşa o frumuseţe...
După ploi, poţi face o casă frumoasă acolo, iar când ploile vor veni din nou poţi să faci în aşa fel încât apa să nu se mai scurgă, să rămână acolo.
Vei avea singurul loc de felul ăsta din oraş, un palat între ape.
Cât despre situaţia de acum, ţi-aş putea vinde două bărci. Le păstrăm pentru astfel de situaţii".

Şi i-a vândut şi două bărci omului!

Proprietarul stătea acolo, privind scena.
Bărcile erau absolut inutile - timp de ani în şir stătuseră inutile acolo, abandonate.
Puse pe apă, urmau să se scufunde imediat.

I-a spus agentului:
„Ne bagi şi mai rău în necaz".

Agentul i-a răspuns:
„Nu te îngrijora. Dacă am reuşit să rezolv problema cea mare, pot să rezolv şi cu astea două bărci".

Trebuie să creezi dorinţa în oameni - „palatul dintre ape".
Se gândea doar să-şi facă o casă. Acum dorinţa şi ambiţia i se schimbaseră, îşi dorea un palat între ape.

Agentul îi spusese: „Gândeşte-te, dacă vrei să faci un palat între ape, mai întâi trebuie să faci lacul. Şi ţi-am dat pe degeaba lacul gata făcut!"

Timp de secole omului i-au fost vândute credinţe, dogme, convingeri care sunt cu totul neadevărate, care nu se bazează pe altceva decât pe ambiţia sa, pe lenea sa.
Nu vrea să facă nimic şi vrea să ajungă în ceruri.

Şi sunt persoane gata să-ţi ofere hărţi, scurtături - oricâte scurtături vrei.

Doar scoală-te dimineaţa cu numele Domnului pe buze, aminteşte-l două-trei minute înainte să te dai jos din pat - şi este suficient.
Din când în când, mergi la Gange, îmbăiază-te ca să scapi de toate păcatele tale, să te purifici.
Şi toate religiile au creat genul ăsta de lucruri - mergi la Kaaba şi totul îţi va fi iertat.

Musulmanii sunt oameni săraci şi sunt săraci din cauza credinţei lor.
Nu sunt de acord să ia bani cu dobândă sau să dea bani cu dobândă. Iar toate afacerile depind de dobândă; sunt sortiţi să rămână oameni săraci.
Şi li se spune că cel puţin o dată în viaţă trebuie să ajungi la Kaaba şi că asta este totul - să înconjuri de şapte ori piatra din Kaaba şi gata cu toate păcatele, se vor manifesta în tine toate virtuţile. Scurtături.

Un om a ajuns la Ramakrishna.
Se ducea la Varanasi, pentru îmbăierea rituală, dar era interesat de Ramakrishna aşa că, înainte de a pleca, s-a dus să se închine la picioarele lui.
Iar Ramakrishna i-a spus:
„De ce să te duci la Varanasi, Gangele ajunge şi aici" - curgea chiar prin spatele templului unde se aflau.
„Gangele ajunge chiar şi la Calcutta. Unde vrei să te duci?"

Dar omul i-a răspuns:
„în textele sfinte se spune că Varanasi are ceva special. Este acelaşi Gange, dar, dacă te îmbăiezi acolo, ţi se spală toate păcatele".

Ramakrishna era un om foarte simplu.
I-a spus:
„Ai binecuvântarea mea să mergi acolo, dar să-ţi aduci aminte de ceva. Ai văzut cum e pe acolo? Pe malul Gangelui sunt nişte copaci mari".

„Da. Am fost acolo o dată cu tatăl meu când eram mic. Dar de ce-mi vorbeşti de acei copaci?"

„îţi spun de ei pentru că oamenii nu ştiu de rostul, lor.
Gangele este mare - te îmbăiezi şi toate păcatele tale sunt îndepărtate imediat. Dar stau în acei copaci şi te aşteaptă!
Fiule, te vei întoarce pe acelaşi drum. Unde o să te duci? Cât timp o să poţi sta în Gange? Poţi să stai cât vrei - o oră, două ore, o zi, două zile -, dar, până la urmă, trebuie să ieşi afară."

„Nici măcar două zile. Mă îmbăiez şi ies afară. O să-mi ia cel mult cinci minute în apele alea reci... Dar este ciudat. Nimeni nu mi-a spus că toate păcatele stau în copaci."

Ramakrishna i-a spus atunci:
„Iar în momentul în care o să-ţi pui hainele... o să-ţi pui la loc şi păcatele.
Şi se întâmplă uneori ca păcatele altcuiva - dacă te plac... «Omul ăsta arată bine. Ăla este deja mort, terminat: ăsta este bun, tânăr, are şansa de a comite noi păcate» - sar pe tine.
Aici este marea problemă.
Păcatele tale se vor întoarce, cu siguranţă, plus altele... Toţi acei copaci sunt plini de păcate, aşa că încearcă să te salvezi cumva“.

„Cum să mă salvez? Nu poţi vedea păcatele. Nu le voi vedea nici când voi face baia, nu voi fi în stare să le văd nici când vor coborî iar asupra mea!"

Ramakrishna i-a spus atunci:
„Este problema ta. De asta eu nu mă duc acolo, pentru că este absolut degeaba. Copacii ăia nu stau degeaba acolo, îşi fac treaba de secole".

Omul i-a spus:
„Ai trezit îndoiala în mine... Mă duc acasă şi mă mai gândesc dacă să mă duc sau nu.
Este o risipă inutilă dacă aşa se va întâmpla.
Şi ai trezit frica în mine - păcatele altora, pe care nici măcar nu le-am comis!"

Preoţii îţi oferă scurtături pentru că eşti leneş. Nu vrei să faci nimic în căutarea sinelui.

Cerul nu este undeva departe, dincolo de nori.
Este în tine şi, din acest motiv, nu trebuie să te duci la Gange sau să mergi la Kaaba. Trebuie să călătoreşti în tine.
Dar asta e ceva ce nici un preot, al nici unei religii, nu vrea să faci, pentru că, din momentul în care o faci, vei scăpa din robia oricărei religii — hinduism, islam, creştinism -, toate ţi se vor părea stupide şi fără sens. Îţi vei fi găsit adevărul.

Aşa că munca mea începe cu aspectul negativ - trebuie să distrug toate programele care ţi s-au dat.
De către cine, asta nu contează - indiferent dacă eşti catolic sau protestant, nu contează, trebuie să te deprogramez ca să fii curat şi neîmpovărat. Toate uşile şi toate ferestrele îţi sunt deschise.

Iar în partea a doua, partea esenţială, te învăţ cum să intri acolo. Pentru că ştii foarte bine cum să ieşi afară; timp de mai multe vieţi ai ieşit afară, numai afară.
Te-ai obişnuit cu asta.
Când te duci la muncă, nu te gândeşti: „Acum ia-o la stânga, acum ia-o la dreapta, acum întoarce..."
Când te întorci acasă nu te gândeşti aşa.
Simplu, mecanic, ca un robot, continui zilnic să te întorci acasă, să te duci zilnic la muncă.

Călătoria exterioară este obişnuinţa ta.

Dar lumea interioară este o lume nouă pe care nici măcar nu ai privit-o, în care nu ai făcut nici măcar un pas.

Aşa că trebuie să te învăţ, încetul cu încetul, cum să păşeşti înăuntru.

Chiar şi când le spun oamenilor să păşească în interior, ei pun imediat întrebări care arată cât de concentraţi sunt pe lucrurile exterioare.

Eu le spun:
„Staţi în linişte".

Iar ei mă întreabă:
„Pot să practic gayatri mantra?"

Dacă practici gayatri mantra sau citeşti ziarul, nu-i nici o diferenţă, ambele sunt exterioare.

Eu îţi spun:
„Stai în linişte".

Ei spun:
„E bine, dar aş putea măcar să repet omkar...“

E jalnic.
Mă întristează faptul că eu le spun să fie tăcerea, iar ei mă întreabă dacă să umple cu ceva tăcerea.
Ei nu vor să fie tăcere. Dacă nu altceva, măcar omkar e bun - orice ar fi bun.

Am fost profesor la universitate.
Un profesor de matematică a devenit interesat doar văzându-mă zi de zi...
Treceam chiar pe lângă biroul lui.
Nu fuseserăm prezentaţi unul celuilalt - cu toate acestea, duceam un deget la buze şi îl priveam.
El se uita de jur împrejur:
„Mai vede cineva, sau nu? Altminteri se vor gândi că e o nebunie, nu-l cunosc pe omul ăsta".

La început, obişnuia să se uite aiurea, în altă parte. Trebuia să bat din palme.
Pe urmă s-a gândit că era mai bine să stea la fereastră, ca să nu mai fie nevoie să bat din palme, pentru că ar fi putut auzi ceilalţi.
Iar când insistam să-mi duc degetul la buze... se gândea: „Pare ciudat că eu nu fac nimic", aşa că a început să-şi ducă şi el degetul la buze. Aşa am devenit buni prieteni.

Într-o zi a venit la mine acasă.

Mi-a spus:
„Este prea mult. Eşti nebun? De ce mă chinui? Şi asta în fiecare zi!
Mi-e atât de frică de faptul că, dacă vei trece pe acolo când vor fi toţi în clasă, vor începe şi ei să facă acelaşi lucru.
Iar în faţa altor oameni nu pot să-mi duc degetul la buze pentru că m-ar întreba: «Ce faci?»"

I-am răspuns: „Nu este altă cale". Şi era englez.
„Fără o prezentare este tare greu să începi să vorbeşti cu un englez, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine aşa. Nu vorbesc, nu-ţi spun nimic. Doar pun degetul la gură. Am tot dreptul să fac asta oricând aş vrea."

Mi-a spus: „Aşa e, dar chiar în faţa mea, mereu în faţa mea!"

I-am răspuns: „Ai venit. Acum lucrurile pot să înceapă".

M-a întrebat: „Ce vrei să spui?"

„Vreau să spun: ai de gând să-ţi distrugi toată viaţa cu matematica?"
Era în vârstă, aproape de pensie. Şi aştepta pensia ca să se întoarcă în Anglia, să se stabilească iar în ţara lui.

Mi-a răspuns:
„Este o întrebare importantă. Mi-am pus-o şi eu de multe ori: o să-mi distrug toată viaţa cu matematica? Ce am câştigat? Doar cifre şi cifre şi mă torturez singur şi nu câştig nimic".

I-am zis:
„Ştiu o cale. Poţi sta în tăcere - ăsta este simbolul, degetul dus la buzele mele înseamnă să păstrezi tăcerea. Doar o jumătate de oră... Eşti singur" - soţia îi murise şi fiul îşi vedea de afacerea lui „nu ai nimic altceva de făcut. Ai o casă frumoasă şi o grădină frumoasă. Poţi sta oriunde, doar să o faci în tăcere".

Mi-a zis:
„Ideea este bună, dar în tăcere aş putea număra de la unu la o sută?
Şi de la o sută înapoi - nouăzeci şi nouă, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi şapte, până la unu, şi din nou înapoi?
Aşa ar fi mai uşor pentru mine, ca o scară - de la unu la doi, la trei, la patru, apoi să cobor pe scară înapoi.
Dar fără nimic de făcut, doar să stau în tăcere..."

I-am spus:
„Nu merge, pentru că ai face aceeaşi prostie - matematica pe care ai făcut-o toată viaţa. Dar care-i problema cu statul în tăcere?"

A răspuns:
„Doar aspectul... cineva m-ar putea vedea.
Cineva m-ar putea întreba: «Ce faci?»
Sunt educat ca, atunci când cineva întreabă «Ce faci?», să nu răspund: «Nimic». Altfel oamenii s-ar gândi că sunt un depravat.
Nimic? întreaga lume se află aici pentru a face ceva, iar tu stai acolo şi nu faci nimic?"

În orice limbă este un proverb care spune: „Orice este mai bine decât nimic".

Orice, fără nici o condiţie?
Ciudat - orice este mai bine decât nimic?

Toate limbile au astfel de proverbe: „Nu sta degeaba, fă ceva".

Am auzit cum o femeie spunea unei alte femei, vecina ei:
„Am veşti bune. Fiul meu, care nu făcea nimic, s-a alăturat unui grup de meditaţie. Acum practică meditaţia".

Treceam pe acolo.
I-am spus:
„Nu ştii despre ce vorbeşti, pentru că meditaţia înseamnă să nu faci nimic.
Fiul tău a găsit oamenii potriviţi, oamenii de felul lui.
Acum, în loc să nu mai facă nimic singur, nu mai face nimic împreună cu mai mulţi oameni".

Meditaţia nu este ceva.

După ce s-a rezolvat aspectul negativ - şi asta depinde de inteligenţa ta, se poate rezolva într-o secundă.

Dacă poţi vedea că tot ceea ce ai este de împrumut şi dacă ai curajul de a hotărî că: „nu o să mai port nimic de împrumut, iau decizia să descopăr singur adevărul meu..."

Ce rost are să ştii tot ce s-a scris despre iubire şi să nu te îndrăgosteşti niciodată?
Poţi aduna o întreagă bibliotecă despre iubire - superbe poezii, piese de teatru, romane -, dar va fi inutil, nu vei şti ce este iubirea. Nu vei fi iubit niciodată.
O singură clipă de iubire este mai preţioasă decât toată biblioteca.

Acelaşi lucru este adevărat în legătură cu tot ce este valoros.

O singură privire în interiorul tău este mai preţioasă decât toate textele tale sfinte.
O singură licărire a conştiinţei tale şi intri în adevăratul templu - care nu este făcut din cărămizi şi marmură, dar care se află deja în tine.
Templul este alcătuit din conştiinţa însăşi.
Este o flacără, o flacără eternă care arde de o eternitate. Nu are nevoie de combustibil.

Aşteaptă să o vezi pentru că, văzând-o, ochii tăi vor avea pentru prima dată ceva - bucuria, lumina, muzica, frumuseţea, extazul. Iar atunci când vei păşi înăuntru, exteriorul nu va fi uitat.

Când vei păşi înăuntru, exteriorul tău va radia ceea ce e în interior - în gesturile tale, în modul în care priveşti, în care vorbeşti, în autoritatea din spatele cuvintelor tale.

Chiar şi atingerea ta, chiar şi prezenţa ta. chiar şi tăcerea ta va fi un mesaj.

Interiorul şi exteriorul sunt părţi ale aceleiaşi realităţi.

Mai întâi trebuie să cureţi exteriorul, care a fost deformat timp de secole.
Este un noroc faptul că nimeni nu-ţi poate deforma realitatea interioară; cu excepţia ta, nimeni nu poate intra acolo.
Nu poţi nici măcar să-ţi inviţi iubitul, prietenul.
Cu excepţia ta, nu poţi duce pe nimeni acolo.

Este un mare noroc, altfel totul ar fi fost stricat în tine şi recuperarea ar fi fost imposibilă.

Numai exteriorul este acoperit cu praful a tot felul de lucruri; simpla înţelegere te poate scăpa de el.

Dar este un aspect esenţial - aspectul negativ - să ştii că falsul este fals, pentru că, din momentul în care ştii că este fals, va cădea, va dispărea.

Pe urmă, călătoria interioară este luminoasă, este simplă.

„Când renunţăm la atitudinea de a-i judeca negativ pe ceilalţi, vom renunţa şi la recunoaşterea aspectului pozitiv al celorlalţi - trebuie renunţat la tot ansamblul, nu-i aşa?”

Da, întregul ansamblu al judecăţii trebuie să dispară.
Nimeni nu are dreptul de a judeca pe altcineva, negativ sau pozitiv.

Acestea sunt căi de a-i domina pe ceilalţi. Când judeci pe cineva încerci să intervii în viaţa lui, iar aceasta nu este treaba ta.

O fiinţă umană autentică, adevărată pur şi simplu le permite celorlalţi să fie ei înşişi.

Nu-i treaba mea să judec pe cineva că este bun sau rău.

Toţi trebuie să fie conştienţi de propriile lor calităţi.
Dacă vreau să ajut oamenii, nu pot să-i ajut judecându-i.
Pot să-i ajut doar făcându-i mai conştienţi.

Dacă vreau să-i ajut pe alţii - şi este extrem de frumos să ajuţi, este o mare bucurie primul lucru este deplina acceptare a persoanei, indiferent cine este, indiferent ce este.
Aşa a vrut existenţa ca ea să fie.
Probabil că prin ea este împlinită o nevoie, fără ea existenţa ar fi redusă, s-ar pierde ceva.

Şi nimeni nu o poate înlocui, este într-atât de unică încât este de neînlocuit.

Dar, în toată istoria omenirii, nu ni s-a spus că oamenii sunt unici.

Ni s-a spus că oamenii trebuie să fie într-un anumit fel, să se comporte într-un anumit fel, să trăiască într-un anumit fel - atunci sunt buni, atunci pot fi răsplătiţi cu respect şi onoruri aici, pe pământ.

Şi vor fi răsplătiţi de asemenea şi în lumea de dincolo, cu tot felul de plăceri.

Ni s-a spus care lucruri sunt rele şi că oamenii care le fac trebuie să fie condamnaţi aici, dezonoraţi, respinşi de societate, făcuţi să sufere prin orice metodă şi, până la urmă, după moarte să sufere în iad.

Iar criteriile după care se decide ce este bun şi ce este rău se modifică, se schimbă - ce era bun ieri nu mai este bun astăzi. Ce era rău într-o zi devine bun în altă zi.

Uită-te la firul istoriei şi o să fii surprins...

De exemplu, Rama, Krishna, Parasurama, care sunt toţi întrupări ale Domnului, erau cu toţii mâncători de carne, nu erau vegetarieni.

Ramakrishna obişnuia să mănânce peşte.
Să fii din Bengal şi să nu mănânci peşte părea ceva imposibil. De fapt, fiecare casă din Bengal are un mic iaz.
Ei cresc peşti; aşa cum tu creşti altceva, ei cresc peşti. Firește, casele lor miros a peşte. Şi, din cauza asta...

Când Imperiul Britanic a ocupat India, Calcutta a fost prima lor capitală.
Cei din Bengal au fost primii funcţionari, prima birocraţie, şi miroseau a peşte.

De asta britanicii au început sa-i numească babu, babu inseamna cineva care miroase. Poţi să spui „babu din Bengal" şi nu este nici o problemă, dar nu poţi să spui „babu din Punjab" - nu se potriveşte. Cu „Punjab", babu nu se potriveşte deloc - „babu din Punjab"?
Este imposibil - „Punjab" şi „babu“?
Cel din Bengal este un babu şi, în umbra lui, chiar şi cel din Bihar a devenit un babu, dar lucrurile se opresc aici.
Şi este ciudat pentru că puternicul Imperiu Britanic le-a spus celor din Bengal „babu“ - era o vorbă de ocară; ba înseamnă cu, bu înseamnă miros. Dar chiar şi această vorbă de ocară a devenit un cuvânt respectabil, pentru că oameni respectabili îl foloseau. Aşa că acum, când doreşti să-ţi arăţi respectul faţă de cineva, îi spui babuji - „Babu Rajendra Prasad"*. Nu a scăpat de asta nici măcar preşedintele Indiei, şi lui i se spune „babu.

Pe măsură ce timpurile se schimbă...
Astăzi nu putem accepta, nici o persoană sensibilă nu poate accepta că un om despre care s-a crezut a fi reîncarnarea lui Dumnezeu poate să mănânce carne.
Pare jenant, stânjenitor.

După Mahavira şi Gautama Buddha, valorile s-au schimbat spectaculos.
Trebuiau să se schimbe, pentru că cei doi erau vegetarieni şi au dovedit că nici un om care iubeşte şi manifestă compasiune în sufletul său nu poate fi un mâncător de carne.
Pe înălţimile conştiinţei nu-ţi poţi imagina că un om continuă să mănânce carne - ceva este greşit.
În fiecare epocă omul a trebuit să definească ce este bine, ce este rău.

Nu te-ai gândi niciodată că faptul că Rama şi-a ascultat tatăl - acesta era un om pe moarte, sub influenţa unei tinere soţii...
In primul rând, să ai patru soţii era ceva rău. In al doilea rând, nici aflat pe moarte, omul nu avea curajul să ii spună nu tinerei sale soţii. Un bărbat sub papuc!
Fără nici un motiv, el i-a ordonat lui Rama să plece în pădure timp de paisprezece ani.

Supunerea era o valoare în acele zile.
Rama a fost respectat timp de secole pentru că s-a supus tatălui său fără ca măcar să întrebe:
„De ce? Ce am făcut? De ce primesc aşa o pedeapsă?"
A petrecut paisprezece ani în pădure.

Astăzi, nimeni cât de cât inteligent nu ar putea spune că supunerea poate fi atât de valoroasă.
Ar fi trebuit să nu se supună.
Şi eu simt că, dacă Rama nu l-ar fi ascultat pe Dasharatha, tatăl lui, India ar fi fost o cu totul altă ţară.

Supunerea lui a făcut din toată ţara o ţară de sclavi.
Nu-i ceva simplu, e foarte complicat. Când îl respecţi pe Rama, respecţi supunerea.

Pe urmă, au venit invadatorii şi ţara s-a supus, iar invadatorii au continuat să vină şi ţara a continuat să se supună.
În primele cinci sute de ani nu s-a văzut nici măcar o singură revoluţie în India, pentru că revoluţia nu a fost niciodată o valoare pentru noi.
Nu ne-am gândit niciodată că revoluţia ar fi ceva bun.

Am condamnat mereu spiritele rebele, în timp ce spiritul rebel este singurul spirit de pe lumea asta care ajută evoluţia. Dacă am rămas în umbra tuturor celor din lumea asta este din cauza respectului nostru faţă de supunere.

Nu spun să nu fii respectuos, nu spun să fii neascultător.

Spun numai să ai discernământ. Iar discernământul vine din conştientizare - fii alert, fii conştient, vezi situaţia în ansamblu.
Şi lasă decizia să vină de la tine, nu din exterior - nu de la tatăl tău, nu de la profesori, nu de la preoţi.

Ascultă-i ce au de spus, ascultă-i cu grijă, respectuos.
Dar decizia să vină din interiorul tău cel mai profund.
Atunci vei avea personalitate şi vei fi independent. Şi, împreună cu tine, întreaga societate va trece la un nivel mai înalt de conştiinţă, către libertate.

Nu judeca oamenii.
Mai degrabă iubeşte oamenii.
Nu ţi s-a spus să iubeşti oamenii, dar, pe faţă sau nu, ţi s-a spus să judeci oamenii.

Iubirea nu cunoaşte judecata; pur şi simplu te iubeşte, aşa cum eşti. Este problema ta, este viaţa ta. Cum să o trăieşti?
Dacă iubirea mea este mare cu adevărat, te poate schimba fără nici un efort din partea mea. Fără să te judec, există posibilitatea de a te schimba.

Uită-te la mine. Am trăit alături de mii de oameni; niciodată nu am judecat pe nimeni. Pur şi simplu i-am iubit pe toţi cei care au fost cu mine şi am văzut cum în ei se petrec schimbări colosale fără nici un efort din partea mea. Doar iubirea i-a făcut diferiţi.

Zilele trecute am primit o scrisoare trimisă dintr-o închisoare americană. Un paznic mă iubeşte.
Şi fără să-i pese de guvern, le oferă criminalilor un timp în care să mediteze.
Închisoarea lui este o închisoare specială, unde se află doar criminali periculoşi - fie cei care urmează să-şi petreacă toată viaţa în închisoare, fie cei care urmează să fie executaţi, doar astfel de oameni se află acolo.

După mai mulţi ani într-o închisoare americană, dacă comportamentul este bun, oamenilor li se oferă o vacanţă - timp de o săptămână se pot duce să-şi viziteze familia, prietenii.

Dar nu şi din închisoarea asta, în această închisoare nu te poţi aştepta... s-au gândit că un individ care a ucis şapte oameni, dacă-l laşi afară şapte zile nu are nimic de pierdut.
Poate tăia oricâţi oameni vrea, nu-l poţi pedepsi mai mult decât ai făcut-o deja. Poate evada, nu riscă nimic; chiar dacă îl prinzi din nou, nu-i poţi face nimic. I-ai dat deja pedeapsa maximă.
Aşa că în închisoarea asta nu se dau vacanţe.

Dar prietenul meu, paznicul, fără să ceară permisiunea, a început să le dea vacanţe criminalilor după ce, timp de câţiva ani, practicau meditaţia.

A ezitat în cazul unui criminal care comisese şapte omucideri, dar şi-a amintit: „Nu judeca, doar iubeşte".

Şi, plin de iubire, i-a oferit şapte zile şi i-a spus că, dacă are nevoie de ceva, este gata să-l ajute. „Mergi şi trăieşte din plin şapte zile."
Nu se aştepta ca omul să se întoarcă şi se aştepta să aibă probleme. Dacă nu se întorcea, urma să fie o problemă pentru paznic.

Dar omul s-a întors după cinci zile.

Paznicul l-a întrebat: „De ce te-ai întors după cinci zile?"

El i-a spus:
„îmi făceam griji pentru tine, că probabil nu dormi, că poate îţi este frică de faptul că nu o să mă mai întorc.
Grija ta a devenit aşa o grijă pentru mine că m-am gândit că merită să renunţ la două zile, mai bine să mă întorc.
Mi-ai oferit atât de multă iubire, oare nu pot să fac măcar atât pentru tine - să vin la închisoare cu două zile mai devreme? Pentru mine nu contează.
Trebuie să-mi trăiesc toată viaţa aici - încă două zile... Dar nu puteam să dorm, îmi făceam probleme pentru tine.
Ştiam că vei fi îngrijorat permanent în legătură cu ce urma să se întâmple, dacă aveam să mă întorc sau nu. Şi nu puteam să mă bucur, pentru că îmi lipsea meditaţia aceea".

Nu trebuie să judeci pe nimeni. Dar poţi face ceva mai bun: poţi să iubeşti.

Poţi ajuta omul să mediteze, să devină mai conştient. Şi poate că iubirea ta şi meditaţia lui pot aduce schimbarea, pot aduce transformarea.
Şi nu va fi impusă din exterior - va veni din interior, precum o floare, şi va înflori in el. Iar când ceva vine din interior şi înfloreşte, este de o deosebită frumuseţe.

„Mai exact, cum să nu faci nimic?”

Lucrul cel mai uşor de pe lumea asta este uneori cel mai dificil.
Din simplul motiv că este uşor, devine dificil.

Nu este o şaradă, ci o logică simplă a egoului.

Trebuie sa înţelegi logica asta.
Logica egoului este că, dacă încerci lucruri dificile, doar atunci dovedeşti existenţa egoului. Dacă ai reuşit în chestiunile dificile, atunci ţi-ai atins egoul.
Dacă alergi după imposibil eşti, desigur, cel mai mare om din istoria omenirii.

Oamenii au încercat sute de ani să ajungă pe cel mai înalt vârf din Himalaya. Sute de alpinişti au murit, dar efortul a continuat.
Au continuat să sosească tineri din aproape toate ţările lumii pentru că Everestul, cel mai înalt vârf din Himalaya şi cel mai înalt vârf din lume, a rămas o provocare pentru egoul omului. A rămas necucerit.

Dar nu câştigi nimic aşa.

Dacă te urci pe Everest şi priveşti în jur te vei simţi prost, că nu este nimic de câştigat. Nici un magazin, nici măcar cineva care să te salute...
Absolut pustiu, gheaţă eternă ce nu s-a topit niciodată. Iar vârful este atât de mic încât nici măcar doi oameni nu pot sta pe el.

Ce poţi să faci acolo?
Lui Edmund Hillary şi lui Tenzing le-a luat ani de zile să ajungă acolo - şi cât au rămas acolo? Nu mai mult de cinci minute.
Probabil că şi cinci minute au părut cinci veacuri, pentru că totul îngheaţă acolo, chiar şi timpul.
Şi după cinci minute au coborât iar pe pământ unde oamenii se agitau, aşteptau, strigau - bucuroşi că omul cucerise imposibilul.
Dar care este câştigul?

Din afară nu poţi vedea nici un câştig, dar este acolo un câştig - asta numesc eu logica egoului: Edmund Hillary a intrat în istorie.

Acum nimeni nu-i mai poate lua locul, nimeni nu mai poate fi, încă o dată, primul om care cucereşte Everestul.
Oricine apare va fi al doilea, al treilea, al patrulea - dar gloria de a fi primul alimentează enorm egoul.

Primul om care a păşit pe Lună, primul om care a ajuns pe orbita Lunii...
L-am întâlnit pe rusul Iuri Gagarin, cel care în întreaga istorie a omenirii a fost primul care a ajuns pe orbita Pământului şi cel mai aproape de Lună.
Fără el ne-ar fi fost imposibil să păşim pe Lună. El a pregătit terenul. A privit şi a plănuit de aproape cum se poate aseleniza. A devenit faimos în întreaga lume.

A fost invitat în India şi chiar şi proştii din India... Te-ai aştepta la ceva mai mult bun-simţ de la proştii din India, pentru că sunt cei mai vechi proşti, ar fi trebuit să înveţe un pic.
Dar proştii sunt pur şi simplu proşti – moderni, antici, indieni, americani. Nu aparţin nici unei caste, nici unei naţiuni.
Sunt aproape iluminaţi, în sensul ăsta.

Niciodată nu am văzut indienii atât de înnebuniţi! S-au adunat cu milioanele pentru a-l vedea pe Iuri Gagarin la New Delhi.
Nu s-au adunat niciodată în felul ăsta să vadă un înţelept, un sfânt, un mahatma. Atât de multă curiozitate!

Iuri Gagarin probabil că s-a simţit de o mie de ori mai înalt decât era.

Când l-am întâlnit, l-am întrebat:
„în ceea ce vă priveşte, ce aţi câştigat din punctul dumneavoastră de vedere?
Nu vorbesc despre progresul ştiinţific - că aţi adus toate datele care îl vor ajuta pe primul om care va ateriza pe alt corp ceresc -, asta este de înţeles.
Ce aţi câştigat în plan personal?"

El a răspuns:
„Nu m-am gândit la asta, dar întrebarea este bună. Cu siguranţă am câştigat ceva personal.

Am devenit faimos în întreaga lume şi nu am făcut nimic. Nu pot să-ţi arăt că «asta este realizarea mea».

Dar înţeleg întrebarea şi pot să văd încotro duce.
Da, este adevărat, nu mai sunt acelaşi Iuri Gagarin care eram. Eram un om simplu, obişnuit.
Nu mi-am imaginat niciodată că o să fiu întâmpinat de milioane de oameni cu aşa o bucurie încât simt de abia acum că trăiesc. Înainte eram mort".

I-am spus:
„Sentimentul nu vine din conştiinţa ta, deoarece conştiinţa ta a rămas aceeaşi. Sentimentul că te-ai născut din nou vine de la ego, egoul a fost răsplătit enorm, a fost întărit. Ăsta este «câştigul».
Dar cei care mai ştiu câte ceva îşi dau seama că asta este o pierdere".

Ce este câştig pentru ego este pierdere pentru suflet.

Ce este binecuvântare pentru ego este blestem pentru suflet.

Ceea ce pare a fi de maximă importanţă pentru ego este o deplină prostie pentru nucleul cel mai profund al fiinţei tale.

Logica egoului este că niciodată nu este interesat de lucrurile simple, pentru că, dacă spui: „Pot să respir!", asta nu va aduce mulţimea să te întâmpine, să spună: „Teertha, eşti mare! Numele îţi va deveni nemuritor pentru că respiri".

Nimeni nu-ţi va spune aşa ceva, iar dacă o va spune cineva te vei gândi că este sarcastic, că nu te apreciază - pentru că este atât de uşor să respiri.
Nici măcar nu trebuie să o faci, se întâmplă de la sine. Nu este acţiunea ta, cum ai putea să te simţi întărit de ea?
Dimpotrivă, tu eşti realizarea ei: dacă nu ai respira, nu ai ajunge niciunde.

Respiraţia este mult mai profundă decât egoul, mult mai importantă decât egoul şi mult mai existenţială decât egoul.
Egoul nu poate face nimic.
Egoul este un lucru superficial - doar un balon de săpun pe suprafaţa râului. Nu ştie nimic despre adâncimi.

Respiraţia ţine de lucrurile cele mai profunde. De asta continuă, chiar şi când dormi adânc. Nici măcar nu trebuie să fii treaz.

Am fost odată să văd o femeie ce stătuse în comă timp de nouă luni, dar respirase perfect, chiar şi în cele nouă luni de stat în comă.
Nu fusese trează nici măcar o clipă în cele nouă luni. Iar medicii spuneau că, până să moară, ar putea rămâne în acea stare cel puţin trei ani, fără să se trezească. Dar era vie.
Respira foarte liniştită: poate că nu mai respirase niciodată atât de liniştită înainte de a fi ajuns în comă!
Există atât de multe lucruri care să deranjeze, dar pe ea nu o mai deranjau.
Nu putea auzi, nu putea vedea, nu putea gândi - dar respiraţia continua.
Respiraţia este atât de naturală încât egoul nu poate declara că el o face, aşa că nu-l interesează.

Vezi problema?
Ce este mai important, esenţial, nici măcar nu este de interes pentru ego; acesta nu se preocupă deloc de respirat.

Oamenii care încep să devină preocupaţi de respirat sunt cei care devin conştienţi de un anumit adevăr - că, dacă faci lucruri dificile, egoul nu te va părăsi niciodată, pentru că fiecare pas în acea direcţie îţi va întări egoul.
Şi cu cât este mai puternic egoul, cu atât mai departe eşti de tine însuţi.

Egoul este distanţa dintre tine, cel real, şi tine, cel ireal.
Cu cât este mai mare egoul, cu atât este mai mare distanţa; cu cât este mai mică distanţa, cu atât este mai mic ego.
Dacă nu mai este nici o distanţă, egoul dispare, iar în acea dispariţie apare cel care eşti.

In ceea ce mă priveşte, este cea mai importantă descoperire dintre toate descoperirile făcute vreodată.

Nu consider descoperirea energiei atomice, a armelor atomice sau a orice altceva ca fiind mai importantă decât descoperirea faptului că dacă poţi deveni conştient chiar de un proces simplu cum este respiraţia, egoul dispare.

Nu trebuie să abandonezi egoul. Dacă încerci să-l abandonezi, nu vei reuşi. Cine să-l abandoneze?

Nu egoul îl abandonezi.
Cel care abandonează va spune în interiorul tău:
„Uite, am renunţat la ego, sunt un om umil, lipsit de ego, spiritual, sfânt".

Nu ceea ce abandonezi este problema, ci cel care abandonează este problema.

Aşa că nu poţi, de fapt, să faci ceva ca să ajungi în punctul în care nu mai faci nimic.

Este simplu.

Întrebarea este importantă, dar răspunsul este foarte simplu. Observând întrebarea, te vei gândi că este dificil; nu este.

Dacă încerci să faci ceva pentru a nu mai face nimic, dai de necaz.

Eşti ca un câine care încearcă să-şi prindă coada.
Şi, din când în când, orice câine încearcă acest exerciţiu de yoga.
Este frumos să vezi câinele făcând yoga - yoga prinderii propriei sale cozi.

Poţi sesiza încurcătura, eşecul: îşi adună din nou energia, face un salt mai mare, caută soluţii pentru a se apropia de ea - pentru că, în momentul săriturii, din motive neştiute, coada sare şi ea!
Cu cât o face mai repede, cu atât mai repede se mişcă şi coada.
Acum, bietul câine nu poate vedea cum coada este legată de el; nu poate vedea că nu este nici o cale de a o prinde.

Nici nu este nevoie s-o facă, ea este deja parte din el, el este deja stăpânul ei.

Ce încearcă el să facă? Încearcă să aibă ceva ce are deja? Încearcă să ajungă la ceva ce nu a fost niciodată separat de el?

Indiferent dacă o prinde sau nu, ea este mereu cu el; oriunde s-ar duce, este mereu cu el.
Nici măcar nu poate fugi de ea, aşa că nu are nici un rost să o prindă. Este imposibil chiar şi să scape de ea.

Poate că unii câini cred în ascetism - şi sunt tot felul de câini: văzând permanentul eşec în prinderea ei, în punerea stăpânirii pe coadă, au ajuns la concluzia că întreaga poveste cu prinsul cozii este o iluzie, este maya.

„Nu-ţi pierde timpul, doar renunţă la ea şi fugi cât de departe poţi - în peşteri, în mănăstiri -, departe în Himalaya, unde nu mai apare nici măcar urma acelei cozi. Pe urmă vei fi liber. Deposedat de ea!“

Este modul de gândire al celui care renunţă la avere, renunţă la soţie, la copii, şi evadează.

Dar el nu este conştient.

Poţi vedea cum coada este ataşată de el; şi oriunde s-ar duce câinele, coada îl va urma.
Dacă priveşti puţin mai profund, poţi să observi;

dacă soţul renunţă la soţie, la copii, la proprietăţi, face el ceva diferit?

În primul rând, de ce s-a însurat?
Trebuie să fi fost ceva în el care avea nevoie de soţie.
Soţia nu este ceva exterior, soţia este o necesitate interioară a lui.
Trebuie să fi fost o necesitate interioară care îşi va fi dorit toate acele bunuri, altfel de ce le-ar fi adunat din capul locului?
Trebuie să fi fost o necesitate interioară de a-şi fi dorit copiii, altfel cine l-ar fi obligat?

De fapt, întreaga lume încearcă, toate guvernele încearcă; „Folosiţi metode contraceptive!"

Nimeni nu ascultă.
Nu pentru că oamenii nu ar înţelege ce le spui, nu că nu ar vedea cum creşte populaţia într-o aşa măsură încât, în curând, planeta o să moară - nu din cauza războiului atomic, ci prin înfometare.

Dar trebuie să fie ceva, o nevoie esenţială, care-i face pe oameni să-şi dorească copii.
Şi astea sunt necesităţile psihice.

Poţi să tai coada câinelui - nu-i aşa o mare problemă - dar nici o operaţie nu va ajuta în privinţa nevoilor tale.
Ele sunt mult mai înrădăcinate în tine decât coada câinelui.
Aceasta este numai ceva exterior, ce poate fi îndepărtat, fără nici o pierdere majoră pentru câine.
Dar nevoile de care încerci să scapi te vor urmări oriunde te-ai duce.

Am avut de a face cu fel şi fel de asceţi.
Odată, când eram la Rishikesh, în Himalaya, stăteam sub un copac, un copac superb.
Era o după-amiază caldă, însorită, iar pomul era atât de răcoros, umbra lui, aşa încât, chiar dacă trebuia să plec, am adăstat un pic mai mult acolo.

Un bătrân călugăr hindus a venit şi mi-a spus: „Ce faci aici, sub pomul meu?“

I-am răspuns:
„Pomul tău? Ai renunţat la toată lumea şi ăsta este pomul tău? Nu văd nici un semn pe el sau... cum poţi dovedi că este pomul tău?"

Mi-a răspuns:
„Nu-i nevoie să o dovedesc, toţi de aici o ştiu. Timp de treizeci de ani am stat sub el".

„Poate că ai stat timp de treizeci de ani, dar pomul a fost aici înainte de asta. Acum stau eu sub el şi pomul rămâne aici. Pomului nu-i pasă de mine sau de tine, habar nu are de stăpân. Pleacă de aici!"

„Ce spui? Eşti aici de numai câteva ore şi devii stăpânul, iar eu sunt aici de treizeci de ani!"

„Nu am de gând să stăpânesc pomul, o să plec în curând, dar nu în modul acesta.
Trebuie să-i ceri iertare pomului.
Nu l-ai cumpărat, nu l-ai sădit, nu l-ai udat. Pe ce bază ai devenit proprietarul lui?
Doar pentru că ai fost aici şi ai plictisit pomul, zi şi noapte, timp de treizeci de ani?
Îi eşti dator pomului, pomul nu-ţi este dator cu nimic.
Pomul a fost bun cu tine, iar tu ai devenit stăpânul lui! Şi această «stăpânire» se presupune că ai lăsat-o în urmă. Nu ai lăsat nimic în urmă.
Mai mult, eşti gata, acum şi aici, să te lupţi cu mine.

Cu treizeci de ani în urmă te-ai luptat pentru o casă, pentru o bucată de pământ: «Asta este soţia mea, asta este casa mea, asta este religia mea, asta este ţara mea.»
Acum toate astea s-au concentrat în bietul copac.
Toată posesivitatea ta s-a concentrat în acest biet copac. Nu contează dacă eşti stăpânul unui regat sau doar al unui copac, posesivi- tatea nu are nimic de a face cu cantitatea, este o atitudine."

Şi i-am mai spus:
„Eşti un bătrân ascet, trebuie să fi auzit celebra poveste a unui rege din vechime..."

Un mare învăţat i-a spus unuia dintre discipolii lui să meargă la curtea regelui şi să stea acolo ca ultimă lecţie a lui.

Înainte ca învăţatul să-l declare absolvent, el trebuia să meargă la curtea regelui şi să stea acolo câteva zile.
Dacă asta dorea maestrul... Tânărul a plecat.

Se gândea:
„Poate că regele este un mare înţelept, trebuie să fie mai grozav decât maestrul meu, dacă maestrul meu îi trimite pe toţi acolo pentru ultima lecţie şi ultimul test.

Ciudat cum un om care a renunţat la tot îşi trimite discipolii la un om care nu a renunţat la nimic, care este doar unul însetat după putere, ce încearcă mereu să cucerească alte ţări, un imperialist atât de ataşat de bunuri încât nu-i pasă dacă ucide mii de oameni. Şi la el mă trimite?
Trebuie să fie un secret aici!"

Şi s-a dus acolo. Era seară şi a fost dus imediat în faţa regelui.

Pentru rege era timpul să bea, şi femei, femei superbe, au venit să-i danseze.

Curtea petrecea de seară.

Văzând toate astea, tânărul ascet s-a simţit îngrozitor, era şocat şi i-a spus regelui:
„Am venit să stau câteva zile, dar nu pot sta nici măcar câteva minute.
Nu pot să înţeleg de ce maestrul meu m-a trimis în acest iad!"

Regele i-a spus:
„Dacă maestrul te-a trimis aici, trebuie să aibă un rost.
Şi nu judeca atât de repede. Ce ai de pierdut în astea două sau trei zile?
Şi nu uita, este ultimul test.
Fără aprobarea mea, vei putea rămâne toată viaţa ta în casa maestrului, dar nu vei fi declarat absolvent niciodată.
Aşa că vino-ţi în fire, stai aici trei zile.
Nu ai fost trimis aici să mă judeci, ai fost trimis aici ca să fii judecat de mine".

Asta era prea mult: omul ăsta urma să-l judece pe el, pe cel care renunţase la tot!
Dar ce să facă? Era prins la mijloc.

Dacă se întorcea, maestrul nu ar fi fost mulţumit.
Şi dacă aşa urma să fie, dacă trebuia să ajungă la curte în cele din urmă, era mai bine să petreacă cumva acolo cele trei zile şi să obţină avizul de la acest om arogant.

Regele i-a spus:
„Te-ai mai potolit şi ţi-ai mai venit în fire.
Fă mai întâi o baie bună, care a fost pregătită pentru tine pentru că primisem vestea sosirii tale.
Dar nu te îngrijora, la tinereţe, oamenii judecă repede.
E nevoie de mai multă experienţă pentru ca măcar să nu judeci superficial.
Iar tu nu ai văzut nimic.
Stai aici timp de trei zile, priveşte, asistă. Şi o să ai toată viaţa la dispoziţie ca să judeci, nici o problemă, dar ai nevoie mai întâi de avizul meu.
Aşa că gândeşte-te mai întâi la cum te voi judeca eu, cum să obţii o judecată favorabilă din partea mea, altfel va trebui să te întorci mereu şi mereu la mine, toată viaţa ta.
Aşa că du-te şi îmbăiază-te - este totul pregătit".

Tânărul nu mai fusese niciodată în baia unui rege, nu mai văzuse niciodată un loc atât de frumos.

Femei goale erau acolo să-i facă masaj...

Şi-a spus:
„Doamne, gata cu testul, în trei zile omul ăsta o să mă omoare!"

Şi înainte de a putea spune ceva - de fapt, era în pragul unei căderi nervoase: renunţase la femei şi acum dăduse peste femei goale.
Nu mai văzuse niciodată femei atât de frumoase, iar ele urmau să-i facă masaj!

Dar înainte de a fi putut spune ceva... descoperise, de fapt, că îşi pierduse vocea, nu mai putea vorbi.
Putea spune doar „Aaah!", nimic mai mult.
Iar femeile au început să-l dezbrace.
Înainte de a apuca să facă ceva, era gol, cele patru femei puseseră mâna pe el şi-l puneau în cada plină cu apă de trandafiri.

în India numai regii şi oamenii foarte bogaţi se îmbăiază în apă de trandafiri.
Noaptea, sute de trandafiri sunt puşi în cadă pentru ca parfumul lor să treacă în apă. Pe urmă, dimineaţa, petalele sunt scoase, aşa că nu vezi nici un trandafir, dar eşti înconjurat de un nor de parfum de trandafiri.

În viaţa lui nu mai văzuse ceva atât de luxos.
Cada era din aur, uleiuri preţioase erau turnate pe corpul lui şi i se făcea masaj. Ar fi dat orice să scape de acolo, dar se simţea complet paralizat.

Pe urmă, regele l-a invitat la un ospăţ cu lucruri pe care nu le mai gustase până atunci.

Citise mereu: „Disciplinează-te să nu te laşi impresionat de gust!“

Iar aici erau mâncăruri atât de gustoase, delicioase!
Numai aroma, mirosul era suficient să-ţi facă foame.

Regele i-a spus:
„Stai jos şi mănâncă - şi adu-ţi aminte să te disciplinezi în privinţa gustului.
Ce rost avea să faci asta în casa maestrului, unde mâncarea oricum nu avea gust?
Dacă puteai să-ţi aduci aminte acolo de renunţarea la gust, crezi că era datorită disciplinei?
Era datorită mâncării lipsite de gust, orice idiot ar fi putut renunţa la gust.
Dar acum să simţi renunţarea la gust".

Tânărul a văzut cât era de dificil, dar a înţeles şi sensul spuselor.

„Fiindcă veni vorba", a continuat regele, „cum a fost baia? Femeile au fost drăguţe cu tine? Pentru că sunt cele mai bune dintre toţi cei care fac masaj. Cred că ai fost satisfăcut".

El i-a răspuns:
„Satisfăcut! încerc numai să trec cumva prin astea trei zile - dacă voi supravieţui, dar nu-mi fac mari speranţe.
Este prima seară, trei zile mi se vor părea cât trei vieţi.
Şi acum mâncarea asta! Nu o voi uita toată viaţa - şi ar trebui să devin un ascet?
Şi acele femei frumoase - nu le voi uita. Ce fel de test este ăsta?

îmi oferi toate experienţele împotriva cărora m-am pregătit în aceşti ani".

Pe urmă a fost adus vinul, iar regele şi-a turnat.

Tânărul i-a spus:
„Asta este prea mult - vinul este interzis în casa maestrului meu".

Regele i-a răspuns:
„Asta nu este casa maestrului tău, este palatul examinatorului tău. Dacă vrei autorizaţia mea, fii atent la ce-ţi spun.
Maestrul nu ţi-a spus să fii inconştient.
Nu fi inconştient, bea şi rămâi conştient.
Ce mare lucru să rămâi treaz fără să bei? Oricine poate face aşa ceva, oricine face aşa ceva.
Bea, şi bea după pofta sufletului, pentru că nu o să mai ai niciodată şansa asta.

Şi vreau să-ţi spun că conştiinţa nu are nimic de a face cu asta: o să beau împreună cu tine; de fapt am băut toată seara - poţi spune că nu sunt conştient? Aşa că bea!"

A fost nevoit să bea.

Pe urmă regele l-a luat..

Era ameţit, nu ştia ce i se întâmplă - beţia, femeile, mâncarea, frumoasele haine ce-i fuseseră date după baie...

Pe urmă regele l-a dus la casa de oaspeţi unde urma să stea.

Nu-i venea să creadă: se gândea că a ajuns în ceruri - alcoolul dă multora ideea că au ajuns în paradis.

Poate că de asta toate religiile sunt împotriva alcoolului, pentru că alcoolul îţi poate satisface dorinţa de a te simţi ca în paradis...
Cine s-ar mai obosi să se ducă la biserici, şi la temple, şi la ashramuri, şi să facă tot felul de lucruri ciudate, dacă paradisul este posibil prin simplul consum de alcool?

Tânărul se gândea că trebuie să fi ajuns în ceruri; uitase că venise acolo pentru a fi examinat.
Regele i-a arătat patul, iar în momentul în care tânărul s-a întins în pat a văzut o sabie ce atârna scoasă din teacă, legată cu un fir subţire, chiar deasupra capului său.
Orice beţie a dispărut; a descoperit brusc că nu se află în paradis.

Sabia aceea... Moartea poate aduce pe oricine cu picioarele pe pământ, oriunde s-ar afla!

L-a întrebat pe rege:
„De ce atârnă aici sabia?"

Regele i-a răspuns:
„Atârnă aici ca să te ţină conştient. Este camera ta - acum culcă-te.
Şi, dacă prin mila Domnului supravieţuim amândoi până mâine dimineaţă, ne vom întâlni din nou“.

Tânărul i-a spus:
„Ţie nu ţi se va întâmpla nimic, o să supravieţuieşti; la mine e problema.
Chiar şi cu ajutorul Domnului, nu cred că acel fir subţire poate ţine sabia asta grea care atârnă scoasă din teacă deasupra mea; poate cădea în orice clipă.
Este suficientă doar o adiere şi sunt terminat!"

Regele i-a răspuns:
„Nu te îngrijora. Dacă eşti terminat - maestrul tău probabil că ţi-a spus despre reîncarnare-, te vei reîncarna, vei renaşte.
Şi tot ce ai învăţat va fi cu tine.
Aşa că nu pierde aceste ultime momente. Poate că o să cadă - nu pot să garantez nimic.
De tine depinde ce faci în aceste ultime momente.
Rămâi conştient şi, dacă mori conştient, nimic nu poate fi mai bun decât aşa ceva“.

Dar tânărul i-a spus:
„Nu vreau să mor. Am venit aici doar ca să iau adeverinţa, iar tu mă cureţi de tot!“

Regele i-a răspuns:
„Numai aşa se obţine adeverinţa.
Culcă-te: ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla - astea sunt învăţăturile maestrului tău.
Asta spune orice hindus: dacă nici măcar o frunză nu se mişcă fără voia Domnului, cum s-ar putea mişca o sabie fără voia Lui?
Şi prin voia Lui, cu sau fără sabie, tot vei muri într-o bună zi.
Aşa că dormi aşa cum şi eu dorm.
Deasupra capului tău atârnă o singură sabie, deasupra capului meu atârnă mii de săbii fără teacă.
Şi vei auzi în curând sforăitul meu din camera de dincolo".

Tânărul nu a putut să doarmă toată noaptea; toată noaptea l-a auzit pe rege sforăind.

Dimineaţa, regele a intrat în camera lui.

Tânărul era pe deplin treaz, culcat, privind numai la sabie; nu mai exista nimic altceva în lume în afara acelei săbii.

Regele i-a spus:
„Mă duc să fac o baie" - chiar prin spatele palatului curgea fluviul sacru, Gangele. „Vino împreună cu mine la plimbarea de dimineaţă şi la o baie în fluviu."

Au ajuns acolo. Omul nu avea nimic pe el decât un mic langoti.

Langoti este bucată de pânză, un fel de lenjerie de corp minusculă, fără nici o cusătură.

O pui în jurul şoldurilor şi legi capetele şnurului şi lenjeria de corp este gata. Nu-i nevoie de croitor, poţi să faci aşa ceva oriunde, oricând.

Şi se presupune că aşa ceva trebuie să poarte un călugăr hindus, pentru că să coşi este ceva prea complicat, ar trebui să accepţi ajutorul cuiva, s-ar putea să ai nevoie de bani, iar astfel de lucruri trebuie evitate.
Călugării hinduşi încearcă să le evite cât mai mult posibil.

Avea strictul necesar: un bol pentru cerşit - care nu este făcut din metal, este făcut dintr-o jumătate de nucă de cocos şi coaja tare a nucii de cocos devine bol pentru cerşit. Poţi să-i ataşezi o sforicică pentru a-l ţine în mână.
Aşa cum îţi faci singur mini-lenjeria de corp, aşa îţi faci şi bolul pentru cerşit.

Şi un toiag - unii se miră de ce un toiag.
Din cauza câinilor din India.
Sunt atât de mulţi şi sunt împotriva tuturor celor care poartă o uniformă.

Chiar dacă veşmântul călugărului nu e tocmai o uniformă, tot pare o uniformă pentru că toţi călugării hinduşi arată la fel cu bolul de cerşit, mini-slipul şi toiagul - în rest sunt goi.
Câinii sunt bănuitori cu uniformele; consideră că este ceva, undeva, greşit.
Şi poate că au dreptate, pentru că armata foloseşte uniforme, poliţia foloseşte uniforme, poştaşii folosesc uniforme - şi călugării poartă uniforme. Pare că toţi oamenii răi poartă uniforme.
Aşa că toiagul este absolut necesar pentru a ţine câinii departe.

Aşadar i-am spus bătrânului călugăr hindus: „Astea erau cele trei lucruri pe care le avea tânărul cu el, langoti, bolul de cerşit şi toiagul".

Dimineaţa, călugărul din poveste ieşise doar cu ele, pentru că se simţea stânjenit în hainele scumpe, în robele oferite de rege.

I-a spus:
„în palat le pot folosi, dar nu şi afară. Dacă mă vede cineva cu acele haine va fi stânjenitor şi pentru mine. şi pentru tine, aşa că lasă-mă să-mi port uniforma".

Regele i-a răspuns:
„Este decizia ta".

Aşa că regele a mers cu hainele de rege şi călugărul în uniforma lui.

Şi-au lăsat amândoi hainele pe malul Gangelui şi au intrat în apă.

În timp ce se îmbăiau, călugărul a strigat la rege:
„Palatul tău este în flăcări!"

Regele i-a răspuns:
„Am văzut asta înaintea ta, dar nu trebuie să-mi fac griji. Ce aş mai putea să fac?
Arde, dar nimic nu se petrece fără voia Domnului, aşa că să nu fii îngrijorat, vezi-ţi de baia ta".

Tânărul i-a spus:
„Ce spui! Cel puţin să-mi salvez uniforma care stă la poalele zidurilor palatului".

Şi a ieşit în fugă din apă ca să-şi salveze uniforma.
Palatul ardea, hainele regelui erau acolo, dar el era îngrijorat de uniforma lui!

Regele şi-a văzut de baia lui.

Palatul era terminat - i se dăduse foc la ordinele sale.

Călugărul se clătina şi tremura, spunând:
„Ce pierdere grozavă. Câte milioane de rupiiL."

Dar regele i-a spus:
„Nu fi îngrijorat, nu are nici o legătură cu tine. Lucrurile tale sunt în siguranţă".

Tânărul i-a răspuns:
„Toate lucrurile mele sunt în siguranţă deplină".

Regele a zis:
„Asta este suficient pentru tine - trebuie să-ţi faci griji pentru lucrurile tale: astea sunt averile tale, ăsta este regatul tău.
Dar mie nu-mi pasă nici dacă tot regatul arde de tot; nu contează, pentru că, înainte să fi existat eu, lumea era aici şi regatul era aici.
Într-o bună zi nu voi mai exista, iar lumea va exista mai departe.
Sunt aici doar un vizitator, un spectator. De ce să mă implic prea mult?

Dar ţine minte că nu ai fost în stare să renunţi la nimic, încă nu ai devenit un spectator.
Nu ai putut fi spectator nici măcar atunci când ardea casa mea.
Dacă uniforma ta - care nici măcar nu-i cine ştie ce uniformă - ar fi luat foc, cred că ai fi înnebunit!
Deja te-a înnebunit pierderea mea... Dar ce are ea de a face cu tine?

Şi te-a şocat că m-ai văzut bând, dar nu ştiai că şi atunci când beau sunt un spectator.

Ai fost şocat când m-ai văzut înconjurat de femei frumoase; chiar şi privind dansul lor sunt tot un spectator.
Dar tu nu eşti deloc un spectator, încearcă să ajungi unul în următoarele două zile.
Timpul e scurt, foarte scurt.
Fii un spectator pentru că, înainte de a-ţi da eu adeverinţa cu care, da, o să fii absolvent, trebuie să dovedeşti că ai devenit un spectator".

Tânărul călugăr l-a întrebat:
„Cum să o dovedesc?"

Regele i-a răspuns:
„încearcă astăzi să exersezi cu tot ce se întâmplă.
Totul este pregătit în aşa fel încât să te ajute să fii un spectator. Doar priveşte.
Nu încerca să fugi, nu încerca să reprimi, nu încerca să lupţi, nu încerca să eviţi: doar priveşte şi lasă lucrurile să se întâmple".

Şi în ultima zi, ultimul test avea să fie un dans.

Tânărului i se dăduse o cupă plină cu ulei - atât de plină încât, dacă se mişca puţin, uleiul se vărsa.

Dansatoarele stăteau în cerc - femei frumoase dansând goale -, iar regele se afla în mijloc.

Iar tânărului, bietului tânăr cu bolul preţios plin cu ulei, i se spusese:
„Dacă pierzi o singură picătură de ulei, ai picat".

Atât de mare tentaţia de a privi către locul în care se petrecea ceva - atât de multe femei frumoase dansând!
Dar din acel bol, chiar şi o singură picătură... doar o clipă de neatenţie.

A trecut pe lângă femei, a mers în jurul lor, încet, încet vigilenţa instalându-se în el.
Uitase cu totul de dans, exista doar momentul de acum, uleiul şi privirea lui.

Faptul de a fi un privitor este un lucru simplu.

Dar el nu-ţi satisface egoul.

Meditaţia este la fel.

Sunt nume diferite - veghere, stare de martor, meditaţie, conştienţă, vigilenţă - nume diferite date aceluiaşi unic fenomen.
Şi toate acestea se petrec atunci când eşti în starea de non-acţiune.
Şi asta este întrebarea: cum să faci non-acţiunea?

Dacă întrebi cum, ţi-a scăpat esenţialul, pentru că acel „cum“ înseamnă să faci ceva - iar tu mă întrebi „Spune-ne ceva despre cum să atingem non-acţiunea“.

Dacă te vei duce la orice preot, el îţi va spune ce să faci, şi prin simplul fapt că îţi spune ce ai de făcut dovedeşte că nu ştie nimic.

Nu pot să-ţi spun ce să faci.

Pot să-ţi explic doar că a face ceva nu e de ajutor.
Trebuie să înţelegi că a nu face nimic e de ajutor.

În acea înţelegere se întâmplă non-acţiunea.

Non-acţiunea este o întâmplare.

Nu-i nimic din partea ta, ceva despre care să susţii:

„Eu am făcut asta, eu am realizat-o“.

Poţi numai să spui: „Când nu eram aici, s-a petrecut. Pentru că eram mereu aici, nu se întâmpla".
Nu întreba ce este de făcut.

Lev Tolstoi, unul dintre cei mai înţelepţi ruşi din acest secol, a scris o carte – *„Ce avem, aşadar, de făcut?”*.
A fost una dintre cărţile care l-au transformat pe Mohandas Karamchand Gandhi în Mahatma Gandhi.

Mahatma Gandhi declara că trei i-au fost maeştrii.

Primul era Lev Tolstoi, al doilea Henry David Thoreau şi al treilea Ralph Waldo Emerson.

Toţi trei erau creştini fanatici.

Este ciudat că Gandhi a fost influenţat de aceşti trei creştini fanatici.

Gandhi a făcut ceva incomensurabil de rău Indiei: a sabotat gândirea religioasă orientală amestecând-o, inconştient, cu idei creştine fanatice.

Era influenţat de aceşti oameni şi a început să interpreteze religiile orientale conform acestor idei.

De mai multe ori pe parcursul vieţii s-a gândit să devină creştin.
Ar fi fost mult mai bine dacă devenea creştin.

Cel puţin nu ar mai fi putut contamina gândirea orientală cu lucruri care sunt mult inferioare.

Dar politica l-a împiedicat, deoarece, dacă ar fi devenit creştin, şi-ar fi pierdut adepţii hinduşi.
Pentru a-şi păstra adepţii hinduşi a rămas hindus, dar mintea lui era deja a unui creştin, nu înţelegea gândirea orientală.

Fusese educat în Anglia, apoi lucrase în Africa de Sud sub guvernare britanică.
Fusese în contact doar cu misionarii creştini.
Unul dintre cei mai renumiţi misionari creştini din acele zile, C.F. Andrews, era prietenul lui Gandhi.
Dar Gandhi nu putea să devină creştin pentru că, odată ce era creştin, hinduşii ar fi renunţat imediat la el.

Fiul lui, Harilal Gandhi, s-a răsculat împotriva tatălui său - pentru că tatăl său îşi lua prea în serios rolul de tată, era un tată cu adevărat periculos... Dorea să-l modeleze complet după ideile sale.

Îl simpatizez pe Harilal Gandhi, pentru că Harilal voia să meargă la şcoală, dar Mahatma Gandhi nu-l lăsa fiindcă se gândea că tot sistemul educaţional era corupt.

Este adevărat că este corupt, dar care este alternativa? Să rămâi needucat?

Înainde de a crea un sistem de educaţie mai bun, nu ai alt loc unde să te duci; este un rău necesar.
Aşa că ai grijă, cântăreşte bine - dar să împiedici copiii să meargă la şcoală...

Vei fi surprins: toţi copiii lui Gandhi au rămas needucaţi, cu excepţia lui Harilal, pentru că acesta a fugit de acasă.

În mii de cazuri copiii au fugit de acasă pentru că taţii lor doreau să-i educe, dar acesta este singurul caz în care un fiu a fugit de acasă pentru că dorea să înveţe, iar tatăl lui era împotriva oricărui fel de educaţie.

Gandhi a fost foarte furios.

Vorbea atât de mult despre nonviolenţă, iubire şi compasiune, dar nu avea nimic din ele; s-a înfuriat foarte tare.

Şi ce crimă comisese fiul lui?
Devenise licenţiat.

Şi Harilal s-a gândit că, atunci când va absolvi, tatăl lui va fi furios şi va ţipa la el, ba poate chiar are să-l bată, dar cât poate să ţină asta? Lucrurile se schimbă.

Însă Gandhi era un tată dificil.
A declarat că Harilal nu poate intra în casa lui; nu l-a mai recunoscut ca fiu.

Harilal era curajos.

A spus:
„Bine, o să devin musulman, pentru că tatăl meu tot spune că hinduşii şi musulmanii sunt fraţi, iar Coranul, Gita şi Biblia poartă acelaşi mesaj; el spune că există un singur Dumnezeu cu mai multe nume - să vedem".

A devenit musulman, iar Gandhi s-a înfuriat atât de tare încât i-a spus soţiei:
„Nu vreau să mai văd vreodată chipul băiatului ăstuia!"

Când Harilal a auzit, a spus:
„Dar hinduşii, musulmanii, creştinii sunt cu toţii fraţi şi toate aceste cărţi poartă acelaşi mesaj.
Ce s-a întâmplat?"

Din Harilal, şi-a schimbat numele în Abdullah.

Noul lui nume era Hajji Abdullah Gandhi.

Hajji este echivalentul lui Mahatma.

Se dusese la Mecca pentru a deveni hagiu.

Hagialâcul este un pelerinaj; mergi la Mecca, leagănul islamului şi locul unde Mahomed a ridicat prima moschee.
Este absolut necesar pentru orice musulman să meargă în hagialâc; hagialâc înseamnă pelerinajul sfânt.

Dacă nu o faci, nu eşti un musulman adevărat, autentic.

Iar cel care merge este numit hagiu; a devenit un sfânt.

Doar mergând la Mecca şi înconjurând de şapte ori Kaaba, devii un înţelept.

Abdullah este traducerea în arabă a lui Harilal.

Harilal înseamnă servitorul Domnului; este exact înţelesul lui Abdullah.

Allah înseamnă Dumnezeu, abd înseamnă servitor: Abdullah.

Şi Harilal a cerut să-i fie păstrat la fel.

Hagiu înseamnă mahatma, Abdullah înseamnă Harilal, iar pe „Gandhi" l-a păstrat pentru că „Gandhi" nu are nimic de a face cu hinduismul.

In India este o convenţie ciudată: cu timpul, meseria îţi devine nume.

Gandhi înseamnă cel ce vinde parfum.

Unul dintre strămoşii lui probabil că fusese vânzător de parfumuri.

Gandh înseamnă parfum, aşa că gandhi înseamnă cel care vinde parfum.

Nu are nimic de a face cu hinduismul; mulţi parşi sunt Gandhi - de asta şi Indira era Gandhi.

Nu avea nici o legătură cu Mahatma Gandhi.
Era măritată cu un pars, Feroze Gandhi, nici măcar nu era măritată cu un hindus.
Părinţii lui Feroze trebuie să fi vândut parfum.

Parfumul nu are nimic de a face cu nici o religie - oricine poate vinde parfum dar când vinzi parfum în India devii încetul cu încetul un Gandhi.
Astea sunt numele indiene. Afacerea, meseria te defineşte treptat.

Aşa că Abdullah a păstrat Gandhi, pentru că nu avea nimic de a face cu hinduismul.

Drumurile lui Mahatma Gandhi şi ale lui Abdullah Gandhi s-au intersectat doar o dată, în gara Katni.

Gandhi călătorea cu trenul, iar Abdullah lua trenul din Katni.

Sute de oameni veniseră să-l vadă pe Gandhi şi sute de oameni, musulmani, veniseră să-l conducă pe Hajji Abdullah Gandhi, pentru că-l transformaseră într-un sfânt - exact opusul lui Gandhi.

Faptul că fiul lui Gandhi nu credea în hinduism şi se gândea că islamul este superior le sporise egoul.

Aşa că strigau sloganuri în cinstea lui Hajji Abdullah Gandhi:

„Trăiască Hajji Abdullah Gandhi!"

Când procesiunea a trecut pe lângă compartimentul de tren al lui Gandhi - el stătea cu faţa la mulţime -, a întors spatele.

Nu dorea să vadă chipul fiului său - şi omul ăsta vorbea de compasiune, bunăvoinţă, iubire, nonviolenţă!

Şi nu numai asta, dar soţia lui era, până la urmă, o mamă.
Dorea să schimbe măcar două vorbe cu Harilal, dar Gandhi a oprit-o.

I-a spus:
„Alege. Dacă îi spui un singur cuvânt lui Harilal, o să pleci cu el".

Este calea egoului.

Kasturba, soţia lui, a rămas tăcută, plângând, dar nu a scos nici un sunet.

Abdullah s-a oprit, văzând spatele tatălui său.

Totul fusese spus: văzând faţa înlăcrimată a mamei sale s-a gândit că este mai bine să nu spună nimic, ca să nu-i creeze probleme bătrânei, asa că a trecut mai departe.

In ziua în care Gandhi a fost asasinat... Harilal era cel îndreptăţit să incinereze trupul lui Gandhi, dar a fost ignorat. Şi nu mai era un hindus.
A urmat toată procesiunea, a fost prezent când trupul lui Gandhi a fost incinerat, dar nimeni nu l-a recunoscut, nici măcar fraţii lui.

Unul din fiii lui Gandhi, Ramdas, a fost foarte prietenos cu mine.

L-am întrebat pe Ramdas:
„Acum, după ce tatăl tău a murit, ce mai ridică zid între tine şi Harilal?
Dacă este numai o problemă de orgoliu, de cine face primul pas, pot să rezolv eu pentru că îl cunosc pe Harilal.
Şi, din câte înţeleg, Harilal este un om extrem de curajos - a luptat cu un tată cu inima de piatră, un ipocrit, care nu era un mahatma, care nu putea fi un mahatma.

Harilal doar l-a pus la încercare pe tatăl tău:
«Dacă spui că toate religiile sunt la fel, atunci de ce atâta scandal că am devenit musulman? Şi tu te-ai gândit mereu să treci la creştinism: dacă fiul tău a devenit musulman, ce-i rău în asta?»"

Ramdas mi-a spus:
„înţeleg, dar toată viaţa lui, tata ne-a spus: «Niciodată să nu-l trataţi pe Harilal ca pe fratele vostru!»
Iar acum, când tatăl meu a murit, m-aş simţi vinovat să acţionez împotriva voinţei lui.
Dar ai dreptate".

I-am spus:

„Pot să-l aduc pe Harilal, pentru că el nu a fost niciodată împotriva nimănui - nici a lui Mahatma Gandhi, nici a ta, nici a mamei lui sau a celorlalţi fraţi.
El doar i-a demonstrat un lucru simplu lui Ghandhi, «ce propovăduieşti nu este adevărul tău, nu faci ceea ce spui»".

Dar asta este calea egoului. Spune una şi face exact pe dos.
Ba chiar poate pretinde că este opusul său: poate pretinde că este umil.

Şi aici ne aduce întrebarea.

Dacă mă întrebi ce să faci ca să atingi non-acţiunea...
Nimic nu-i de făcut ca să nu faci nimic.

Non-acţiunea nu este o realizare, este pur şi simplu natura ta.
Când nu faci nimic, este acolo.

Dacă cineva ar alerga prin camera asta şi m-ar întreba:
„Ce să fac ca să nu mai alerg, ca să stau ca tine?“, ce i-ai spune omului?

Alergatul este o acţiune: statul nu este o acţiune.

Nu trebuie să faci nimic ca să stai, trebuie doar să te opreşti din alergat.

Nu alerga!

Sau, dacă îţi este imposibil să te opreşti, atunci o singură altă cale ai, să alergi cât de mult poţi şi, mai devreme sau mai târziu, o să cazi lat.

Cât de mult poţi să alergi?

Aşa că sunt doar două tipuri de oameni care ajung la non-acţiune:

- cel care înţelege şi descoperă starea de non-acţiune, de pace, de linişte;

- şi celălalt tip, care va alerga mii de kilometri, se va tortura în toate felurile posibile, va face exerciţii de yoga, va sta în cap şi va posti, se va înfometa, va renunţa, va reprima, se va ruga, va intra într-o mănăstire şi va face tot felul de lucruri prosteşti.
Şi, până la urmă, pur şi simplu pentru că a obosit, pentru că este epuizat, se va aşeza -şi brusc va ajunge aici.

Poate se gândeşte că a ajuns pentru că a făcut tot ce a făcut.
Nu-i cazul - a ajuns în ciuda tuturor celor pe care le-a făcut.
Altfel, sunt practicanţi atât de experimentaţi încât era posibil ca ei să fi continuat, deoarece, cu cât alergi mai mult, cu atât alergi mai bine.

Nu există sfârşit: devii tot mai priceput, mai articulat, tot mai abil. Descoperi noi metode.
Te saturi de ceva, treci la altceva, pe urmă la altceva; te saturi de ceva, treci la altceva.

Şi sunt disponibile milioane de lucruri de făcut pe lumea asta.

Dar pentru non-acţiune nimic nu este valabil, nici o metodă.
Trebuie numai să înţelegi natura non-acţiunii.

Nu pune întrebări absurde.
Încearcă numai să pricepi că, făcând ceva, egoul tău este alimentat.

Orice ai face - te rogi, posteşti, mergi la biserică, devii călugăr -, orice ai face, acţiunea alimentează egoul, iar egoul este bariera între tine şi existenţă, între tine şi realitatea ta.

Nu face nimic.

De ce nu poţi doar să trăieşti fără să faci toate prostiile astea?

Mănâncă atunci când ţi-e foame.
Bea când ţi-e sete.
Mergi la culcare când ţi-e somn.
Scoală-te când te simţi treaz.
Şi uită de orice altceva!

Fă numai micile lucruri necesare.

Trăieşte o viaţă simplă, obişnuită, şi vei găsi ceea ce cauţi.

Iisus a spus: „Căutaţi şi veţi afla".
Eu îţi spun: „Caută şi nu vei găsi niciodată".

Iisus a spus: „Cereţi şi vi se va da".
Eu îţi spun: „Cere şi niciodată nu ţi se va da".

Iisus a spus: „Bateţi şi vi se va deschide".
Eu îţi spun: „Bate şi niciodată nu ţi se va deschide".

De fapt, nu-i nevoie să baţi:
Uşa este deschisă.
Intră numai!

4. OBSERVATORUL NU FACE PARTE NICIODATĂ DIN MINTE

Creează o mică distanţă.
Priveşte mintea, modul ei de funcţionare, şi creează distanţa.
Observarea crează automat distanţa.
De asta insista mereu Buddha: observă, observă, observă zi şi noapte.
Încet, încet, vei vedea că eşti conştiinţă şi că mintea este doar un instrument la dispoziţia ta.
Pe urmă o poţi folosi atunci când este nevoie, iar, când nu este, o poţi opri.
În clipa asta, nu ştii cum să o opreşti, este pornită permanent.

„Ne poţi vorbi, te rog, despre disciplină şi meditaţie?”

Este o întrebare tare ciudată pentru că în fiecare zi, dimineaţa şi seara, vorbesc despre disciplină şi meditaţie.
Dacă citeşte cineva întrebarea ta, o să creadă că vorbesc pentru prima dată despre disciplină şi meditaţie!
Unde ai fost în tot timpul ăsta?

îmi aminteşti de doi bătrâni prieteni care s-au întâlnit pe străzile din Leningrad...
„Cum îţi mai merge?", întreabă unul din ei.

„Grozav", răspunde celălalt.

Primul se uită ciudat la el şi spune: „Ai citit ziarele?"

„Desigur", răspunde celălalt. „Cum aş fi ştiut altfel?!"

Oamenii află despre viaţa lor citind ziarele.

Am vorbit în fiecare zi despre meditaţie şi despre nimic altceva, iar tu mă întrebi!...

Bine...

O bătrână doamnă, evreică, stătea în avion lângă un norvegian uriaş. Se tot uita la el.
Până la urmă, s-a întors către el şi l-a întrebat:
„Scuze, sunteţi evreu?"

„Nu", i-a răspuns el.

Trec câteva minute, ea se tot uită la el, apoi spune:
„Mie puteţi să-mi spuneţi - sunteţi evreu, nu-i aşa?"

El răspunde: „Categoric nu!"

Ea continuă să-l studieze şi-i spune iar:

„Eu vă spun că sunteţi evreu!"

Ca să nu mai fie deranjat, bărbatul spune:
„Bine, sunt evreu..."

Ea îl priveşte şi clatină din cap:
„Zău? Nu arătaţi deloc ca un evreu!"

Mă întreb de unde să încep!

Meditaţia este singura contribuţie a Orientului la umanitate.
Occidentul are multe contribuţii, mii de descoperiri ştiinţifice, enorme progrese în medicină, descoperiri incredibile în toate dimensiunile vieţii.
Cu toate acestea, singura contribuţie a Orientului este mult mai preţioasă decât toate contribuţiile Occidentului.

Occidentul s-a îmbogăţit; deţine tehnologia necesară pentru a fi bogat.

Orientul a devenit sărac, pentru că nu a căutat nimic altceva în afara unui lucru, iar acel lucru este fiinţa interioară.
Bogăţia ei este ceva ce nu poate fi văzut, dar te duce pe cel mai înalte vârfuri ale beatitudinii, în cele mai profunde adâncimi ale tăcerii.
Cunoaşte eternitatea vieţii, cunoaşte superba înflorire a iubirii, compasiunii, bucuriei.
Tot geniul a fost dedicat unei singure căutări - poţi să-i spui extazul.

Meditaţia este doar o tehnică pentru a atinge starea extatică, starea de beţie divină.
Este o tehnică simplă, dar mintea o face tare complicată.

Mintea trebuie să o facă dificilă şi complexă, pentru că cele două nu pot exista împreună.
Meditaţia este moartea minţii.
În mod firesc, mintea se opune meditaţiei.

Şi, dacă mergi mai departe fără să-ţi asculţi mintea, este mai bine, căci aceasta este suficient de vicleană şi de şmecheră ca să-ţi ofere direcţii false şi să le numească meditaţie.

Chiar astăzi am fost informat de prezenţa aici a unui discipol al lui Maharishi Mahesh Yogi.
Acum meditează aici, dar continuă şi meditaţia după maestrul lui, Maharishi Mahesh Yogi.

Ce numeşte Maharishi Mahesh Yogi meditaţie transcendentală nu este nici transcendentală şi nici meditaţie.
Este un truc al minţii.
Doar că-i lipseşte ceva - v-am povestit despre maimuţă, iar persoana cu pricina, cea care se află aici, ar trebui să-şi amintească -, meditaţia transcendentală funcţionează doar dacă nu te gândeşti la o maimuţă.
Aşa că de mâine dimineaţă începând, ai grijă!
Chiar şi o amintire în treacăt a maimuţei va face meditaţia transcendentală inutilă.

De fapt, după ce ai practicat timp de optsprezece ani meditaţia transcendentală cu Maharishi Mahesh Yogi, de ce ai mai avea nevoie să vii aici?

Dar mintea este atât de vicleană încât se consolează spunându-şi că poate maestrul, Maharishi Mahesh Yogi, l-a trimis aici.
Dar de ce l-ar fi trimis? Nu consider că el ştie ceva despre meditaţie.
Ce predă Maharishi Mahesh Yogi ca meditaţie cunoaştem aproape cu toţii de secole în Orient drept un truc psihologic. Nu este dăunător.
Dimpotrivă, îţi poate oferi o mică odihnă; îţi poate da un sentiment plăcut, ca şi cum ai fi făcut un duş.
Dar nu-i o meditaţie, pentru că nu te poate duce dincolo de minte.

Nici un efort făcut de minte nu te poate duce dincolo de minte. Este o regulă de bază de ţinut minte.

Aşa-numita meditaţie transcendentală este doar un exemplu.
Peste tot în Orient sunt multe de felul ei, dar nu aduc iluminarea.
Nu trezesc conştienţa, iar acesta este unicul criteriu care decide dacă sunt corecte sau nu.
Un copac este cunoscut prin fructele lui, o tehnică prin rezultatele atinse.

Meditaţia transcendentală este reprezentativă pentru toate meditaţiile pe care mintea ţi le oferă; este o şmecherie care să te facă să rătăceşti calea.
Mintea rămâne în siguranţă - nu numai în siguranţă, chiar devine mai puternică.

Toate aceste tehnici sunt de concentrare.
Concentrează-te pe un cuvânt, un cuvânt sfânt - numele Domnului, o mantră -, şi repetă-l cât de repede poţi, în minte.
Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Viteza ajută la două lucruri.
Mantra, sau numele Domnului – sau chiar şi numele tău este bun; nu are nimic de-a face cu Domnul - orice cuvânt fără sens va fi bun, pentru că tehnica depinde de altceva.
Depinde de repetarea rapidă, atât de rapidă încât nu mai rămân spaţii goale.
Pentru că nu mai sunt spaţii, gândul nu mai poate apărea; gândul are nevoie de un mic spaţiu.

Acesta este primul aspect: repetând un cuvânt tot mai repede, şi făcând asta ani în şir, devii un expert.
Aşa că un lucru tot face, nu lasă nici unei idei vreo şansă să intre în mintea ta.

Al doilea aspect, fundamental, este acela că dă naştere unei uriaşe plictiseli.
Evident, orice lucru repetat la nesfârşit duce la plictiseală, iar plictiseala stă la baza autohipnozei.
Când te-ai plictisit, începi să te cufunzi în somn, care nu este chiar somn, pentru că este creat în mod deliberat; de aici şi numele diferit - hipnoză.

Hipnoză înseamnă somn - cu o diferenţă: este intenţionat.

Somnul vine natural, singur, spontan.

Hipnoza este un somn intenţionat - creezi o situaţie în care trebuie să apară.

Acest somn intenţionat este extrem de sănătos şi chiar şi numai zece sau cincisprezece minute într-o stare hipnotică îţi oferă relaxarea pe care ore întregi de somn obişnuit nu ţi-o pot oferi.
Iar când te trezeşti te simţi extrem de înviorat.

Sunt perfect de acord că, făcând lucrul acesta în acest scop - relaxarea -, te înviorezi.

Dar el nu te va duce niciodată dincolo de minte.
Cum ar putea să te ducă dincolo de minte, când mintea însăşi este aceea care repetă?

În timpul repetării, mintea nu trebuie să gândească, repetarea însăşi este un înlocuitor al gândurilor.
Şi, prin repetare, cazi într-un somn adânc - somn fără vise, care te înviorează enorm, te revigorează.
În mod firesc, o astfel de meditaţie te poate amăgi - poţi să o practici toată viaţa.
Este sănătoasă, este bună, este hrănitoare, dar nu este meditaţie.

Meditaţia începe prin separarea de minte, prin a fi observator.
Este singura cale de a te separa de orice.
Dacă te uiţi la lumină, un lucru e sigur: nu eşti lumina, eşti cel care se uită la ea. Dacă priveşti florile, un lucru e sigur: nu eşti floare, eşti observator.

Observarea este cheia meditaţiei.

Observă-ţi mintea.

Nu face nimic - nu repeta mantre, nu repeta numele Domnului -, doar priveşte la tot ce face mintea.

Nu o deranja, nu o împiedica, nu o reprima; nu face tu însuţi absolut nimic.
Fii doar un observator, iar miracolul observării este meditaţia.
Pe măsură ce priveşti, încet, încet, mintea şe goleşte de gânduri; dar nu adormi, devii mai alert, mai treaz.

In timp ce mintea se goleşte cu totul, întreaga ta energie devine o flacără a conştienţei.
Flacăra asta este rezultatul meditaţiei.
Aşa că poţi spune că meditaţia este un alt nume pentru a fi spectator, a fi martor, a observa - fără nici o judecată, fără nici o evaluare.
Prin simplul fapt că observi, imediat ieşi din minte.

Observatorul nu este niciodată parte a minţii şi, pe măsură ce observatorul devine tot mai puternic, tot mai stabil, distanţa dintre observator şi minte devine tot mai mare.

în curând mintea este atât de departe încât cu greu îţi mai dai seama că există... doar un ecou prin văile îndepărtate.
Până la urmă şi ecourile astea dispar. Dispariţia minţii este fără efort, fără a fi utilizat forţa împotriva minţii - o laşi să moară de la sine.

Odată ce mintea este complet tăcută, complet dispărută, nu o mai poţi găsi nicăieri.
Pentru prima dată devii conştient de tine însuţi, pentru că aceeaşi energie care era implicată în minte, nemaigăsind mintea, se întoarce către ea însăşi.

Adu-ţi aminte: energia este o continuă mişcare.
Spunem că lucrurile sunt obiecte şi poate că nu te-ai gândit niciodată de ce le spunem lucrurilor obiecte.
Sunt obiecte pentru că frânează energia ta, conştiinţa ta.
Obiectează, sunt obstacole.

Dar când nu mai este nici un obiect, atunci toate gândurile, emoţiile, stările sufleteşti, totul a dispărut.
Eşti în deplină tăcere, în nefiinţă - mai degrabă în ne-obiect; întreaga energie începe să se îndrepte către ea însăşi.
Această reîntoarcere a energiei la sursă provoacă o enormă încântare.

Chiar zilele trecute îl citam pe William Blake: „Energia este încântare".
Omul ăsta, deşi nu era un mistic, trebuie să fi avut străfulgerări ale meditaţiei. Când meditaţia se întoarce la sursa ei, ea explodează într-o imensă încântare, încântarea asta, în faza finală, este iluminarea.

Tot ceea ce te ajută să treci prin procesul meditaţiei este disciplină: eventual o baie bună, să fii curat şi răcorit; să stai într-o postură relaxată cu ochii închişi, nici prea flămând, nici prea sătul: să stai în cea mai relaxantă poziţie... să îţi examinezi corpul în ansamblu, dar şi fiecare parte a sa, ca să vezi dacă există vreo tensiune.
Dacă există o tensiune, atunci schimbi postura şi aduci corpul într-o stare de relaxare.

În Orient s-a descoperit, şi s-a descoperit corect, că postura lotusului - aşa cum aţi văzut la statuile lui Buddha; aceea se numeşte postura lotusului -, s-a decoperit cu mii de ani în urmă că este poziţia cea mai relaxată a corpului.
Dar pentru occidentali, care nu sunt obişnuiţi să stea direct pe jos, postura lotusului este un coşmar!

Aşa că evitaţi-o, pentru că ia aproape şase luni să înveţi postura lotusului; nu este necesară.
Dacă eşti obişnuit să stai pe scaun, vei găsi o cale, o postură, un scaun construit într-un anumit fel care să ajute corpul să relaxeze toate tensiunile.
Nu contează dacă stai pe scaun, sau în lotus, sau stai întins pe pat. E de preferat să şezi, pentru că în felul acesta nu vei adormi.

Postura lotusului a fost aleasă din mai multe motive.
Dacă te descurci cu ea fără să fie o tortură, este cea mai bună, dacă nu, nu este o necesitate.
Este, desigur, cea mai bună postură în care poţi deveni observator.
Picioarele sunt încrucişate, mâinile sunt încrucişate, spinarea este dreaptă; te ajută în mod semnificativ să fii observator.
Mai întâi, în această poziţie, gravitaţia are cel mai mic efect asupra corpului deoarece coloana stă dreaptă.
Aşa că gravitaţia poate afecta o parte mai mică a corpului.
Când stai culcat, gravitaţia îţi afectează întregul corp. De asta poziţia culcat este cea mai bună pentru dormit.
Gravitaţia trage tot corpul şi, din cauza atracţiei, corpul îşi pierde toate tensiunile interioare.
În al doilea rând, când stai culcat, dacă scopul este acela de a dormi, trebuie să foloseşti o pernă, deoarece cu cât ajunge la creier mai puţin sânge, cu atât mintea va fi mai puţin activă.
Mai puţin sânge alimentând creierul, mai mari şansele de a adormi.

Postura lotusului este o combinaţie bună.
Este cel mai puţin afectată de gravitaţie şi, deoarece coloana stă în poziţie verticală, mai puţin sânge ajunge la creier, aşa că mintea nu poate funcţiona. În postura asta nu adormi uşor.

Şi, dacă ai învăţat postura încă de foarte mic, ea devine firească.
Încrucişarea picioarelor, încrucişarea mâinilor are o semnificaţie.
Energia corpului se mişcă în cerc; cercul nu este întrerupt niciunde în postura lotusului.
Ambele mâini... o mână oferă energia celeilalte mâini; un picior oferă energia celuilalt picior - iar energia continuă să se mişte în cerc.
Devii un cerc al bioenergiei tale. Multe lucruri sunt de un mare ajutor.
Energia ta nu se pierde, aşa că nu oboseşti.
La creier ajunge mai puţin sânge, aşa că mintea nu funcţionează prea mult.
Stai într-o aşa poziţie - picioarele sunt blocate, mâinile sunt blocate, iar coloana stă dreaptă - încât somnul este dificil.
Toate sunt de ajutor, dar nu reprezintă esenţialul.

Nu înseamnă că acela care nu poate sta în lotus nu poate medita; meditaţia va fi un pic mai dificilă, dar postura lotusului este doar un ajutor, nu este absolut necesară.

Iar pentru cei din ţările reci, statul pe jos nu este posibil - corpurile lor s-au adaptat de secole; părinţii lor şi părinţii părinţilor lor, încă de la Adam şi Eva...
Aţi văzut vreo imagine în care Adam şi Eva stau în poziţia lotusului?
De fapt, ar fi fost foarte bine pentru ei, pentru că stând în lotus ar fi putut rămâne goi şi nimeni n-ar fi sesizat prea tare goliciunea lor. Aşa stau călugării jainişti, mereu în lotus. Nu le poţi vedea organele genitale. Picioarele sunt încrucişate, mâinile sunt încrucişate; ca şi cum şi-ar proteja goliciunea.

Dar dacă de secole oamenii nu au stat aşa, atunci va fi o dificultate inutilă; structura corpului a luat o anumită formă.
Este mai bine să urmezi corpul şi inteligenţa lui: foloseşte un scaun.
Tot ce contează este să stai confortabil, pentru ca trupul să nu-ţi atragă atenţia.

De asta trebuie evitate tensiunile, pentru că, dacă te doare capul, va fi dificil să meditezi.
Iar şi iar, atenţia se va îndrepta către durerea de cap.
Dacă te doare piciorul, sau dacă există o uşoară tensiune oriunde în corp, imediat te va alarma.
Este ceva firesc şi ţine de inteligenţa corpului.
Dacă nu te-ar alarma, atunci ai fi în pericol: poate că te muşcă un şarpe şi tu continui să stai pe loc; poate că ţi-au luat foc hainele, poate că-ţi arde corpul, iar tu nu eşti conştient de asta.
Aşa că trupul trimite imediat un semnal ori de câte ori apare o problemă.
Acesta este motivul pentru care trebuie să stai într-o poziţie relaxată în care corpul nu trimite semnale de alarmă, pentru că fiecare semnal de alarmă va perturba meditaţia.

Aşa că primul lucru ce ţine de disciplină este corpul relaxat, cu ochii închişi - pentru că, dacă îi ţii deschişi, atâtea lucruri care se mişcă înjur te-ar putea tulbura.
Este foarte bine pentru începători să stea legaţi la ochi, pentru a fi cu totul înlăuntru, deoarece ochii, simţurile, te ţin în exterior.

80% din contactul cu exteriorul ţine de ochi - 80% se realizează prin intermediul ochilor, aşa că închide ochii. Pentru începători este bine şi dacă pot folosi dopuri pentru urechi. Astupă urechile, ca nici un zgomot să nu te perturbe.
Doar pentru începători, toate precauţiile sunt pentru începători.

Şi pe urmă priveşte-ţi mintea ca şi cum mintea nu ar fi altceva decât un trafic al gândurilor sau un film - un film ce curge pe ecranul televizorului.

Eşti doar un observator neutru.

Asta este disciplina.
Şi dacă disciplina este respectată, observarea apare uşor, iar observarea este meditaţia.

Prin observare mintea dispare, gândurile dispar.
Şi acel moment este cel mai binecuvântat moment: când eşti pe deplin treaz şi nu există nici măcar un singur gând, doar cerul tăcut al fiinţei interioare.

Este momentul în care energia se întoarce către interior; întoarcerea este bruscă, abruptă.
Şi când energia se întoarce către interior, ea provoacă o mare încântare, un orgasm al încântării.
Deodată conştiinţa este atât de bogată, pentru că energia alimentează conştiinţa.
Energia care se întoarce aproape că-ţi transformă fiinţa într-o flacără. Vezi în jur doar lumina pură, tăcerea - deplina tăcere şi totala centrare.

Eşti acum în chiar centrul tău.

La momentul potrivit, când eşti perfect centrat - explozia.
Explozia asta o numim iluminare.
Iluminarea îţi aduce toate bogăţiile lumii interioare, întreaga ei splendoare.
Este singurul miracol de pe lumea asta: să te cunoşti pe tine şi să fii cu tine, şi să ştii că sinele este nemuritor, că este dincolo de trup, dincolo de minte; este doar conştiinţă pură.

Aşa că disciplina este doar un sprijin, esenţială este observarea, privirea - asta este meditaţia.

Dar în numele meditaţiei sunt sute de aşa-numiţi profesori care exploatează oamenii.

Maharishi Mahesh Yogi a devenit foarte cunoscut în Occident pentru că Occidentul nu ştie că în Orient chiar şi sătenii practică aşa-numita meditaţie transcendentală.
Toţi cântă, repetă numele Domnului - este un exerciţiu plăcut.
Eu nu sunt împotriva lui, este foarte bun, doar să nu-i spuneţi meditaţie şi să nu-i spuneţi transcendental.
Nu sunt cuvinte potrivite pentru el.
Este autosugestie hipnotică şi nimic mai mult.

Nu vă va oferi lumina despre care vorbeşte Kabir:
„Ca şi cum mii de sori ar fi apărut împrejur".

Nu vă va aduce ceea ce descrie Rumi:

„ca şi cum din cer ar fi plouat cu flori, iar toată fiinţa s-ar fi umplut de parfum nepământesc, dintr-o altă lume".

Nu vă va oferi extazul asupra căruia Patanjali, fondatorul disciplinei yoga, insistă în sutrele yoga.
El spune că samadhi, extazul, este foarte asemănător somnului, cu o singură diferenţă: este trezie.

Dacă somnul poate fi treaz, dacă somnul poate fi pe deplin conştient, atunci este samadhi, extaz.

Aşa-numita meditaţie transcendentală nu vă va oferi natura de buddha.

Vă va oferi o banală odihnă mentală - relaxare fizică: aşadar nu sunt împotriva ei.

Ceea ce fac Maharishi Mahesh Yogi şi alţi oameni ca el este bine, dar ei numesc meditaţie ceva ce nu este meditaţie.
De asta derutează oamenii.
Dacă ar fi rămas sinceri şi autentici şi ar fi spus oamenilor că asta îţi oferă sănătate mentală, sănătate fizică, o viaţă mai relaxată, o existenţă mult mai paşnică, ar fi avut dreptate.

Dar din momentul în care au început să-i spună „meditaţie transcendentală" au conferit unui lucru banal o semnificaţie la înălţimea căreia nu se poate ridica.
Oamenii au stat ani de zile în meditaţie transcendentală, iar în Orient timp de mii te ani.
Dar asta nu a devenit cunoaştere de sine şi nu i-a transformat în nişte buddha-şi.

Dacă vrei să înţelegi ce este exact meditaţia, Gautama Buddha este primul om care a ajuns la o definiţie corectă, exactă - este starea de martor.

Învaţă starea de martor de la Gautama Buddha şi învaţă de la Patanjali disciplina care poate fi utilă meditaţiei.
În felul acesta, yoga şi meditaţia pot deveni o sinteză.

Yoga este o disciplină, un sprijin exterior, atât - de imens ajutor, dar nu absolut necesară.

Iar Gautama Buddha a oferit lumii lucrul fundamental şi esenţial: starea de martor ca meditaţie.

Întrebarea ta nu va primi răspuns până când nu vei merge puţin pe această cale; altfel vei întreba din nou: „Ce este meditaţia?"

Explicaţiile mele nu-ţi sunt suficiente, trebuie să porneşti pe această cale.

Henry şi Becky Goldberg zboară pentru prima dată cu un avion de linie.

Henry se bucură o vreme de scaunele confortabile, rabatabile, şi se uită după stewardesele drăguţe care se plimbă încolo şi încoace pe culoar.
Pe urmă priveşte pe fereastră şi spune entuziasmat:
„Becky, priveşte oamenii de acolo, de jos, parcă sunt nişte furnici!“

Becky se apleacă peste el, se uită, apoi spune:

„Sunt furnici, prostule... încă nu ne-am ridicat de la sol!"

Henry Goldberg era atât de interesat să privească fetele drăguţe care treceau încolo şi încoace încât uitase cu totul că avionul încă stătea pe loc - nu se mişcase!
Privind furnicile s-a gândit că vede, de la mare înălţime, oamenii.

De asta se meditează cu ochii închişi!

„De ce îmi este frică să mă accept aşa cum sunt?”

Toţi sunt în aceeaşi situaţie. Tuturor le este frică să se accepte aşa cum sunt.
Este ceea ce au sădit în om secolele trecute, condiţionând fiecare copil, fiecare fiinţă umană.

Strategia este simplă, dar foarte periculoasă.
Strategia constă din a te condamna şi a implementa în mintea ta idealuri conform cărora trebuie mereu să devii altcineva.
Creştinii încearcă să devină Iisus, budiştii încearcă să devină Buddha, şi este atât de inteligent sistemul prin care eşti distras de la tine însuţi încât este posibil ca nici măcar cei care l-au pus la punct să nu fie conştienţi de el.

Ce a spus Iisus pe cruce, ultimele lui cuvinte către omenire, este extrem de semnificativ în multe feluri - mai ales în acest context.
El s-a rugat Domnului: „Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac".

Asta este aplicabil oricărui tată şi oricărei mame, oricărui profesor şi oricărui preot şi oricărui moralist - oamenii care administrează cultura, societatea, civilizaţia, care încearcă să modeleze într-un anumit fel fiecare individ.
Poate că nici ei nu ştiu ce fac. Poate că se gândesc că fac totul pentru binele tău.

Nu le suspectez intenţiile, dar vreau să fiţi conştienţi de faptul că sunt ignoranţi, că sunt oameni inconştienţi.

Copilul se naşte într-o societate inconştientă.
Şi societatea inconştientă începe să modeleze copilul după idealurile ei, uitând un lucru fundamental: copilul are propriul lui potenţial: nu trebuie să devină un Iisus, sau un Krishna, sau un Buddha, trebuie să devină el însuşi.
Dacă nu creşte să devină el însuşi, va fi nefericit toată viaţa.
Viaţa lui va fi un iad şi o năpastă şi nu va şti de unde vine răul. Încă de la început a fost îndrumat în direcţia greşită.

Oamenii care l-au trimis în direcţia greşită sunt oamenii despre care crede că-l iubesc, crede că-i sunt binefăcători.
Sunt, de fapt, cei mai mari duşmani ai lui.
Părinţii, profesorii, preoţii şi conducătorii societăţii sunt cei mai mari duşmani ai oricărui individ care se naşte acum pe pământ. Fără să fie conştienţi, aceştia te distrag de la tine însuţi.

Şi, pentru a te distrage, trebuie să te condiţioneze cu privire la un lucru: nu ai nici o valoare, nu meriţi nimic, nu eşti deloc folositor, aşa cum eşti. Desigur că devii valoros si meriţi respectul, demnitatea dacă urmezi regulile şi normele date de ceilalţi.
Dacă reuşeşti să fii un ipocrit, vei fi un cetăţean de prestigiu al societăţii.

Dar dacă insişti să fii sincer, onest, autentic, tu însuţi vei fi condamnat de toată lumea.
Este nevoie de un om cu coloana verticală ca să stea pe picioarele lui şi să declare:
„Nu o să fiu altcineva decât eu insumi, bun sau rău, acceptabil sau inacceptabil, prestigios sau nu. Un lucru este sigur, că nu pot fi decât eu însumi şi nimeni altcineva".

Asta presupune o abordare cu. totul revoluţionară a vieţii.
Este revolta fundamentală de care are nevoie fiecare individ; dacă vrea să iasă din cercul vicios al nefericirii umane.

Mă întrebi:
„De ce-mi este frică să mă accept aşa cum sunt?”

Pentru că nu ai fost acceptat de nimeni aşa cum eşti. Ţi-au creat teama şi neliniştea că; dacă te accepţi pe tine însuţi, vei fi respins de toţi ceilalţi. Este o condiţionare absolută a oricărei societăţi şi a oricărei culturi care a existat vreodată, că fie te accepţi pe tine însuţi şi te vor respinge toţi ceilalţi, fie te vei respinge pe tine însuţi şi vei câştiga respecul şi onorurile întregii societăţi şi culturi.
Alegerea este într-adevăr dificilă.

Evident că majoritatea alege respectabilitatea, dar cu respectabilitatea vin tot felul de anxietăţi, angoase, lipsa sensului în viaţă, o viaţă ea un deşert în care nu creşte nimic, unde nimic nu este verde unde niciodată nu înfloreşte o-floare, unde mergi-şi mergi şi mergi şi nu vei găsi niciodată nici măcar o oază.

Îmi amintesc de Lev Tolstoi. Cu numai câteva zile în urmă, la Moscova a fost un târg internaţional al cărţii, şi una din sannyasinii mei, Lani, a fost acolo.
A fost surprinsă - şi sannyasinii mei ruşi erau acolo, şi ei au fost surprinşi: edituri faimoase din toată lumea expuneau acolo cărţile lor; dar standul nostru era cel mai aglomerat.
De-a lungul întregii zile în care a fost deschis târgul, în nici un moment n-au fost mai puţin de o sută de oameni la standul nostru.
Un bătrân, privind fotografia mea, a întrebate pe Lani: „Omul acesta este un fel de Lev Tolstoi?"- doar din cauza bărbii mele. Tolstoi avea o barbă frumoasă.

Tolstoi avea un vis pe care psihanalişti din diferite şcoli l-au interpretat timp de aproape un secol.
Visul era tare ciudat - nu şi pentru mine. Nu e nevoie de psihanaliză, ci de simţ comun.
Visul se repetase în fiecare noapte timp de mai mulţi ani.
Semăna cu un coşmar şi Tolstoi se trezea în fiecare miez de noapte, transpirat, deşi în vis nu erâ nici un pericol.
Dar dacă poţi să înţelegi lipsa de sens a visului... asta era problema care se transforma într-un coşmar.

Visul reprezintă, practic, viaţa oricui.
Nici o şcoală psihanalitică n-a fost în stare să-şi închipuiască ce fel de vis este, deoarece nu mai există nimic asemănător, este fără precedent.
Visul era acelaşi în fiecare noapte: un deşert infinit, cât vedeai cu ochii numai şi numai deşert...

Şi două cizme, pe care Tolstoi le recunoştea ca fiind ale lui, care mergeau.

Dar el nu era acolo... doar cizmele care făceau zgomot pe nisip.
Şi continuau să meargă, pentru că deşertul era nesfârşit. Nu ajungeau niciodată niciunde.
În spate vedea urmele cizmelor pe kilometri In şir, iar în faţă vedea cizmele continuând să meargă.

În mod normal, nu te-ai gândi că este un coşmar.
Dar dacă priveşti de mai aproape - în fiecare zi, în fiecare noapte acelaşi vis al inutilităţii absolute, care nu ajunge niciunde.
Pare să nu existe nici un destin... şi nimeni în cizme, sunt goale.

A povestit visul tuturor psihanaliştilor ruşi mai cunoscuţi de pe vremea lui.
Nimeni nu şi-a putut imagina ce înseamnă, pentru că nu există nici o carte care să descrie un vis despre care să se poată spună că ar semăna un pic cu acesta. Este absolut unic.

Dar pentru mine nu este o problemă de psihanaliză.
Este un simplu vis, reprezentând viaţa de zi cu zi a omului.
Mergi prin deşert pentru că nu te îndrepţi către o ţintă intrinsecă a fiinţei tale.
Nu urmează să ajungi undeva. Cu cât mergi mai mult, cu atât ai mers mai departe de sinele tău.
Şi cu cât cauţi mai mult un scop... vei descoperi doar spaţiul gol şi nimic altceva. Ăsta este sensul. Omul lipseşte; doar cizmele merg.

Nu eşti în ceea ce faci.
Nu eşti în ceea ce trăieşti.
Nu eşti în ceea ce spui.
Este un gol absolut, pură ipocrizie.
Dar modul în care a fost creată această ipocrizie este simplu ca metodă: spune-le tuturor că: „Aşa cum eşti, nu meriţi nici măcar să exişti.
Aşa cum eşti, eşti urât, eşti un accident. Aşa cum eşti, trebuie să-ţi fie ruşine de tine pentru că nu ai nimic demn de apreciere şi respect.

Evident că orice copil începe să facă lucruri considerate a fi onorabile.
Şi ajunge să fie tot mai fals, tot mai mincinos, tot mai departe de adevărata sa realitate, de propria lui fiinţă - şi atunci apare teama.
Ori de câte ori apare dorinţa de a te cunoaşte, aceasta este imediat urmată de o imensă teamă.
Teama că, dacă te descoperi, o să-ţi pierzi respectul de sine - chiar şi în propriii tăi ochi.

Societatea apasă cu greutate pe fiecare individ.
Face toate eforturile de a te condiţiona atât de puternic încât să ajungi să te gândeşti că tu eşti cel care condiţionează şi astfel să devii parte a societăţii împotriva propriei tale fiinţe.
Devii creştin, devii hindus, devii musulman, şi uiţi complet că te-ai născut doar fiinţă umană, fără religie, fără politică, fără naţiune, fără rasă.

Te-ai născut ca simplă oportunitate a dezvoltării.
După mine, calea sannyasului este întoarcerea la tine, indiferent de consecinţe, indiferent de riscuri.
Trebuie să te întorci la tine.
S-ar putea să nu găseşti un Iisus acolo; nici nu este nevoie. Un Iisus a fost suficient.

S-ar putea să nu găseşti un Gautama Buddha; este bine, pentru că prea mulţi Gautama Buddha ar fi plicticoşi.

Existenţa nu doreşte să repete oamenii.

Este într-atât de creativă încât mereu aduce ceva nou în fiecare individ, un nou potenţial, o nouă posibilitate, o nouă statură, o nouă dimensiune, un nou pisc.

Sannyasul este o revoltă împotriva tuturor societăţilor, şi a tuturor culturilor, şi a tuturor civilizaţiilor, din simplul motiv că ele sunt împotriva individului.
Eu pot sacrifica orice societate, şi orice religie, şi orice civilizaţie, întreaga istorie a omenirii, pentru un singur individ.
Individualitatea este cel mai preţios fenomen, pentru că individul este parte a existenţei.

Va trebui să renunţi la frică.
Ţi s-a impus, nu este firească.
Priveşte orice copil: se acceptă perfect: nu are nici o condamnare, nici o dorinţă de a fi altcineva.
Dar toţi, pe măsură ce cresc, sunt distraşi. Trebuie să-ţi aduni curajul să te întorci la tine.

Întreaga societate ţi se va opune, vei fi condamnat.

Dar e mai bine să fii condamnat de întreaga lume decât să rămâi nefericit şi fals şi să trăieşti viaţa altcuiva.
Poţi avea o viaţă fericită. Şi nu sunt două căi, ci numai una singură: asta este, trebuie doar să fii tu însuţi, indiferent cine eşti.

De acolo, din acea profundă acceptare şi respect de sine, vei începe să creşti.
Vei face propriile tale flori - nu creştine, nu budiste, nu hinduse, doar ale tale, contribuţia ta la existenţă.

Dar este nevoie de un enorm curaj pentru a merge singur lăsând turma pe calea bătută.

Să stai în mulţime este confortabil, călduţ; să mergi de unul singur evident că este înspăimântător.
Mintea continuă să spună că nu-i posibil ca toată omenirea să greşească, iar eu să merg de unul singur.
Este mai bine să faci parte din turmă, deoarece atunci nu vei fi responsabil dacă lucrurile merg rău.

Oricine este responsabil.
Dar în clipa în care te depărtezi de turmă, îţi iei răspunderea în propriile tale mâini.
Dacă merge ceva rău, tu eşti responsabil.
Dar ţine minte un lucru fundamental: răspunderea este o faţă a monedei, cealaltă este libertatea.
Le poţi avea pe amândouă împreună, sau le poţi arunca pe amândouă deodată.

Dacă nu doreşti răspunderea, nu poţi avea libertatea, iar fără libertate nu este posibilă creşterea.

Aşa că trebuie să accepţi răspunderea de sine şi să trăieşti în deplină libertate pentru a putea creşte, indiferent cine ai fi.

Poate se va dovedi că eşti o tufă de trandafiri, poate se va dovedi că eşti doar o tufă de gălbenele, poate se va dovedi că eşti o floare sălbatică, fără nume.

Dar un lucru este sigur: orice se va dovedi că eşti, vei fi deosebit de fericit. Vei fi cu totul fericit.
Poate că nu vei avea respectabilitate: dimpotrivă, vei fi condamnat de oricine.

Dar, adânc în sinea ta, vei simţi o bucurie a extazului pe care doar un individ liber o poate simţi.
Şi doar un individ liber poate creşte către nivelurile superioare ale conştiinţei, poate atinge vârfurile din Himalaya.

Societatea i-a menţinut pe toţi retardaţi, i-a făcut pe toţi proşti.
Are nevoie de idioţi: nu-şi doreşte oameni inteligenţi în preajmă.
Îi este teamă de inteligenţă, pentru că inteligenţa se revoltă permanent împotriva sclaviei, împotriva superstiţiilor, împotriva oricărui fel de exploatare, împotriva oricărui fel de prostie, împotriva oricărei discriminări între rase, naţiuni, clase, culori.

Inteligenţa este în permanentă revoltă.
Doar idiotul este permanent supus.

Chiar şi Dumnezeu voia ca Adam să fie prost, pentru că avea interesul legitim ca Adam şi Eva să rămână proşti pentru a continua să-l venereze pe Dumnezeu.
După mine, diavolul este primul revoluţionar şi diavolul este cea mai semnificativă persoană din întreaga istorie.
Întreaga civilizaţie şi întregul progres datorează atât de mult diavolului — deloc lui Dumnezeu.

Dumnezeu îşi dorea doar un Adam stupid, o Eva stupidă: şi, dacă Adam l-ar fi ascultat pe Dumnezeu, încă ai fi păscut iarbă în grădina Edenului!

Omul s-a mutat pentru că s-a revoltat împotriva Domnului. Dumnezeu era establishmentul.
Dumnezeu reprezenta establishmentul, autoritatea, puterea şi dominaţia.
Nici un om care este inteligent nu poate fi transformat în sclav; mai degrabă moare decât să devină sclav.
Nu poate fi exploatat şi nu poate fi tras afară din centrul său.

Oamenii mei trebuie să afle că eu cred doar în religia revoltei.

Dincolo de asta, nu există nici un fel de religiozitate; cu excepţia ei, nu nu există nici o altă posibilitate a conştiinţei de a ajunge la cel mai înalt potenţial pe care îl porţi ca energie adormită.

Paddy s-a alăturat de curând clubului local de paraşutism, iar acum sosise ziua pentru primul său salt.
Totul a mers perfect până când a fost rândul lui Paddy să sară.

„Stai!“, a strigat instructorul. „Nu ţi-ai pus paraşuta!"

„Ei, nu-i nimic", i-a răspuns Paddy, „este doar un antrenament, nu-i aşa?"

Societatea are nevoie de idioţi.
Ei sunt perfect obedienţi, docili, gata să fie exploataţi, gata să fie reduşi la o stare aproape animalică.

Nu-ţi fie frică să te accepţi pe tine.
Acolo este adevărata comoară, acolo este casa ta.

Nu-i asculta pe aşa-zişii înţelepţi - ei sunt otrăvitorii care au ucis milioane de oameni, le-au distrus vieţile, i-au lăsat fără scop şi sens.

Nu contează cine eşti. Ce contează este să rămâi exact ce eşti, pentru că de acolo poate porni creşterea.

Câteva sutre de meditat asupra lor... Poate că îţi vor oferi ceva curaj, ceva inteligenţă.

„Toţi sunt ignoranţi, dar cu privire la subiecte diferite."
Aşa că nu te teme să fii ignorant, toţi sunt.

„Toţi bărbaţii s-au născut liberi, dar unii s-au însurat."
Aşa că rămâi alert şi libertatea va fi a ta!

„Iluzia este prima dintre toate plăcerile."
Adu-ţi aminte, viaţa în evoluţie este dincolo de viaţa obişnuită a plăcerilor.
Plăcerea nu este ceva semnificativ; este ca şi cum te-ai scărpina: este plăcut, dar numai pentru o scurtă vreme.
Dacă o să continui să te scarpini, o să-ţi dea sângele, iar plăcerea se va transforma în durere.
Şi ştiţi cu toţii că v-aţi transformat toate plăcerile în durere.

Un om inteligent caută ceva ce nu poate fi transformat niciodată în durere, în angoasă, în anxietate, în suferinţă.
Ce numesc eu extaz nu este plăcere, pentru că extazul nu poate fi transformat în opusul lui.
Nu există opusul lui.

Căutarea trebuie să fie eternă, şi oricine are capacitatea de a cunoaşte eternitatea.
Dar plăcerile corpului fizic, sau îndrăgostirea biologică, sau plăcerea de a mânca ţin oamenii ocupaţi şi le fură timpul scurt pe care-l au pentru evoluţia lor pe acest pământ.

Am auzit:
Un om se duce la psihiatru şi spune:
„Sunt foarte preocupat. Soţia mea continuă să mănânce şi să mănânce şi să stea toată ziua pe canapea uitându-se la televizor, şi chiar şi când se uită la televizor mănâncă ceva, îngheţată... sau, dacă nu mănâncă ceva, cel puţin mestecă gumă.
Gura ei continuă să mestece...
Acum şi-a pierdut toată frumuseţea; a devenit doar un sac de carne, fără nici o formă. Ce trebuie să fac?"

Psihiatrul i-a răspuns:
„încearcă ceva. Succesul este sigur. Am încercat cu mulţi pacienţi".

Şi i-a dat fotografia unei fete frumoase, dezbrăcată.

Omul i-a spus:

„Doamne, cum ar putea să mă ajute asta?"

Psihiatrul i-a răspuns:
„Trebuie să înţelegi toată strategia. Pune asta în frigider.
Lipeşte-o cu lipici nemţesc adevărat, ca soţia să nu o poată da jos.
Ori de câte ori va deschide frigiderul se va vedea pe sine şi pe această frumoasă fată...
Poate va începe să slăbească. Doar oferă-i un element de comparaţie".

Timp de trei luni psihiatrul a aşteptat şi a tot aşteptat şi, până la urmă, s-a dus la om acasă să vadă ce s-a întâmplat.
Nu i-a venit să-şi creadă ochilor: omul stătea pe canapea; devenise foarte gras şi se uita la televizor mestecând gumă.

Psihiatrul l-a întrebat:
„Care-i problema? Ce ţi s-a întâmplat?"

Omul i-a răspuns:
„Blestemata aia de fotografie!
Din cauza fotografiei am început să tot merg la frigider, doar să-i arunc o privire.
Dar când deschizi frigiderul, normal că pofteşti ceva. Mirosul atâtor lucruri bune... aşa că, de câte ori deschideam uşa frigiderului, începeam să mănânc.
Soluţia ta are efecte secundare".

Oamenii se comportă foarte prosteşte în viaţă.
Să luăm oamenii care tot mănâncă - medicii le interzic, toţi le spun că este periculos - ce plăcere au ei?

E vorba doar de o mică porţiune de pe limbă care simte gustul; odată ce mâncarea a trecut de porţiunea aceea, nu mai simt nici un gust, nici o plăcere. E ceva perfect stupid.

Dar oamenii aleargă după tot felul de plăceri, nefiind conştienţi măcar că risipesc un timp extrem de preţios.

Este timpul în care cineva devine Gautama Buddha.

Este timpul în care cineva devine Socrate.

Acelaşi timp, aceeaşi energie, acelaşi potenţial... dar îl risipeşti alergând după lucruri inutile.

Cavalerismul este încercarea bărbatului de a apăra femeia împotriva oricărui bărbat cu excepţia lui însuşi.

Chiar dacă te afli pe drumul cel bun, nu vei ajunge la ţintă dacă stai în fund.

Să nu faci nimic este cel mai greu lucru pe lumea asta.

Oricine face ceva.
Numai puţini oameni cunosc arta de a nu face nimic câteodată.

Când nu faci nimic, eşti pur şi simplu fiinţa ta.

A face şi a fi sunt două modalităţi de a-ţi trăi viaţa, două stiluri de a-ţi trăi viaţa.

Viaţa lui a face este pământească; viaţa lui a fi este sublimă, divină.
Nu spun să renunţi deplin la a face, spun că a face trebuie să fie ceva secundar în viaţă şi că a fi trebuie să fie principalul.
A face trebuie limitat la nevoile vieţii, a fi trebuie să fie adevăratul lux, adevărata bucurie, adevăratul extaz.

Pentru a fi perfect fericit, trebuie să fii perfect prost.

Ori de câte ori vezi un om fericit, adu-ţi aminte.
Proştii sunt foarte fericiţi pentru că nu ştiu de ce se află aici. Nu ştiu că este ceva de făcut.
Sunt ca nişte copii înapoiaţi care continuă să se joace cu ursuleţul din pluş chiar şi la vârsta lor.
Ursuleţul din pluş poate că şi-a schimbat forma: ursuleţul cuiva sunt banii şi ursuleţul altcuiva sunt femeile, iar ursuleţul altcuiva sunt bărbaţii.
Dar, indiferent ce ai face - şi eşti foarte fericit că se adună banii, că ţi-ai găsit o prietenă nouă, că ai fost promovat într-o funcţie mai înaltă -, eşti pe deplin fericit.
N-ai avea cum să fii, dacă n-ai fi prost;

Un om inteligent va vedea negreşit că toate aceste lucruri mărunte ale vieţii te împiedică să treci dincolo.
Te ţin legat aici, unde nu este casa ta. Te ţin angajat într-o viaţă care se va sfârşi la cimitir.

Omul inteligent începe să întrebe - şi asta devine starea lui fundamentală şi căutarea lui:
„Este ceva dincolo de cimitir, sau nu?
Dacă nu este nimic dincolo de cimitir, atunci întreaga viaţă este un vis şi este lipsită de sens.
Dacă nu este nimic dincolo de ea, viaţa nu poate avea o semnificaţie şi nu poate avea un rost".

Dar prostul este perfect fericit cu orice jucărie i-a dat societatea.

Nu fi prost.

A greşi este omeneşte, a recunoaşte este divin.

Este perfect omeneşte să greşeşti.
Recunoaşterea, fără a te simţi vinovat - doar îţi recunoşti natura omenească admiţându-ţi greşelile - aduce o transformare în fiinţa ta.
Ceva divin, ceva de dincolo începe să se deschidă.

Orice nor are o margine argintie şi chiar şi hainele vechi lucesc.

Dacă nu ar fi fost optimistul, pesimistul nu ar fi ştiut niciodată cât de fericit nu este.

Oamenii se compară permanent cu ceilalţi.
Devin fericiţi, devin nefericiţi din cauza comparaţiei.

M-am întâlnit cu un celebru sfânt indian.
Acesta le-a spus celor câţiva oameni care se strânseseră să vadă ce discuţii aveau să aibă loc între noi:
„Secretul fericirii este acela de a te uita mereu la cei care sunt nefericiţi.
Uită-te la ologi şi fii fericit că nu eşti olog.
Uită-te la orb şi fii fericit că nu eşti orb.
Uită-te la sărac şi fii fericit că nu eşti sărac".

A trebuit să-l opresc pe idiot.

I-am spus:
„Nu înţelegi un lucru simplu.
Odată ce un om începe cu comparaţiile, nu se poate limita la a se compara doar cu nefericiţii.
Se va compara şi cu aceia care sunt mai bogaţi decât el, care sunt mai frumoşi decât el, care sunt mai puternici decât el, care sunt mai respectabili decât el.
Pe urmă, va deveni nefericit.
Tu nu-i oferi secretul fericirii, îi oferi secretul disperării absolute!"

Dar aşa s-a propovăduit de-a lungul timpurilor - cu cuvinte diferite, dar secretul este acelaşi - în aproape toate cărţile religioase: fii mulţumit pentru că sunt alţii mult mai disperaţi decât tine.
Slavă Domnului că nu o duci la fel de rău ca ei.

Dar asta nu poate rămâne ceva unilateral.
Odată ce ai apucat pe calea comparaţiilor, nu te mai poţi compara numai cu aceia care îţi sunt inferiori; inevitabil trebuie să te compari şi cu cei care îţi sunt superiori - şi va urma o enormă suferinţă.

De fapt, comparaţia nu este un lucru bun.
Tu eşti tu şi nu există nimeni altcineva cu care să te compari.

Eşti incomparabil.

Aşa este şi cealaltă persoană.

Nu compara niciodată.

Comparaţia este unul din motivele care te ţin priponit de cele lumeşti, deoarece comparaţia dă naştere competiţiei, comparaţia dă naştere ambiţiei.
Nu vine singură, aduce şi tovarăşi cu ea.
Şi odată ce ai devenit competitiv, nu mai poţi să te opreşti; vei sfârşi tu înainte să sfârşească, competiţia.
Odată ce ai devenit ambiţios, ai ales cel mai prost drum în viaţă.

Henry Ford a fost întrebat odată - şi pare să fie unul din cei mai inteligenţi oameni din acest secol, pentru că spusele lui aveau foarte mult sens.

El a fost primul om care a spus că „istoria este o prostie", iar asta este perfect adevărat.

A fost întrebat:

„Ce învăţături aţi tras de-a lungul vieţii dumneavoastră pline de succes?" - era unul dintre cei mai de succes oameni la care te poţi gândi; de la sărăcie, a ajuns cel mai bogat om din lume - iar ceea ce a răspuns merită ţinut minte.

Henry Ford a răspuns:
„Din viaţa mea plină de succes am învăţat un singur lucru: am învăţat să urc trepte, să urc scări.
Iar când ajung în capul scărilor, mă simt foarte stupid şi jenat, pentru că nu mai am încotro să merg.
Nu pot să le spun oamenilor care sunt în urma mea să se lupte din greu să ajungă în vârful aceleiaşi scări la capătul căreia eu m-am simţit stupid.
Pentru ce m-am luptat?
Nimeni nu m-ar asculta dacă i-aş spune:
«Rămâi acolo unde eşti. Nu pierde timpul - pentru că aici nu este nimic. Odată ce ajungi în vârf eşti blocat. Nu poţi să cobori, pentru că ar arăta ca o cădere. Nu poţi să mergi înainte, pentru că nu ai unde să te duci înainte»".

Preşedinţii, premierii unei ţări doar se simt blocaţi.
Acum ştiu că este un singur lucru care li se mai poate întâmpla, iar acesta este căderea.
Nu mai este nici o ţintă, nici un loc către care să se îndrepte cu excepţia căderii din locul în care au ajuns.
Aşa că se cramponează de scaunul lor.

Dar nu este modul corect de a trăi.
Mai întâi trebuie să te caţări pe scară, să te lupţi cu oamenii; în cele din urmă rămâi blocat şi te agăţi de ultima treaptă, ca nimeni să nu ţi-o ia.
Este oare o casă de nebuni?

Omul a transformat planeta asta într-o casă de nebuni.
Dacă vrei să fii sănătos, fii tu însuţi fără să te simţi vinovat, fără să te condamni.
Acceptă-te cu smerenie şi simplitate.

Este darul existenţei pentru tine;
fii recunoscător şi începe să cauţi ce te-ar ajuta să creşti aşa cum eşti - nu să devii copia la indigo a altcuiva, ci doar să rămâi tu însuţi, originalul.

Nu-i bucurie mai mare decât să fii aşa cum eşti în realitate.

„Există vreo şansă ca eu să cresc vreodată?”

Îmi place felul în care ai pus întrebarea. Vine dintr-o sinceră smerenie.
Şi doar pentru că vine din simplă smerenie, deschide porţile pentru evoluţia ta.

Întrebi: „Există vreo şansă ca eu să cresc vreodată?"
Sunt toate şansele; pentru un suflet smerit totul este posibil. Pentru egoist nimic nu este posibil.

Pentru cineva care poate accepta că „eu sunt nimeni", toate uşile se deschid brusc. Toate misterele existenţei devin accesibile.

Pentru omul care spune: „Nu ştiu“, miracolul devine posibil.

În acceptarea faptului că nu ştie, a început să devină înţelept, pentru că a început să devină ca un copil pe deplin inocent.

Sunt toate şansele să creşti.
Mai ales în acest spaţiu de evoluţie budică, dacă nu acţionezi din ego, dacă ai lăsat egoul dincolo de Poarta fără poartă, atunci totul este posibil pentru tine.
Atunci întreaga existenţă este la dispoziţia ta. Singurul lucru care stă în cale este măruntul ego.

Te-ai putea întreba uneori de ce măruntul ego, pretins, fals, îi împiedică pe oameni să evolueze.

Logic pare ridicol, dar practic este precum o grămăjoară de praf aruncată în ochii tăi, care face ca întreaga existenţă să dispară.
Ochii tăi sunt închişi, nu-ţi poţi deschide ochii. Părticelele de praf au acoperit întreaga existenţă.
Curcubeul printre nori, şi soarele, şi ploaia - toate au dispărut.

Logic nu ar trebui să fie aşa: particulele de praf atât de mici nu ar trebui să te împiedice să vezi tot cerul, dar într-adevăr o fac.
Nu este o problemă de logică; este ceva cât se poate de real.
Micul ego funcţionează precum un fir de praf în ochi şi te împiedică întru totul să vezi posibilităţile ce-ţi sunt disponibile, care au fost mereu disponibile.
Doar scoate-ţi firul de praf din ochi. Nimic nu se schimbă. Totul a fost mereu disponibil; numai că ochii tăi nu erau capabili să vadă.

Prin smerenia ta, marile miracole sunt posibile. Doar rămâi umil, inocent, receptiv, disponibil, aşteptând ca oaspeţii să-ţi bată la uşă.

O blondă superbă s-a dus la dentist şi era, în mod evident, foarte furioasă.

„Oh, doctore", a strigat ea
„sunt atât de speriată! Crede-mă, mai degrabă aş face un copil decât o obturaţie de canal!"

„Bine", i-a răspuns doctorul, „dar hotărăşte-te înainte să reglez scaunul".

Doar rămâi inocent şi vesel, şi fericit, şi nu va trebui să-ţi mai faci griji cu privire la evoluţia ta.
Se va întâmpla de la sine. Nu trebuie să faci nimic pentru asta, trebuie numai să creezi atmosfera potrivită.
Şi aici am creat deja atmosfera aceasta. Poţi beneficia de atmosferă dacă nu rămâi un outsider, un simplu spectator sau un curios.
Dacă eşti aici, atunci topeşte-te în această comuniune care este incomparabilă în sensul că nicăieri pe pământ nu se mai petrece ceva similar.
Undeva unde oamenii râd, se bucură, dansază, cântă, se topesc unul în altul, creşterea va veni de la sine.

Învaţă numai să râzi, învaţă să dansezi, învaţă să cânţi, învaţă să fii tu însuţi, pe deplin împlinit şi recunoscător existenţei.

Lui Paddy şi lui Maureen tocmai li se născuse al optsprezecelea copil, aşa că Maureen s-a dus la medic şi l-a întrebat dacă îi poate da un aparat auditiv.

„Un aparat auditiv?", a întrebat medicul. „Cum ar putea el ajuta în mai buna planificare familială?"

„Ei bine", i-a răspuns Maureen, „sunt un pic surdă, aşa că în fiecare seară când Paddy spune: «Vrei să te duci la culcare, sau ce?...»,
eu mereu răspund: «Ce?...»“

„Felul în care vorbeşti zi după zi despre aceleaşi lucruri vechi şi declanşezi totuşi, cu fiecare cuvânt, noi revelaţii reprezintă pentru mine cel mai mare mister al vieţii. Poţi comenta, te rog?”

Este foarte simplu.
Mai întâi, pentru că nu am nimic de spus, sunt liber să spun orice.
Nu ştiu ce o să spun în următoarea propoziţie. De aceea, nu-i ceva dificil pentru mine, nu e o problemă.
Vine spontan.
Nu sunt un orator care trebuie să exerseze şi să repete. Iubesc oamenii şi îmi place să le împărtăşesc experienţa mea.
Nu-mi amintesc trecutul, de aceea este foarte greu să-l repet.

Şi pentru că mă uit mai degrabă la cel care pune întrebarea decât la întrebare... iar toţi cei care întreabă sunt diferiţi, chiar dacă întrebările lor pot fi aceleaşi.
Privindu-l pe cel care întreabă, răspunsurile mele se schimbă, răspund respectivei persoane.
Nu am nici o doctrină de predicat, aşa că nu trebuie să fiu consecvent. Mă bucur de absolută libertate.

În istoria omenirii, numai poeţilor li s-a oferit o oarecare libertate de a se folosi de licenţe fără să se mai preocupe de gramatică şi de limbaj, şi de reguli, şi de norme.
Trebuia să li se ofere licenţa poetică, altfel n-ar fi putut da naştere poeziei.
Asta-i diferenţa dintre proză şi poezie: proza trebuie să respecte reguli, norme, gramatica, lingvistica; poezia are o oarecare libertate.
Eu utilizez şi proza folosind licenţe, pentru că nu văd nici un motiv să respecţi îngrădirile.

Tot ceea ce ştiu este că, dacă ajunge la tine ceea ce simt, atunci este irelevant dacă este sau nu corect gramatical, dacă este sau nu cuvântul potrivit.
Pentru a-mi exprima în faţa ta bucuria, iubirea, pacea, extazul, orice cuvânt este bun.
Şi pentru că sunt copleşit de experienţa fiinţei mele pot să continui să vorbesc despre ea milenii în şir - sub diferite aspecte, din diferite unghiuri, din diferite direcţii; rămâne inepuizabilă.

Ai ascultat conferenţiari, oratori; eu nu aparţin tagmei lor.
Pur şi simplu mă bucur să pălăvrăgesc! Nu este o evanghelie - nu iau nimic foarte în serios.
Din punctul meu de vedere, seriozitatea este o boală psihică.

Oamenii sănătoşi nu se bucură de evanghelii; sunt plicticoase.
Şi, în orice biserică ai intra, vei vedea oameni adormiţi.
Slujba de duminică este un pui de somn de dimineaţă; oamenii merg la biserică pentru puiul ăsta de somn matinal atât de bun... nimic nu-i deranjează.
Şi predica este la fel, te ajută să dormi.

Am auzit că unul din marii predicatori era tare deranjat. Un rabin foarte învăţat.

Problema lui era că un bătrân milionar, care oferise cei mai mulţi bani pentru sinagogă, obişnuia să se aşeze chiar în faţa lui, să adoarmă şi să sforăie tare.
Nu-l deranja că sforăia, problema era că-i trezea pe ceilalţi care dormeau!
Iar sforăitul îi ţinea treji pe ceilalţi dornici de un pui de somn. Asta-l deranja pe predicator, pentru că însemna să vină în fiecare săptămână cu o predică nouă - oamenii stăteau treji.

Este o înţelegere tacită între predicatori şi comunitatea lor, cum că membrii comunităţii vor dormi, iar predicatorul va propovădui.
Nu poate predica acelaşi lucru de fiecare dată. Nici nu sunt prea multe de predicat.

În toate cele patru evanghelii este o singură poveste repetată de patru ori, aceleaşi evenimente relatate de patru jurnalişti!
Şi nu foarte educaţi! Aşa că ce ar putea face amărâtul de preot? Ce ar putea face rabinul?

M-am uitat prin Talmud şi este atât de obositor încât recomand Talmudul oricui suferă de insomnie - două sau trei pagini vor fi de ajuns!
Atât de multe nonsensuri şi tocmai acele nonsensuri le interpretează rabinii, interpretări peste interpretări.
Iar originalul este gunoi, resturi de aruncat la gunoi.
Mereu mi s-a părut suspect că „rabin" pare atât de apropiat de „resturi" încât trebuie să fi existat cândva o legătură între resturi şi rabinii

Dar rabinul trebuia să-l oprească cumva pe bătrân - şi a găsit o cale.
Acesta venea de obicei cu un nepot - un băieţel, alteori o fetiţă —, dar avea un copil cu el.

Rabinul l-a luat într-o zi deoparte pe copil şi i-a spus:
„Ascultă, băiete, dacă poţi să-l ţii treaz pe bunicul, mai ales atunci când începe să sforăie - poţi să-i dai un ghiont -, îţi dau patru bănuţi".

Băiatul i-a răspuns:
„Facem târgul!"

Şi a doua zi predica a fost grozavă, băiatul nu l-a lăsat să doarmă pe bătrân.
În momentul în care începea să sforăie, băiatul îl înghiontea.

Bătrânul era uluit.
„Ce se întâmplă?"

Băiatul nu mai făcuse aşa ceva până atunci... stătuse mereu cuminte.

Ajuns afară, l-a întrebat:
„Care-i problema?"

Băiatul a răspuns:
„Nici o problemă. Primesc patru bănuţi să te ţin treaz, pentru că sforăi şi deranjezi toată comunitatea".

„Cine îţi dă patru bănuţi? Eu îţi dau opt dacă stai cuminte şi nu-mi mai tulburi sforăitul".

„Foarte bine, facem târgul!"

Data următoare rabinul s-a tot uitat la băiat, iar băiatul privea în jos şi bătrânul sforăia.

Şi rabinul se întreba: „Care-i problema?"

Făcuse de multe ori semn, dar băiatul nu se uitase deloc la el. Continuase să privească în podea.

După predică, rabinul l-a luat deoparte pe băiat şi i-a spus:
„Păreai foarte şiret.- Ai uitat?"

„Nu, dar bătrânul îmi dă opt bănuţi ca să nu-l deranjez".

Rabinul i-a spus:
„Eu o să-ţi dau o rupie".

Băiatul a zis: „Asta e şi mai bine; făgăduiesc!"

Următoarea dată a început iar să-l înghiontească pe bătrân.

Bătrânul l-a întrebat:
„Ai uitat?"

„N-am uitat. Acum rabinul îmi dă o rupie şi afacerile sunt afaceri!"

Nu ştiu ce urmează să se exprime prin intermediul meu.
Sunt aproape un vehicul, m-am abandonat aproape cu totul în braţele existenţei.
Aşa că orice ar dori existenţa să vă încredinţeze, eu sunt disponibil.
De asta mă opresc de atâtea ori, pentru că nu depinde de mine, depinde de existenţă.
Dacă vine ceva, bine - iar dacă nu vine nimic, aştept. Aştept ca existenţa să reia firul de unde l-a lăsat.

Spui că este cel mai mare miracol al existenţei. Pot fi de acord cu tine.

Şi eu simt asta, fiindcă ori sunt un nebun - pentru că, timp de treizeci de ani, am vorbit încontinuu, fără oprire...
Acum vorbesc cu mult mai puţin, altădată cinci prelegeri pe zi erau programul obişnuit de dimineaţa până seara târziu.
Evident, m-am gândit că fie sunt nebun, fie este vorba despre un miracol.
Sunt doar două posibilităţi: eu sunt fericit în ambele cazuri!

Un cetăţean rus care vizita Occidentul era copleşit cu întrebări din partea persoanelor care doreau să ştie mai multe despre comunism.

„Trebuie să ne spui", l-a întrebat o gazdă curioasă, „când eşti comunist, împărţi totul?"

„Da“, a venit răspunsul.

„Asta înseamnă", a insistat omul, „că, dacă ai două case, îmi dai una?“

„Desigur."

„Şi dacă ai două maşini, îmi dai una?"

„Desigur", i-ă răspuns rusul.

„Şi dacă ai două aragaze, sau două televizoare, sau două frigidere, mi-ai da câte unul din fiecare?"

„Normal", i-a spus rusul.

„Şi dacă", a continuat gazda, „ai avea două perechi de chiloţi, mi-ai da mie o pereche?"

„Nu", i-a răspuns de sus rusul.

„De ce nu?"

„Pentru că am două perechi de chiloţi!"

Pur şi simplu îmi face plăcere să vorbesc, aşa cum mă bucur de tăcere.
Trebuie să păstrez echilibrul.
Bună parte din timp păstrez tăcerea şi, pe urmă, în mod firesc, trebuie să iau o mică pauză de la tăcere, şi atunci vorbesc după pofta inimii.

Fac numai două lucruri: vă vorbesc, apoi merg şi dorm!

Dimineaţa mă scol, vă vorbesc, apoi mă duc să dorm.
Cele douăzeci şi patru de ore ale mele sunt împărţite în două: vorbitul şi dormitul!

Dormitul este tăcere, extaz, samadhi.

Vorbitul este împărtăşirea către voi a ceea ce am descoperit în somn!

5. AMAR LA ÎNCEPUT, DULCE LA SFÂRSIT

Învaţă să observi trei lucruri: mai întâi, corpul şi acţiunile lui.

În primul rând
Când mergi, adu-ţi aminte că mergi;
când mănânci, adu-ţi aminte că mănânci;
când adormi, adu-ţi aminte cât poţi de mult că începi să adormi.

În al doilea rând, observă mintea şi mecanismele ei.
Observă gândurile, amintirile, dorinţele, fără să le evaluezi, ca şi când nu ţi-ar aparţine, ca şi cum tocmai citeşti un roman sau vezi un film - nepreocupat, calm, detaşat.

În al treilea rând, observă-ţi sentimentele, emoţiile, stările, ştiind perfect că sunt observatorul şi observatorul nu poate niciodată să fie observat.
Eu sunt subiectul şi ele sunt obiectul.
Eu sunt cel ce vede, iar ele sunt cele văzute

„Tehnica amintirii de sine mi se pare mai uşoară decât observarea. Au ambele acelaşi scop?"

Ambele au acelaşi scop, dar tehnica amintirii de sine este mai grea, mai lungă şi mai periculoasă.
În întreaga istorie a omenirii, doar câţiva oameni au ajuns la iluminare prin tehnica amintirii de sine.
Mulţi au încercat, dar au eşuat cu totul.

Pare uşor - motivul este că amintirea de sine nu va fi amintirea sinelui, ci va fi amintirea egoului.
De asta pare uşor.
Nu faci diferenţa între sine şi falsul sine.

Falsul sine este egoul, iar egoul este foarte subtil, foarte viclean, şi încearcă în toate felurile să pretindă că este adevăratul sine.

De asta la început pare a fi mai uşor decât observarea, pentru că în observare nu este loc pentru ego.
Încă de la bun început, egoul este evitat.
În observare, egoul nu poate intra.

Dar în amintirea de sine sunt toate şansele ca egoul să pretindă că este sinele.
Atunci, cu cât vei practica mai mult, cu atât mai puternic va deveni egoul tău.

Dacă doreşte cineva să meargă pe calea amintirii de sine, are absolută nevoie de un maestru.
Nu se poate deplasa singur, pentru că nu poate face o distincţie netă între ce este fals şi ce este adevărat.
Ştie numai ce este fals, nu este obişnuit cu adevărata sa fiinţă.
Dacă nu se află sub conducerea unui maestru riguros, îi va fi tare dificil să facă diferenţa între ego şi sine.

O să vă explic cu ajutorul unei vechi poveşti chinezeşti...

Un mare maestru conducea o mare mănăstire - cinci sute de călugări - şi toţi practicau calea amintirii de sine.
Amintirea de sine este una din căile recomandate de Buddha.

Un bărbat a intrat în mănăstire - dorea să devină discipol.

Maestrul l-a acceptat, dar era un om de prin sat, foarte simplu, aproape fără nici o educaţie.

Maestrul i-a spus:
„Sarcina ta este să cureţi orezul la bucătărie".

Era o bucătărie mare - trebuia să hrănească cinci sute de călugări.

Săracul om curăţa orez de dinainte de răsăritul soarelui şi până târziu în noapte. Nu avea timp să meargă la predici, să meargă la rugăciuni; nu avea timp să citească texte sfinte sau să-i asculte vorbind pe înţelepţi.
Cei cinci sute de călugări erau mari învăţaţi, iar mănăstirea era cunoscută în toată ţara.

Au trecut douăzeci de ani, şi omul a continuat să cureţe orezul şi nimic altceva.
A uitat să numere şi anii - ce rost avea?
A uitat zilele, datele, şi până la urmă a ajuns să fie nesigur şi în legătură cu numele lui.
Timp de douăzeci de ani nu-l folosise nimeni, nimeni nu-l chemase pe nume - poate că era numele lui, poate că nu era.
Timp de douăzeci de ani a făcut încontinuu un lucru simplu: a curăţat orezul, de la sculare până când se întorcea la culcare.

Maestrul a anunţat că a sosit timpul să plece din trup.

Dorea să-şi aleagă succesorul şi metoda a fost aceasta:
„Oricine crede că a reuşit în amintirea de sine să scrie pe peretele chiliei mele un gând pătrunzător, care să-mi arate că a văzut adevărul".

Cineva, cineva despre care se credea că este cel mai mare învăţat din comunitate, a încercat.
Dar îi era tare frică să scrie ceva acolo, pentru că ştia că nu este ceva profund.
Se spune că marele cărturar nici nu semnase, de frică să nu fie prins.
Ştia - cum să nu o ştie?
Ştia că nu vine din străfundurile sale, că este împrumutat din cărţi.
Nu era din experienţa lui - şi era greu să-l amăgeşti pe bătrân.

În zori, bătrânul a ieşit afară şi i-a cerut servitorului să şteargă ce fusese scris, spunând:
„Găsiţi-l pe idiotul care mi-a pângărit zidul".

Dacă maestrul ar fi apreciat că era ceva cu adevărat profund, atunci ar fi ieşit în faţă şi ar fi spus: „Eu am scris".
Altfel, ar fi rămas tăcut... cine să ştie?
Oricare din cei cinci sute de oameni ar fi putut să o facă.

Aproape o duzină de mari învăţaţi au încercat, dar nici unul nu a avut curajul să-şi pună numele.

Iar maestrul s-a purtat în acelaşi fel; a şters rândul şi a spus:
„Nici unul dintre voi nu a ajuns la momentul amintirii de sine.
Cu toţii aţi alimentat egoul în locul sinelui.
V-am atras atenţia iar şi iar, dar să ai un ego mare produce o deosebită bucurie.
Iar egoul spiritual, egoul din altă lume, egoul divin devine şi mai plăcut.
Acum trebuie să descopăr singur persoana".

În miezul nopţii, maestrul s-a dus la bărbatul care sosise cu douăzeci de ani înainte.

Timp de douăzeci de ani maestrul nu-l văzuse, acela pur şi simplu curăţase orezul.
L-a trezit pe om.

Omul l-a întrebat:
„Cine eşti tu?" Pentru că în douăzeci de ani... îl văzuse numai câteva secunde cu ocazia iniţierii.
„Şi ce ţi-a venit să-mi tulburi somnul?"

„Sunt maestrul tău, ai uitat? Numele tău ţi-l mai aduci minte?"

„E dificil.
Ce mi-ai dat de făcut este în aşa fel că nu am nevoie de nume, de renume, de cunoaştere, de ascetism.
Este atât de simplu că am uitat totul.
Nu ştiu sigur dacă este numele meu.
Mai multe nume îmi vin în minte şi nu pot decide care este al meu, dar îţi sunt recunoscător."

Şi s-a repezit la picioarele maestrului:
„Te rog, nu-mi schimba munca.
Am uitat totul, dar am şi realizat totul.
Cunosc o pace lă care nici nu visasem, o linişte pe care nici un cuvânt nu o poate reda.
Am cunoscut astfel de momente de extaz, încât nici dacă aş fi murit nu m-aş fi plâns că viaţa a fost nedreaptă cu mine.
Mi-a oferit mai mult decât merit. Nu-mi schimba munca! O fac la perfecţie.
S-a plâns cineva de munca mea?“

Maestrul i-a răspuns:
„Nu, nimeni nu s-a plâns, dar munca trebuie să se schimbe deoarece te desemnez drept succesor al meu".

Omul i-a spus:
„Dar sunt doar cel care curăţă orezul. Nu ştiu nimic despre a fi maestru, sau a fi discipol. Nu ştiu nimic.
Te rog, iartă-mă, nu doresc să fiu succesorul tău pentru că nu mă descurc cu o muncă atât de importantă, mă descurc doar să curăţ orezul".

Maestrul a insistat:
„Ai reuşit ceea ce ceilalţi au încercat să reuşească, dar au eşuat.
Ai reuşit, pentru că nu ai încercat.

Ţi-ai văzut de munca ta simplă.
Încet, încet, nu a mai fost nevoie să gândeşti, nu a mai fost nevoie de emoţii, nu a mai fost nevoie de furii, nici de luptă, nici de comparaţii, nici de ambiţii - egoul a murit, iar odată cu egoul a murit şi numele tău.
Nu te-ai născut cu un nume. Egoul ţi-a dat un nume - este startul egoului.
Odată cu moartea egoului ţi-ai uitat chiar şi maestrul, pentru că egoul te-a adus la mine.
Până la acel moment te-ai aflat pe o cale spirituală ambiţioasă.
Eşti în mod cert persoana potrivită, aşa că ia-mi roba, pălăria, sabia, care mereu au fost oferite de maestru succesorului.

Dar ţine minte un lucru: ia-le şi fugi din mănăstire cât de departe poţi, pentru că viaţa ta va fi în pericol.
Toţi cei cinci sute de egoişti te vor ucide.
Eşti atât de simplu şi ai devenit atât de inocent încât, dacă ţi-ar cere roba, sabia, pălăria, tu le-ai da.
Ia-le pur şi simplu şi fugi cu ele cât de departe poţi, în munţi.

În curând, oamenii vor începe să sosească la tine aşa cum albinele îşi găsesc drumul către flori când ele au înflorit.
Tu ai înflorit.
Nu-ţi bate capul cu discipolii, rămâi liniştit într-un loc îndepărtat.
Oamenii vor veni la tine; tu doar învaţă-i ce ai făcut".

„Dar nu am primit nici o învăţătură şi nu ştiu ce să-i învăţ."

Maestrul i-a spus:
„învaţă-i numai să facă lucruri obişnuite, în linişte, în pace, fără nici o ambiţie, fără motivaţia de a câştiga ceva în lumea asta sau în lumea cealaltă, pentru a deveni inocenţi precum un copil.
Inocenţa asta este adevărata religiozitate.
Nu să fii.hindus, nu să fii musulman, ci să fii pe deplin inocent - tabula rasa, o foaie de hârtie pe care încă nu s-a scris nimic. Nici Bhagavad Gita, nici Coranul, nici Biblia..."

Este posibil - câţiva oameni au atins-o prin amintirea de sine.

Unul din cei mai mari maeştri ai epocii sale, Georges Gurdjieff, utiliza metoda amintirii de sine, dar trebuie să fii conştient că nici măcar unul din discipolii lui nu a ajuns la iluminare - şi era unul dintre cei mai buni maeştri.
Dar problema este că egoul şi sinele sunt atât de aproape unul de altul şi atât de asemănători, încât cam orice crezi că este sinele, în 99% din cazuri, este doar egoul.
Rolul maestrului este necesar în această metodă, deoarece trebuie să-ţi distrugă egoul.

Şi trebuie să fie dur, aspru.
Dacă nu distruge egoul, amintirea de sine te conduce nu la iluminare, ci la cele mai întunecate spaţii ale fiinţei.
Ea îţi va întări şi mai mult egoul - vei deveni un ego puternic, foarte asertiv.
Vei avea succes în toate domeniile obişnuite ale vieţii.
Poţi deveni un Adolf Hitler, poţi deveni un Iosif Stalin.

Stalin nu era numele lui adevărat, i s-a dat pentru că era un om atât de puternic. Stalin înseamnă om de oţel.
Dar oamenii ăştia nu sunt o binecuvântare pentru omenire, sunt un blestem. Dacă nu ar fi existat, omenirea ar fi ajuns într-un loc mai bun, ar fi ajuns la o conştiinţă mult mai bună.

Aşa că, dacă tu crezi că este mai uşor pentru tine, atunci fii foarte atent.
Îţi spun în continuare că observarea, deşi poate fi dificilă la început, este metoda cea mai sigură, fără pericole.
Nu te poate duce niciunde în altă parte decât la iluminare.
Aşa că poate fi practicată şi fără maestru.

Mi-ar plăcea să-ţi ofer un lucru în care să nu fii dependent de altcineva.

Cât timp ai trăit, câte vieţi?
În toate aceste vieţi ţi s-au încrucişat drumurile cu mulţi sfinţi, cu mulţi maeştri, dar unde ai ajuns?
Întunericul din tine este acelaşi, lipsa de conştienţă aceeaşi.

Poate că toţi ţi-au oferit tehnici, dar tehnicile erau cele în care aveai nevoie de supraveghere permanentă.
Tehnicile astea sunt numite tehnici de „şcoală".
Trebuie să intri într-o mănăstire, să trăieşti într-o mănăstire, să lucrezi sub o strictă disciplină - atunci poate vei fi în stare să obţii ceva prin tehnicile de şcoală.
Şi există astfel de mănăstiri.

În Europa, este o mănăstire în Muntele Athos; veche de o mie de ani.
Sunt aproape trei mii de călugări în mănăstire şi oricine doreşte să devină călugăr în mănăstire poate să intre, dar numai trupul său mort va mai ieşi afară.
Este acceptat doar dacă face un astfel de jurământ.
Odată ce o persoană intră în Muntele Athos, nu o vei mai vedea până când moare.
Este şcoala deplinei amintiri de sine, dar nu poţi trimite întreaga lume la mănăstire.
Cine ar mai avea grijă de aceste mănăstiri?

De aici, preferinţa mea pentru folosirea de metode care nu presupun nici un jurământ, nici o dependenţă - care te ţin în lume, dar nu ca parte a lumii.

Observarea este metoda cea mai simplă şi cea mai infailibilă; este esenţa tuturor meditaţiilor.

Chiar şi în amintirea de sine, finalul este observarea - dar într-o etapă târzie, când ai scăpat de ego.

Şi, dacă începi să te observi, poţi să înţelegi ce spun.
Poţi vedea separat egoul de sine?

Tu cunoşti un singur lucru, şi anume „eul".
Nu ştii două lucruri: că acel„eu“ este egoul şi că acest ego este capabil să se hrănească din orice.

Am auzit...
Un copil trecea pe lângă un palat.

Picase la examen şi era furios pe profesori.
Era gata să treacă la acţiune şi, deodată, a descoperit un morman de pietre pe marginea drumului.
A luat o piatră din grămadă şi a aruncat-o în palat.
Palatul nu avea nimic de a face cu eşecul lui, nici piatra nu avea nimic de a face, dar era într-atât de furios încât simţea nevoia să facă ceva; energia era acolo şi trebuia eliberată.
Băiatul şi-a văzut de drumul lui, dar CE S-A ÎNTÂMPLAT CU PIATRA?

În timp ce piatra a început să se ridice, a privit în jos - fraţii şi surorile şi verişorii pietrei erau cu toţii acolo.
„Plec într-un pelerinaj. M-am gândit la el de mult timp. Cu ajutorul Domnului o să reuşesc în această aventură şi o să mă întorc să vă povestesc ce am trăit pe drum."

Toate celelalte pietre s-au uitat cu gura căscată:
„Ce se întâmplă? Nu are aripi!"

Era doar o piatră, ca şi ele. Şi ele doreau să zboare, dar ştiau că nu pot. Dar zbura, nu puteau să nege asta.

Aşa că i-au spus:
„Bine, doar să-ţi aduci aminte de noi, nu ne uita. Eşti o eroină. De-a lungul secolelor, câteodată o piatră capătă aripi aşa cum ai şi tu şi suntem mândre că eşti de-a noastră, din familia noastră".

Chiar se simţeau extrem de mândre pentru că o piatră zbura către palat.
Piatra a nimerit o fereatră şi, când piatra loveşte geamul, geamul se sparge, nu piatra - e în firea lucrurilor.
Dar piatra le-a spus cioburilor de sticlă:
„Idi-oatelor. V-am spus mereu: «Nu staţi în drumul meu. Oricine îmi stă în drum este în pericol de moarte». Acum uite ce s-a întâmplat cu voi. Să fie o lecţie pentru toţi cei care ascultă".

Şi, în acel moment, un paznic al palatului a auzit zgomotul pietrei căzând pe jos, geamul spart şi s-a repezit înăuntru.
A luat piatra în mâini, iar piatra a spus - chiar dacă paznicul nu-i înţelegea limba, pentru că vorbea nepaleza - i-a spus:
„Mulţumesc, stăpâne, proprietar al acestui palat; văd asta din hainele tale frumoase. Nu o să uit niciodată onoarea pe care mi-ai oferit-o - să mă ţii în palmele tale".

Situaţia era cu totul alta, dar egoul continuă să întoarcă orice situaţie în favoarea lui.

Paznicului îi era frică de faptul că, dacă regele ar fi aflat, ar fi fost prins:
„Ce faci? Cine a aruncat piatra?"

Aşa că a aruncat piatra înapoi pe fereastră.

Şi iată cum sunt căile egoului.

Piatra a spus:

„Mulţumesc! Nu numai că eşti o gazdă minunată, dar înţelegi şi nevoile celorlalţi. Ştii că-mi era dor de prieteni.
Că doream să le istorisesc povestea vizitei mele la palatul regelui - întâlnirea cu regele, discuţia cu regele, distrugerea duşmanilor care mi-au apărut în cale".

Şi, căzând la loc în grămada de pietre, le-a spus:
„Fraţi şi surori, m-am întors. Trebuie să fiţi cu toţii mândri. Numele meu trebuie să rămână în istorie şi, împreună cu mine, numele familiei mele.
Grămada asta de pietre nu este una oarecare, este una care a făcut istorie".

Egoul are căile lui de a se simţi împlinit chiar şi în situaţii în care ar trebui să fie spulberat. Aşa că teme-te de el.

Amintirea de sine poate fi făcută doar în şcoli unde te dedici disciplinei douăzeci şi patru de ore pe zi, pentru că în momentul în care îţi aduci aminte de tine...
Când mergi, îţi aminteşti, „Eu merg" - apoi mersul nu mai este firesc.

Apare o divizare: tu eşti separat, iar mersul este separat.
Mersul este un lucru simplu, dar în viaţă faci o mie şi unu de lucruri care sunt extrem de complexe.
Dacă îţi vei aduce aminte de tine când foloseşti un utilaj, când conduci maşina... ar putea fi extrem de periculos, pentru că întreaga atenţie este către amintirea de sine.
Poţi provoca un accident, ceea ce ar putea fi periculos pentru tine, ar putea fi periculos pentru alţii.

Viaţa are înţelepciunea ei.
Corpul are înţelepciunea lui.

De exemplu, încearcă un lucru şi o să înţelegi ce-ţi spun: ai mâncat zilnic pe tot parcursul vieţii, dar nu te-ai gândit niciodată ce se întâmplă cu mâncarea când coboară prin gâtul tău - ai uitat de ea.

Nu uita, încearcă doar, timp de trei zile, să-ţi aminteşti de trecerea mâncării pe acolo.
Aminteşte-ţi că a fost digerată, că sucurile gastrice, substanţele chimice şi alte lucruri vin din diverse direcţii, că mâncarea se amestecă cu ele şi este transformată în altceva. Ea devine sângele tău, devine carnea ta, devine oasele tale.
În trei zile vei avea un stomac deranjat cum nici nu-ţi poţi închipui!
Va dura cel puţin trei luni să revii la starea normală.
Nu trebuie să-ţi aminteşti de el. El îşi cunoaşte funcţiile şi funcţionează perfect fără să-ţi aduci aminte de el.

De asta, când eşti bolnav, este mai bine să te odihneşti, pentru că trupul are nevoie de somn ca să lucreze fără să fie deranjat de tine.

Probabil ai auzit celebra poveste cu un miriapod».

Un miriapod are multe picioare - de asta i se spune miriapod. Şi miriapodele au existat pe lumea asta timp de secole, mergând perfect - fără nici o problemă.
Dar într-o zi un iepure a fost curios.

A văzut miriapodul, a încercat să-i numere picioarele şi a spus:
„Dumnezeule! O sută de picioare! Cum se descurcă să-şi amintească ce picior trebuie pus primul, ce picior trebuie pus al doilea?"

„Dacă aş avea o sută de picioare", se gândea iepurele, „m-aş împiedica şi aş cădea imediat; nu aş putea merge deloc. Miriapodul ăsta săvârşeşte un miracol".

Şi i-a spus:
„Tataie, tataie, aşteaptă, am şi eu o întrebare, dacă nu te superi".

Miriapodul i-a răspuns:
„Nici o grabă. Am ieşit doar la o plimbare de dimineaţă. Poţi să pui întrebarea",

„întrebarea mea e simplă: ai o sută de picioare?"

Miriapodul i-a răspuns:
„O sută? De fapt, nu le-am numărat niciodată. Ar fi mult prea dificil să le număr, dar, dacă spui tu, probabil că aşa este".

Iepurele a continuat:
„Sunt curios: cum reuşeşti să te descurci să mergi cu o sută de picioare?
Cum te descurci să ştii care vine primul, care al doilea, care al treilea, care al patrulea?"

Miriapodul i-a răspuns:
„Niciodată nu m-am gândit la asta. O să încerc. Chiar acum - o să încerc aici".

Şi imediat a căzut la pământ.

L-a strigat pe iepure şi i-a spus:
„Idiotule! Nu mai întreba niciodată un miriapod aşa ceva, altfel miriapodul o să moară.
Nu putem trăi cu curiozitatea asta. Am făcut totul perfect până acum, iar acum am început să fiu atent la ce picior să mişc şi când... când am început să-mi amintesc cele o sută de picioare, mintea mea a fost derutată".

Amintirea de sine este o tehnică de şcoală.
Şi o tehnică de şcoală presupune că te afli într-o mănăstire sigură, fără să faci lucruri periculoase.
Altfel, amintirea de sine... mergi într-o fabrică, munceşte într-un atelier de dulgherie şi încearcă să-ţi aminteşti, vei ajunge inevitabil în aceeaşi situaţie cu miriapodul.

Nu vreau să ajungă cineva în necaz în numele spiritualităţii; drept urmare, sfatul meu este simpla observare - fără nici un „eu".
Iar practica aceasta trebuie făcută aproape în joacă, nu foarte serios, cu simţul umorului.
Dacă uiţi, nici o pagubă. Ori de câte ori îţi aminteşti, o iei de la început.
Vei uita de multe ori, îţi vei aminti de multe ori.
Nu te simţi vinovat, este omeneşte.

Foarte încet, în tine vor apărea goluri tot mai mari în care vei fi observator, iar intervalele de observare vor deveni tot mai mari, iar gândurile vor deveni tot mai mici, mai puţine.

Când momentul observării atinge apogeul - în anumite momente cu o limpezime de cristal - gândurile pur şi simplu dispar.

Te vei afla în liniştea absolută.
Indiferent care ar fi lucrul pe care îl faci, el nu va fi deranjat de tăcere, ci dimpotrivă, măiestria ta, efortul creativ va fi sporit.

Dacă sculptezi sau pictezi sau cânţi... cu o minte atât de nebună, cu toate gândurile învârtindu-se, şi tot te descurci să creezi o muzică frumoasă?
Gândeşte-te cum ar fi cu o minte tăcută, cât de profundă şi înaltă ar fi muzica creată de tine.

Acelaşi lucru se aplică în toate domeniile vieţii.

Vreau să subliniez, ca să fie ţinut minte, că, dacă meditaţia este corectă, totul în viaţa ta se va îmbunătăţi.
Este unicul criteriu. Nu-i nevoie să-i întrebi pe alţii, vezi singur.

Totul în viaţă va deveni mai bun prin meditaţie.
Când meditaţia va ajunge pe cele mai înalte culmi, toate eforturile vor avea o frumuseţe şi o graţie şi o creativitate pe care nu ţi-o poţi imagina.

De asta spun, nu separa viaţa spirituală de viaţa obişnuită.
Nu da naştere nici unei împărţiri. Lasă viaţa să rămână unitară.

Aşa că, dacă se schimbă conştienţa, pe urmă tot ce te înconjoară se schimbă.

Nu-mi pot imagina un practicant al meditaţiei care renunţă la soţie.
Nu, un practicant al meditaţiei îşi va iubi şi mai mult soţia.
Poate că iubirea va deveni tot mai pură, tot mai puţin sexuală, tot mai mult stare de rugăciune.
Dar nu poate renunţa la ea, asta este urât sa renunţi. Să laşi biata femeie şi să fugi - asta nu-i acţiunea unui bărbat serios.
Se potriveşte laşilor, dar nu practicantului meditaţiei.

În satul meu îmi plăcea să stau în prăvălia unui bătrân; vindea dulciuri.

Nu mă atrăgeau dulciurile lui, ci dulceaţa omului.

Spunea:
„Preţul de cost al acestor dulciuri este de o rupie şi, dacă doreşti, pentru munca şi pentru familia mea, poţi să-mi mai dai 6 para - acesta este profitul meu".
Mai întâi spunea preţul de cost, pe urmă îţi spunea şi profitul.

Iar asta rămânea la latitudinea ta:

„Dacă nu vrei să îmi dai rupia, poţi cumpăra la preţul de cost —desigur, sunt un om sărac, nu pot să-ţi dau sub preţul de cost.
Pot să-ţi cedez munca mea, pot să-ţi cedez profitul meu, dar nu pot coborî sub preţul de cost".

Am întrebat — pentru că era o piaţă de dulciuri şi erau multe prăvălii-, am întrebat şi în alte magazine, cât costa produsul despre care el spunea că costă o rupie.

Iar celelalte vindeau cu două rupii, două rupii şi jumătate - aceeaşi cantitate, dar nu aceeaşi calitate, nu aceeaşi iubire.
Obişnuiam să stau cu el când pregătea dulciurile.

Chiar mă întreba:
„Eşti singurul. De ce vii şă stai aici?"

I-am răspuns:
„Pur şi simplu îmi place... să-ţi văd munca.
Munceşti cu dragoste, ca şi cum ai, pregăti dulciurile pentru iubita care se întoarce după mulţi ani - şi nu ştii cine va fi cumpărătorul".

A râs.

Mi-a spus:
„Din câte ştiu eu, apare mereu acelaşi client - chipuri diferite, dar clientul este acelaşi.
De asta nu-l pot păcăli, nu-l pot înşela, nu-l pot exploata, pentru că este acelaşi client, cu chipuri diferite. L-am recunoscut".

Aş descrie viaţa lui ca pe viaţa unui sfânt, deşi nimeni de pe lumea asta nu l-ar recunoaşte ca sfânt din cauză că avem înrădăcinată adânc în minte ideea că un sfânt trebuie să renunţe la viaţă; să fugă de viaţă.

Atitudinea anti-viaţă s-a dovedit într-atât de otrăvitoare încât a distrus întreaga frumuseţe a vieţii omeneşti;
A luat orice urmă de demnitate omului.

De ăsta insist - chiar dacă tu consideri că amintirea de sine este mai uşoară - să încerci observarea.

Chiar dacă e dificilă la început, devine tot mai uşoară pe măsură ce mergi înainte;

Gautama Buddha a zis:
„învăţătura mea este amară la început, dar dulce la sfârşit".

„Deşi ceea ce spui pare să fie adevărul absolut, când le povestesc prietenilor mei din păturile mai educate ale societăţii- medici, profesori, ingineri şi oameni de afaceri din oraş -, ei se gândesc că am fost hipnotizat sau că mi s-a spălat creierul.
Ori de câte ori le explic logic, sunt încurcaţi şi nu mai ştiu ce să spună.
Dar de ce nu te pot accepta din moment ce nu pot argumenta contrariul?
De ce sunt împotriva ta?”

Este foarte simplu.
Se gândesc că sunt intelectuali, dar să fii intelectual nu înseamnă să fii inteligent.
Sunt medici, sunt ingineri - pot fi funcţionari publici cu rang înalt. Egou lor a devenit foarte mare.
Când le spui: „Poţi vedea singur", nu au contraargumente.
Dar tot trebuie să-şi apere egoul, şi singura cale este de a-ţi spune că ţi s-a spălat creierul, că ai fost hipnotizat.

Data viitoare când îi mai întâlneşti, spune-le că, pentru a-ţi fi spălat creierul, trebuie mai întâi să ai unul.
Dacă ai creier, vino la întâlnire.
Şi spune-le că cele mai recente descoperiri în psihologie spun că numai cei foarte inteligenţi pot fi hipnotizaţi, idioţii nu pot fi hipnotizaţi! Poţi încerca.
Toate experienţele pe idioţi au eşuat.
Este ca şi cum ai hipnotiza un bivol.
S-a stabilit ştiinţific faptul că numai 33% din întreaga omenire este hipnotizabilă - numai 33%!
Şi sunt acei 33% care sunt şi inteligenţi.
Dar poate că ei nu cunosc ultimele descoperiri ştiinţifice.

Ei folosesc termenii de „hipnotizare" şi „spălarea minţii" doar ca să te umilească.

Întreabă-i, cât de multe ştiu despre spălarea minţii?
Întreabă-i dacă îţi pot spăla mintea... cât ştiu despre hipnoză?

Întreabă-i:
„Poţi să mă hipnotizezi? Iar dacă nu ştii nimic despre spălarea minţii şi despre hipnoză, nu ai nici un drept să vorbeşti despre ele".

Iar eu le stau la dispoziţie aici.

Le poţi spune: „Vino, poţi încerca şă mă hipnotizezi sau să-mi speli creierul".

Nu văd nimic rău în ele, ambele sunt bune.
Spălarea creierului înseamnă să cureţi gunoaiele pe care le poartă după ea mintea ta.

Lor le este frică de spălarea creierului pentru că nu au decât gunoaie.
Dacă sunt spălate, nu mai au urmă de creier; asta e teama lor.
Şi de ce le este frică de hipnoză?
Hipnoza pur şi simplu înseamnă o stare de somn creată în mod intenţionat.
Este un spaţiu frumos, foarte sănătos, şi care poate fi de mare ajutor.
Şi astăzi, în majoritatea spitalelor moderne, sunt folosiţi hipnotizatorii deoarece, sub hipnoză, se pot face operaţii fără nici o anestezie.
Sub hipnoză se pot vindeca multe boli, pentru simplul fapt că ele sunt doar în minte.
Oamenii erau doar obsedaţi de anumite boli, care nu existau cu adevărat.

Dacă, prin hipnoză, poţi implementa în mintea lor ideea că boala s-a terminat şi nu o mai au, când se trezesc vei descoperi o nouă persoană, care nu mai este bolnavă.

Hipnoza poate fi o mare binecuvântare.

În Uniunea Sovietică au utilizat hipnoza în procesul de învăţare.
Copilul se culcă la el acasă, dar are căştile conectate la sistemul central al şcolii.
Când se duce la culcare, încep foarte încet să-l înveţe lucruri - atât de încet încât el nu simte că-i sunt tulburate visele şi somnul.
Un mare avantaj!
Înseamnă că şase ore pe noapte, opt ore pe noapte, pot fi folosite pentru învăţat.

În cei douăzeci şi cinci de ani pe care-i risipim, cu tot cu universitate, ar fi posibilă de trei ori mai multă educaţie.
Dar aşa-zişii tăi intelectuali poate că nu sunt la zi cu toate aceste tehnici utilizate pe glob.

Foarte curând, hipnoza va fi una din cele mai importante ştiinţe ce vor fi dezvoltate, deoarece mintea omului este într-o aşa tensiune, într-o aşa suferinţă, într-o aşa angoasă, că trebuie să folosească alcoolul, marijuana, haşişul, opiumul şi tot felul de droguri doar pentru a uita, doar pentru a scăpa de toate anxietăţile, chiar dacă ştie că o face temporar.

Mâine, când se va trezi, toate anxietăţile îl vor aştepta la uşă; nu au plecat niciunde.

Hipnoza te poate transforma foarte uşor, fără droguri.
Sunt oameni care suferă din cauza fumatului - ei nu doresc să fumeze, dar sunt dependenţi. Trec printr-o tortură.
Ştiu foarte bine că este dăunător, că se ucid singuri, dar nici un sfat înţelept nu le poate fi de folos.
Cunosc tot ce le spui: că-şi distrug sănătatea, că plămânii ar putea să sufere, că pot căpăta tuberculoză, că poţi face chiar şi cancer şi că, cu siguranţă, vor muri cu cel puţin doi sau trei ani mai devreme.

Toţi ştiu, dar dependenţa este acolo.
Hipnoza este foarte simplă. în numai trei săptămâni, doar un curs de trei săptămâni, o oră zilnic, şi fumatul dispare.
Doar trei săptămâni, o oră pe zi, ţi se spune: „Nu ai nevoie de ţigări, nu ai nevoie de fumat".

Nici nu-i nevoie să-ţi spună cineva, poţi să ţii un casetofon lângă tine.
Înregistrezi numai prima sesiune cu hipnotizatorul - iar hipnotizatorul nu este un magician, este un om de ştiinţă, iar ce aplică el este o tehnică simplă.
Aşa că înregistrează numai prima şedinţă şi pe urmă, ori de câte ori vrei, în fiecare zi, foloseşti şedinţa înregistrată.
Iar în trei săptămâni vei fi eliberat de dependenţa de fumat, sau de alcool sau de orice altceva.

Hipnoza încă nu a fost utilizată.
Este un instrument foarte puternic pentru perfecţionarea omului - a conştiinţei lui, a corpului lui - în toate felurile posibile.

Oamenii ăştia nu ştiu absolut nimic despre spălarea creierului, cum nu ştiu nimic nici despre hipnoză, dar pentru că sunt profesori şi pentru că sunt doctori, se gândesc că sunt intelectuali.

Invită numai aceşti intelectuali, şi o să fac tot ce-mi stă în putere să le spăl creierul - îţi promit!

Oamenii ăştia sunt doar înspăimântaţii - înspăimântaţi pentru că, pe de-o parte, pretind că sunt intelectuali, iar pe de altă parte tot ceea ce fac este absurd.

Am văzut profesori comportându-se ca nişte oameni simpli - mergând la un oarecare sfânt să-i sărute picioarele pentru că are puteri tămăduitoare.
Sau, dacă sfântul te binecuvântează, promovarea este sigură. În acele momente nu se gândesc la ei ca la nişte intelectuali.

Am fost eu însumi profesor, aşa că ştiu multe...

Îmi amintesc de un profesor care gândea aşa, că este un mare intelectual, şi totuşi era un hindus fanatic.

I-am spus:
„Lucrurile astea nu merg împreună.
Un om inteligent nu poate fi fanatic.
Un om inteligent este mereu deschis, mereu gata să-l asculte pe celălalt, şi mereu gata să accepte adevărul chiar dacă ar fi împotriva vechilor lui idei“.

Avea loc o conferinţă şi vorbeam la acea conferinţă. Ceva despre statutul femeii musulmane în lumea modernă. Era şi el în public.

Am spus:
„Să-i permiţi bărbatului să aibă patru soţii degradează femeile la statutul de fiinţe subumane, le reduce la vite - iar Mahomed însuşi a avut nouă soţii. Nu pot să iert şi nu pot să uit. Este timpul ca femeile să se revolte".

A fost foarte mulţumit, pentru că era un hindus fanatic şi era împotriva musulmanilor.

Mi-a spus:
„Ai făcut o treabă bună, ceilalţi au fost groaznici".

I-am răspuns:
„Dar aminteşte-ţi că Krishna a avut şaisprezece mii de soţii.
Mahomed e o nimica toată.

Cei cinci Pandava aveau o soţie.
Asta-i cealaltă extremă, cinci fraţi cu o soţie.
E urât. Şi unul din fraţi, Yudhishthira, era cunoscut drept Dharmaraj, «rege al spiritualităţii».
Dacă ăsta este regele spiritualităţii, ce să mai spui de oamenii obişnuiţi?
Iar acest Yudhishthira era şi jucător. Şi totuşi este regele spiritualităţii. Paria pe orice.
Numai soţia mai rămăsese - şi ea era proprietatea comună a celor cinci fraţi.
Până la urmă a pus-o la bătaie şi a pierdut-o şi pe ea.
Cu toate astea, nici un hindus nu-l critică. Măcar să nu-i mai spunem Dharmaraj.
Trata femeile ca pe bunurile lui, le punea miză la joc“.

Mi-a răspuns:
„De asta nu te rog niciodată să mă duci cu maşina undeva".

I-am spus:
„Nu are nimic de a face cu dusul cu maşina.
Trebuie să mă asculţi - eşti în maşina mea şi o să mă opresc atunci când o să vreau eu.
Iar dacă nu poţi să răspunzi, atunci renunţă cel puţin la ideea că eşti un intelectual.
Când i-am criticat pe mahomedani ai fost mulţumit din acelaşi motiv.
Iar acum, cu hinduşii, e acelaşi lucru, la o scară mai mare, dar în cazul lor te doare critica.
Asta nu-i inteligenţă, este doar fanatism.
Este credinţă oarbă".

Oamenii aceştia poate că au trecut de examene, poate că au o memorie bună, dar nu au inteligenţă.

Inteligenţa este ceva cu totul diferit.
Un om inteligent, în căutarea adevărului, este pregătit pentru el de oriunde ar veni.
Niciodată împietrit, încăpăţânat, închis. Porţile lui sunt mereu deschise adevărului.

Oamenilor acestora care îţi spun că ţi se spală creierul - spune-le că te simţi foarte curat.
Curăţ fără apă şi procesul este cu totul invizibil.

Spune-le:
„Nimeni nu o să vadă că ţi-a fost spălat creierul, că-l simţi cu adevărat curat".

Spune-le:
„Iar de când am fost hipnotizat, trăiesc în extazul absolut. Ce altceva faci tu decât să fii un profesor sau un inginer? E o nimica toată. Eu mă bucur de paradis".

„Ai spus că fără maestru este aproape imposibil să ajungi la adevăr.
Dar cum ai reuşit tu, cum au reuşit Buddha, Iisus şi mulţi alţii fără ajutorul unui maestru?”

Am spus că poţi ajunge la adevăr fără maestru, dar călătoria va fi foarte lungă.
Cu maestru, călătoria poate fi foarte scurtă; fără maestru bâjbâi în întuneric.
Nu ştii niciodată când vei găsi uşa potrivită.

Existenţa este vastă, iar viaţa este scurtă. Poate dura mai multe vieţi.

Aşa că ţi-am spus că un maestru doar te ajută să elimini uşile greşite, căile greşite, şi te aduce pe cea corectă.

E nevoie de maestru pentru a elimina căile greşite.
Dar sunt persoane cărora le face plăcere călătoria timp de mai multe vieţi.
Nu-i nimic rău, e o decizie personală.

Aveam un prieten foarte bogat, care ţinea atât de mult la mine încât dorea să-mi lase mie toţi banii lui, toată moştenirea lui, pentru că avea doar două fiice care se măritaseră şi nu avea nici un fiu.
Mă iubea ca pe un fiu, şi mă iubea ca pe un maestru. Era de vârsta tatălui meu.

Singurul lui hobby era să călătorească la clasa a treia cu trenul personal, niciodată cu expresul sau cu acceleratul. Era tare dificil.
Dorea să călătorească împreună cu mine; doream să călătoresc împreună cu el - călătoream mereu.

Dar i-am spus:
„Este dificil - dacă pot ajunge de la Calcutta la Bombay într-o oră şi jumătate, nu o sa risipesc cinci sau şase zile cu personalul într-un compartiment de clasa a treia - supraaglomerat, oprindu-se în toate gările, ajungând cel puţin cu o zi întârziere. Care-i problema? Vino cu mine, cu avionul".

Iar el spunea:
„Nu. Nu asta-i problema. Vino măcar o dată împreună cu mine".

Aşa că, o dată, am mers cu el de la Hyderabad la Jaipur.
Ne-a luat aproape cinci zile, dar, în felul lui, avea dreptate.
Cunoştea fiecare şef de gară, ştia în ce gară găseşti cel mai bun ceai, ştia în ce gară poţi găsi cele mai bune banane.
Călătorise toată viaţa lui, ştia totul despre orice loc.

Intr-un loc mi-a spus:
„Coboară cât mai repede!"

„Care-i problema?"

„Trebuie să coborâm din tren, să ieşim din gară."

„Ce-i acolo?"

„Un superb crâng de mango. Acum e sezonul şi pe crengi fructele coapte sunt foarte frumoase."

„Trenul ar putea să plece cât ne căţărăm noi în copaci."

„Nu te îngrijora, toată lumea mă cunoaşte."

Am mers cu el, ezitând. Ne-am căţărat într-un copac - n-am să uit niciodată acele mango. Atât de dulci!

Dar îi spuneam mereu:
„Destul. Să ne întoarcem!"

„Nu-ţi face griji. Uită-te acolo!"

M-am uitat şi era un om despre care spusese că este mecanicul:
„Până când nu pleacă, trenul nu se pune în mişcare".

O mare risipă de timp, cinci zile, dar şi o mare bucurie.
Oamenii nu-i luau bani pe lapte sau pe ceai... erau atât de obişnuiţi cu el încât spuneau:

„Te aşteptăm mereu. Eşti singurul client permanent. Altfel, într-o gară, cine este client permanent? Continuă să vii, nu pune capăt călătoriilor la clasa a treia, cu personalul".

Ai dreptate să întrebi despre cei care au ajuns la adevăr fără maeştri.
Depinde de alegerea personală.

Am avut opţiunea să aleg.
Dar am avut mereu încredere că, dacă adevărul este acolo, poate că-mi va lua mai mult timp, dar o să ajung singur, fără ajutorul cuiva.
Mi-a luat vieţi întregi şi m-am bucurat de toate acele vieţi.

Căutarea adevărului este la fel de fermecătoare ca descoperirea adevărului.
Aşa că totul depinde de tine.

Dacă simţi să mergi singur, mergi singur.

Doar să ţii minte că poate lua mai multe vieţi sau se poate petrece imediat; nimeni nu poate prezice.

Poţi să ai norocul să baţi imediat la uşa potrivită, dar cel mai probabil o să baţi la multe uşi.

Aşa că trebuie să înţelegi; dacă ai suficient curaj, nu o să te descurajeze eşec după eşec.

Nu te vei întoarce din drum, nu vei începe să spui:
„Nu există adevăr, l-am căutat timp de mai multe vieţi şi nu l-am descoperit".

S-a întâmplat în Colorado, când s-au descoperit primele mine de aur, oamenii au vândut totul şi s-au grăbit către Colorado şi au cumpărat cât mai mult teren posibil, pentru că oamenii se îmbogăţeau peste noapte—milionari în câteva zile.

Unul a cumpărat un deal întreg. A riscat totul. Era un om bogat.
A pus totul la bătaie şi a cumpărat tot dealul ca să aibă cât mai mult aur. Şi a cumpărat cel mai modern utilaj să sape după aur...
A tot săpat şi nici urmă de aur. Banii s-au terminat, curajul s-a sfârşit, prietenii l-au părăsit.

Familia a început să-i spună:
„Eşti nebun. Opreşte-te!"

Până la urmă, a anunţat că vinde dealul şi toate maşinăriile pe care le cumpărase pentru săpat.

Prietenii, familia, toţi au râs:
„Crezi că oamenii sunt nebuni? Cine o să cumpere dealul?"
Toţi au hohotit de râs.

Le-a spus:
„Lumea e suficient de mare. Poate că este pe undeva unul mai nebun decât mine".

Şi un om a apărut şi a cumpărat şi i-a dat preţul întreg pe care-l plătise el pentru deal şi utilaje.

Chiar şi el era puţin speriat să primească toţi acei bani.

I-a spus:
„Dar ştii că am încercat din greu şi încă nu am găsit aur?"

Celălalt i-a spus:
„Am auzit totul. Nu te îngrijora. Dacă tu ai putut să rişti, atunci şi eu pot să risc".

Şi o să fii surprins, dar a găsit aur încă din prima zi.
Mai era de făcut încă un pas, fusese doar la un pas de a ajunge milionar.

Problema este că te poţi întoarce după numai un pas. Este o decizie personală.

Ţi-am spus care este calea cea mai sigură, cea mai apropiată, pentru că ştiu care sunt slăbiciunile omului, înţeleg cât de repede te poţi descuraja, cât de repede poţi renunţa la întreaga aventură.

Poţi să începi să spui:
„Nu-i nici un adevăr, am căutat destul, nu mai risipesc timpul".

Dacă eşti gata să continui şi, indiferent ce s-ar întâmpla, să nu te opreşti până când descoperi adevărul, atunci poţi merge pe cale fără un maestru.

Altfel, fii mai înţelept.

Am mers pe un drum lung şi nu spun că am ales o cale greşită - mi s-a potrivit perfect.

Cu un maestru poate că aş fi descoperit-o foarte uşor, dar nu acesta era scopul meu.

Am vrut să ajung singur în faţa adevărului.

„Dacă există ceva precum adevărul, atunci sunt gata să aştept o eternitate, dar doresc să-l descopăr singur" - asta a fost intenţia mea.

Dacă asta este şi intenţia ta, foarte bine să mergi singur; altfel este mai simplu să ai pe cineva drept ghid, care să te ţină treaz, să te încurajeze, să te inspire, în ciuda eşecurilor.

El poate să-ţi arate aceeaşi cale pe care a călătorit - care va fi cea mai scurtă. O cunoaşte.
A mers pe ea; ştie acum ce să evite şi ce să aleagă.

Dar este decizia fiecăruia - nimeni nu trebuie să decidă pentru tine.

„Cum aflu dacă energia mea sexuală a fost transformată sau doar reprimată?"

Nu va fi dificil. Va fi cel mai simplu lucru de aflat.
Când energia sexuală este reprimată vei avea vise erotice, vei avea fantezii erotice - nu le poţi evita.
Când energia sexuală este transformată, nu vei mai avea nici un vis erotic, nu vei mai avea nici o fantezie sexuală.

Criteriul este foarte simplu.

O să închei cu o scurtă poveste...

Pe vremea lui Gautama Buddha trăia o femeie foarte frumoasă - o prostituată, Amrapali.

Un călugăr budist cerşea pe acolo când l-a văzut Amrapali.
A fost uluită, pentru că fuseseră regi la uşa ei, prinţi, oameni bogaţi, oameni faimoşi din toate domeniile.
Dar nu văzuse niciodată un om atât de frumos - iar el era călugăr, un cerşetor cu un bol pentru cerşit.

Ea trecea în caleaşca aurită către grădina ei.

I-a spus lui bhikkhu:
„Dacă nu te deranjează, poţi să urci lângă mine şi te duc oriunde vrei".

Nu se gândea că bhikkhu o va face, pentru că se ştia că Buddha nu permite oamenilor săi să vorbească femeilor sau să atingă femeile.
Şi să-i ceri să se urce într-o călească aurită în plină stradă, unde sunt mii de oameni, sute de alţi bhikkhu, alţi călugări...

Nici nu spera că el va accepta invitaţia, dar el a spus: „Foarte bine", şi s-a urcat în caleaşcă şi s-a aşezat lângă ea.
O adevărată scenă. Ea era una dintre cele mai bogate femei din lume.

Oamenii ştiau doar două femei - Cleopatra în Occident, Amrapali în Orient - despre care se credea că sunt cele mai frumoase de pe lumea asta.

Şi un bhikkhu cu un bol pentru cerşit!...

Mulţimea a început să urmărească trăsura:
„Ce se întâmplă aici? Nimeni nu a mai auzit de aşa ceva..."

Pe urmă bhikkhu a spus:
„Am ajuns la locul meu de înnoptat. Mulţumesc că ai fost atât de bună cu un om sărac. Poţi să mă laşi aici".

Dar Amrapali i-a răspuns:
„De mâine începe sezonul ploios".

În sezonul ploios, bhikkhu-şii, călugării, nu cutreieră.
Stau într-un singur loc - doar în sezonul ploios; în celelalte luni sunt mereu pe drum, de la un sat la altul.

„De mâine începe sezonul ploios. Te invit să stai la mine. Poţi să-ţi întrebi maestrul".

El i-a spus:
„O să-mi întreb maestrul.
Nu văd de ce ar obiecta, doar îl cunosc - el mă ştie, şi mă ştie mai bine decât îl cunosc eu pe el".

Dar înainte să ajungă acolo, mulţi alţii ajunseseră şi se plânseseră că omul încălcase disciplina, prestigiul, respectabilitatea...
Că omul trebuia exclus pe loc.

Bhikkhu a sosit, iar Buddha l-a întrebat:
„Ce s-a întâmplat?"

I-a povestit totul şi i-a spus:
„Femeia m-a rugat să stau la ea în următoarele patru luni ale sezonului ploios.
Şi i-am spus: «Din câte îmi cunosc maestrul, nu cred că este o problemă, iar maestrul mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însumi».
Aşadar, ce spui?“

Erau acolo zece mii de căugări şi se lăsase o tăcere de puteai să auzi cum cade acul.

Gautama Buddha i-a răspuns:
„Poţi să accepţi invitaţia ei“.

A fost un şoc.

Oamenii se gândeau că va fi exclus, iar el era răsplătit! Dar ce puteau face?

Şi-au spus:
„Stai să vezi.
Peste patru luni, Buddha va vedea că a comis o gravă eroare.
Tânărul va fi corupt în acel palat, în casa prostituatei.
Ai mai auzit vreodată de un călugăr care să stea patru luni cu o prostituată?..."

Omul a stat acolo patru luni şi în fiecare zi circulau zvonuri cum că „lucrurile merg rău" şi „o să iasă rău".

Iar Buddha spunea:
„Aşteptăm, mai întâi să se întoarcă. Ştiu că este un om de încredere. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, îmi va spune. Nu mă bazez pe zvonuri".

Şi când călugărul s-a întors, Amrapali era cu el.

A atins picioarele lui Buddha şi i-a spus:
„Amrapali doreşte să fie iniţiată".

Buddha a răspuns:
„Vedeţi, cu toate zvonurile astea...
Când un adevărat practicant al meditaţiei ajunge la o prostituată, prostituata trebuie să se transforme într-un practicant al meditaţiei.
Când un om ce-şi reprimă sexualitatea şi care stă pe un vulcan de sexualitate merge la o prostituată, el cade.
Era deja pregătit pentru aşa ceva - nici nu mai era nevoie de o prostituată. Orice femeie ar fi fost bună“.

Problema este că toate religiile te-au învăţat să-ţi reprimi energia sexuală şi au creat doar frustraţi.

Şi toţi aceşti frustraţi sunt foarte furioşi pe mine din simplul motiv că-ţi spun că reprimarea nu te va ajuta.
Energia trebuie transformată, altfel energia te va trage mai degrabă către întuneric decât către lumină.

Nu reprima nimic.
Orice este firesc este bun.
Orice este firesc trebuie acceptat în întregime.

Ai de făcut un singur lucru: nu sta împotriva naturii, fii doar un observator.

Rămâi în toate un martor, indiferent ce mănânci, indiferent unde mergi, indiferent dacă faci dragoste... rămâi un observator şi vei fi surprins.

Observarea este garanţia absolută a transformării, iar tu vei vedea diferenţa.

Nu vei mai avea vise erotice, nu vei mai avea fantezii erotice.
Iar dacă le vei reprima, o să ai probleme.

Chiar şi Mahatma Gandhi, care şi-a reprimat sexualitatea, la vârsta de şaptezeci de ani avea poluţii nocturne. Este urât.
Dar îi sunt recunoscător pentru că a fost sincer. Cel puţin a acceptat asta.
Aşa-zişii sfinţi nu o vor accepta.

Reprimarea se va trăda într-o bună zi - fără nici o îndoială.

Mai devreme sau mai târziu, va readuce sexul în mintea ta, fie că eşti treaz, fie că dormi.

Dar, dacă energia este transformată, atunci radiezi, ai o aură, un fel de lumină în jurul tău, o oarecare pace te înconjoară; o desfătare, un calm pe care nu-l simţi doar tu, ci şi ceilalţi care sunt deschişi.

Vei trece pe lângă ei şi ei vor simţi că nu a trecut doar un om, ci a trecut un fenomen.

Ceva din profunzimile tale îi va fi atins.
Cel care are urechi de auzit aude şi o anumită muzică.

Iar în ceea ce te priveşte este foarte clar: nu trebuie să ai nici un gând, treaz sau dormind, referitor la sex.
E bine?

„De ce merg atât de bine lucrurile?”

Întrebarea nu-i ceva de râs.
Ea atinge ceva extrem de important referitor la nefericirea umană, la angoasa umană, la realitatea umană.
Stârneşte râsul pentru că pare absurd să întrebi de ce merg bine lucrurile.

Ne-am obişnuit ca lucrurile să nu meargă niciodată aşa de bine.

Ne-am obişnuit cu nefericirea, cu durerea, cu întunericul, cu lipsa de sens, cu întreaga tragedie a existenţei umane.
Ne-a ajuns la oase, în sânge şi în măduvă: o acceptăm ca şi cum ar fi natura noastră.
Dacă lucrurile merg rău, pare firesc.

Dacă lucrurile nu merg rău, atunci ceva este greşit - cum ar putea merge bine?
Am uitat limbajul bunăstării, am uitat gustul desfătării.
Ne-am uitat propria noastră natură.

Starea firească este ca lucrurile să meargă bine; pentru a merge bine, nu-i nevoie de nici un motiv.

Eşti sănătos - nu mergi la medic să-l întrebi:
„Ce-i cu mine? Sunt sănătos".
Te duci la medic atunci când nu eşti sănătos, când eşti bolnav.

Când oamenii sunt tineri, ei nu întreabă:
„Care este sensul vieţii?"

Sunt tineri, clocotesc de energie, simt sensul, simt semnificaţia.
Încă sunt capabili de iubire.
Încă sunt capabili de dans, de cântat, de sărbătorit.
Moartea încă nu le-a umbrit vieţile.

În momentul în care o persoană începe să se întrebe:
„Care este sensul vieţii?",
înseamnă că a îmbătrânit - nu contează la ce vârstă.

Întrebarea ei demonstrează că şi-a pierdut sensul vieţii, a pierdut contactul cu iubirea, a pierdut contactul cu vitalitatea şi, oriunde se uită, este un gol.

Întrebarea a devenit semnificativă pentru ea - de ce trăieşte?
De fapt, a murit, viaţa sa este postumă.

în momentul în care un om întreabă: „Care este sensul vieţii?", aceasta este întrebarea unui mort - care încă respiră, a cărui inimă încă bate, dar care este precum un robot.
Toată poezia, tot curcubeul a dispărut... nici un răsărit de soare.
I se pare că a venit noaptea veşnică. I se pare că trebuie să fi visat pe când zărea lumina: nu era reală.

Bătrâneţea, vremea când moartea stă pe lângă tine, dă naştere întrebării:
„Care este sensul vieţii?"

Dar când eşti viu, când moartea este mult dincolo de orizont, cui îi pasă de sensul vieţii?
O trăieşti, o ai, o cânţi, o dansezi. Este în fiecare respiraţie, este în fiecare bătaie a inimii tale.

Un lucru trebuie înţeles limpede: că oamenii care şi-au pus această mare întrebare despre sensul vieţii, despre sensul întregii existenţe, despre sensul iubirii, despre sensul frumuseţii sunt consideraţi mari filosofi, dar au un picior în mormânt.
Chiar înainte de a coborî în mormânt au pus toate aceste întrebări.

Unul dintre cei mai mari esteticieni, un mare filosof al esteticii, Croce, şi-a dedicat întreaga viaţă unei singure întrebări: ce este frumuseţea?

În secolul ăsta, este cel mai mare, nimeni nu se compară cu el.
Dedicat în întregime problemei frumuseţii.
A scris despre ea, a vorbit despre ea, a predat despre ea, a visat la ea, întreaga viaţă s-a învârtit în jurul întrebării: ce este frumuseţea?

Am trecut prin scrierile lui şi la fiecare pas am simţit că omul trebuie să fi fost orb - doar un orb poate întreba:
„Ce este frumuseţea?"

Şi timp de aproape un secol nimeni nu a pus întrebarea:
„oare Croce era orb sau nu?”

Eu spun că era pe deplin orb.
Poate că avea ochi, aşa cum ai tu, dar nu percepea, nu era sensibil.

Punea întrebarea: ce este frumuseţea?
Şi tot întreba, iar întreaga existenţă este plină de frumuseţe.

Chiar şi cel mai mic fir de iarbă este frumos.
De jur împrejur sunt flori şi stele, păsări şi pomi, şi râuri şi munţi, şi frumoase fiinţe umane.

De ce nu putea un om cu inteligenţa lui Croce să vadă un lucru simplu - că frumuseţea trebuie simţită, nu trebuie să te gândeşti la ea?

Trebuie să o vezi, trebuie să o trăieşti.
Eşti capabil să o creezi.
Dar este un mister dincolo de orice explicaţie.
Nu-l poţi restrânge la o definiţie.

Dar efortul lui de o viaţă arată un singur lucru: bietul om nu a trăit nici măcar un moment de frumuseţe; altfel, întregul lui demers s-ar fi schimbat.
Şi-ar fi dedicat viaţa creării frumuseţii, trăirii frumuseţii, bucuriei de a fi cu stelele, şi cu luna, şi cu florile, şi cu păsările.
Dar şi-a irosit întreaga viaţă.

Şi la ce concluzie a ajuns până la urmă? - că frumuseţea nu poate fi definită.

Asta i-ar fi putut-o spune oricine încă de la început.
Nu era nevoie să irosească o viaţă frumoasă, un dar preţios al existenţei.

Şi nu poţi fi sigur că acesta îţi va fi oferit din nou; nu poţi fi sigur nici măcar de ce ţi s-a oferit de data asta.
Îl meriţi?
L-ai câştigat?
Îţi este datoare existenţa?

Pare a fi un dar adevărat, un dar al unei existenţe pline de resurse, căreia nu-i pasă dacă îl meriţi sau nu.

Nu întreabă de pregătirea ta, nu pune întrebări privitoare la caracterul tău, la moralitatea ta, nu-ţi cere ceva, doar ţi-o oferă fără nici o condiţie legată de ea.
Nu dăruieşte ca şi cum ar încheia o afacere, ci fără nici o aşteptare din partea ta; dăruieşte şi-ţi permite totala libertate de a face ce vrei cu ea.

Totul ar trebui să meargă frumos, uşor, în bunăstare. Este firesc.
Dacă nu merge bine ceva, înseamnă că este bolnav, abătut.

Dar toţi marii moralişti ai lumii, toţi teologii, toţi profeţii şi mesagerii Domnului au creat un haos în tine.

Ei au ditamai pretenţiile de la tine.
Ţi-au luat toată libertatea.
Te-au pus să faci lucruri imposibile şi în mod firesc ai eşuat în realizarea lor.

Au lăsat răni în tine răni ale inferiorităţii, ale eşecului, răni ale nevredniciei — şi tu trăieşti cu toate aceste răni.
Normal că totul merge rău.

Nu natura e de vină, ci marii tăi binefăcători — oamenii care ţi-au promis că „Suntem mântuitorii".

De fapt, ei sunt oamenii care au creat o omenire bolnavă, o minte umană morbidă, un psihic deloc sănătos.

Cerând orice lucru ce nu este firesc, declanşezi vina.

Dacă nu faci ce ţi se cere, te vei simţi vinovat că nu eşti o adevărată fiinţă umană, că te porţi ca o fiinţă subumană, ca un animal; că eşti un păcătos, că faci lucruri împotriva profeţilor şi mesagerilor care îl reprezintă pe Dumnezeu.

Şi, dacă încerci să-i urmezi, cazi în capcană.
Dacă îi urmezi, trebuie să mergi împotriva naturii, iar natura este tot ceea ce eşti.
Nu poţi merge împotriva ta, aşa că fiecare pas este un eşec.
La fiecare pas devii din ce în ce mai schizofrenic: o mică parte din tine devine preot, condamnând întreaga ta natură.
Orice ai face este greşit. Viaţa devine un coşmar.

Şi aşa a trăit omul mii de ani: o viaţă ce ar fi putut fi o frumoasă experienţă a devenit o tortură insuportabilă, un coşmar.
Chiar dacă ai vrea să te trezeşti, nu poţi.

Coşmarul este greu şi lung - nu este numai al nostru, vine din străмoşi: generaţie după generaţie l-au cultivat.
Are rădăcini atât de adânci în om, încât nu poţi să te lupţi cu el.
Eşti sfâşiat. Nu te poţi lupta cu natura ta, nu poţi lupta cu moştenirea bolnavă.

Şi spun că pe tot globul fiecare om trăieşte sub povara unei moşteniri bolnave.

Nu contează dacă este creştin, hindus sau musulman - acestea sunt nume diferite pentru aceeaşi boală.

Dacă îţi urmezi natura, tu însuţi te condamni. Întreaga societate te condamnă. Toată lumea este împotriva ta, chiar şi tu eşti împotriva ta.

Dar trebuie să-ţi trăieşti natura.

Friedrich Nietzsche a spus ceva frumos şi pătrunzător.

A spus că toate religiile lumii au fost împotriva sexului, dar că nu au reuşit să distrugă sexul; altfel, de unde ar continua să apară oamenii?

Explozia populaţiei... dacă preoţii ar fi reuşit, bisericile ar fi fost goale.
Dar sunt şapte sute de milioane de catolici - evident că preoţii catolici au eşuat din plin!

Nietzsche are dreptate.

Religiile nu au reuşit să distrugă sexul.

Dar au reuşit altceva: au otrăvit sexul, acesta a devenit o otravă.
Nu mai este o bucurie, nu mai este ceva frumos, nu mai este sacru.

Au fost capabili să creeze un îngrozitor sentiment de vinovăţie faţă de el.

Şi ce se poate spune referitor la sex se poate spune referitor la toate instinctele tale naturale, toate au fost otrăvite.

Aşa că, dacă lucrurile nu merg bine, simţi că totul e în regulă.

Când lucrurile merg bine începi să te simţi incomod:
„Care-i problema?"

Dacă sunt războaie, este în regulă.

Dacă sunt răscoale printre hinduşi şi musulmani, dacă musulmanii şi evreii se ucid unii pe alţii, este în regulă.

Dar dacă, deodată, evreii şi musulmanii ar începe să danseze, să cânte şi să se bucure împreună, lumea ar fi şocată:
„Ce se petrece? Au înnebunit?"

Suferim de o moştenire greşită şi, până când nu ne vom desprinde de trecut, nu putem trăi în pace.

Oamenii care s-au adunat aici în jurul meu şi oamenii de pe tot globul care sunt de partea mea au dat la o parte trecutul.
Nu mai sunt hinduşi, nu mai sunt creştini, nu mai sunt budişti; sunt pur şi simplu fiinţe umane.
Şi încearcă să-şi trăiască pe deplin natura lor, firea lor, fără nici o vinovăţie şi fără nici un sentiment al păcatului.
Lucrurile merg foarte bine. Trăiesc în libertate.

Trecutul este sclavie, iar dacă trecutul cântăreşte prea greu, atunci el are să creeze viitorul.

Suntem striviţi între trecut şi viitor, iar viitorul nu este nimic altceva decât reproducerea trecutului.

Şi o fărâmă de prezent este lipsită de puteri contra a două eternităţi care o presează de o parte şi de alta.

Odată ce te-ai eliberat de trecut, se petrece ceva deosebit: te eliberezi şi de viitor.

Şi să te eliberezi de viitor înseamnă să fii liber să-ţi clădeşti viitorul; acesta nu va mai fi plămădit din trecut.
Va fi făurit de propria ta natură, de inteligenţa ta, de meditaţia ta, de tăcerea ta, de iubirea ta.

În jurul sannyasinilor mei lucrurile sunt menite să meargă bine, pentru că nu există păcat, nici vinovăţie, nici moralitate impusă.
Eu corup atât de mult oamenii încât ei devin inocenţi.
Oamenii trăiesc inocenţi.
Nu mai au un cod moral, nici un fel de decalog, nici texte sfinte.
Au doar lăuntrul lor şi libertatea de a-şi crea viitorul, de a trăi conform firii lor, fără nici o frică.
Pentru că nu există nici un iad şi nici un Dumnezeu care să decidă dacă ai dreptate sau nu.

Dacă ai dreptate, viaţa ta va fi o viaţă plină de bucurie; dacă greşeşti, viaţa ta va fi o viaţă de suferinţă.

Nu ai nevoie de nici un Dumnezeu. Fiecare acţiune este decisivă, intrinsecă.

Aşa că poţi să-ţi simţi calea: dacă te deplasezi corect, viaţa ta va spori şi vor creşte tot mai multe flori, îţi vor creşte aripi tot mai mari.
Va fi uşor să ajungi la stele.

Iar dacă faci ceva greşit, însăşi natura ta va spune că este greşit, pentru că vei suferi aici şi acum consecinţele acţiunilor tale greşite.
Nu trebuie să aştepţi ziua judecăţii.

Ce ipoteză stupidă, „ziua judecăţii” - într-o bună zi toţi se vor scula din morminte.

Imaginează-ţi doar ce se va întâmpla: toţi schelete, o mulţime.
In locul în care stai sunt cel puţin zece schelete sub tine.

Când toate scheletele se vor fi trezit, nu va mai fi nici un petic liber, şi va fi aşa o înghesuială, un scandal, o rumoare...
Chiar şi pentru bietul Dumnezeu va fi dificil să recunoască cine este cine - pentru că vor fi doar schelete.

Pe urmă, să judeci cine va merge în cer şi cine va merge în iad... şi crezi că s-ar termina într-o singură zi?...
Fiecare persoană are milioane de fapte, bune şi rele, care trebuie cântărite, şi este un singur Dumnezeu - şi nu unul foarte inteligent.

George Bernard Shaw obişnuia să spună:
„Mulţimea în sine mă face să cred că judecata va fi dificilă.
Mai mult, jumătate din mulţime vor fi femei... ceea ce va face lucrurile aproape imposibile!"

Poate că acesta este motivul pentru care ziua judecăţii nu a venit şi nici nu va avea loc vreodată.

Pentru că Iisus obişnuia să le spună discipolilor:
„în curând, pe parcursul vieţii voastre, veţi vedea ziua judecăţii" - pe parcursul vieţii discipolilor săi.

Asta înseamnă cel mult şaptezeci de ani.
Au trecut două mii de ani şi, cum ziua se tot amână, numărul scheletelor creşte.

Cred că Dumnezeu şi-a schimbat gândul.
Judecata nu mai este posibilă.

Din punctul meu de vedere, fiecare acţiune aduce după ea judecata ei, şi asta este mult mai ştiinţific.

De ce să tot adunăm fapte pentru o anumită zi şi pe urmă să decidem?

Şi de ce să decidem din exterior dacă este posibil să decidem din interior?
Fiecare faptă are propriile ei consecinţe.

Poţi să-ţi închipui singur: dacă viaţa ta este mizerabilă, probabil că ai făcut ceva greşit; iar dacă viaţa ta merge foarte bine, ai făcut ceva ce trebuie să fi fost perfect.

Deci depinde de tine dacă viaţa ta merge bine sau merge rău; nimeni nu decide asta.
Tu eşti făptaşul şi tu eşti judecătorul. Şi pare mult mai ştiinţific, mai simplu.

Dacă totul merge bine, fii fericit.
Şi aminteşte-ţi de ce merge bine, ca să continue să meargă din ce în ce mai bine, pentru că şi bunăstarea are profunzimea ei.
Descoperă deci ce face ca viaţa ta să fie plină de bucurie, liniştită, tăcută, fericită - e o simplă aritmetică - şi viaţa ta va deveni sfântă.

După mine, dacă trăieşti plin de bucurie, atunci eşti un sfânt.

Un singur lucru ai de făcut: omoară trecutul pentru a renaşte într-un prezent curat şi într-un viitor liber.

„Există şi o altă cale, fără moarte şi nesiguranţă?”

Mai întâi, nu există moarte. Moartea este o iluzie.
Mereu altcineva moare; tu nu mori niciodată.
Înseamnă că moartea a fost mereu văzută din afară, este perspectiva din exterior.

Cei care şi-au văzut lumea interioară spun în unanimitate că nu există moarte.

Pentru că nu ştii din ce-i alcătuită conştiinţa; ea nu este alcătuită din respiraţie, nu-i alcătuită din bătăile inimii, nu-i alcătuită din circulaţia sângelui.

Aşa că, atunci când doctorul spune că un om a murit, este punctul de vedere al unui outsider; tot ceea ce vede este că:
„Omul acesta nu mai respiră, pulsul s-a oprit, inima nu mai bate“.

Sunt lucrurile astea trei echivalente cu moartea? Nu sunt.

Conştiinţa nu este trupul tău, nu este mintea ta, nu este inima ta.

Asa că, atunci când cineva moare, el moare pentru tine, nu pentru el.

Din punctul lui de vedere doar schimbă casa, poate că se mută într-un apartament mai bun.

Dar pentru că vechiul apartament este părăsit, iar tu îl cauţi în vechiul apartament şi nu-l găseşti acolo, te gândeşti că bietul om a murit.
Tot ceea ce ar trebui să spui este:
„Bietul om a scăpat. Acum, unde s-a dus, nu ştim".

De fapt, ştiinţa medicală îşi depăşeşte limitele atunci când spune că o persoană a murit.

Ştiinţa medicală încă nu are nici un drept, pentru că nu are încă nici o definiţie a ceea ce constituie moartea.

Poate spune doar că:
„Omul nu mai respiră. Inima i s-a oprit. Pulsul nu se mai simte".

Concluzia că ar fi mort este dincolo de ceea ce se vede.
Dar pentru că ştiinţa nu are nici o idee despre conştiinţă, moartea trupului devine moartea fiinţei.

Cei care au cunoscut fiinţa... şi pentru asta nu-i nevoie să mori ca pe urmă să afli, poţi pur şi simplu pătrunde înlăuntru.

Asta numesc eu meditaţie - pătrunde înlăuntru şi află unde-ţi este centrul, iar în centrul tău nu o să fie nici respiraţie, nu o să fie nici bătaie a inimii, nu o să fie nici gând, nici minte, nici inimă, nici trup, şi tu totuşi eşti.

Odată ce o persoană s-a cunoscut pe ea însăşi - a cunoscut că nu este trupul, nici mintea, nici inima, ci conştienţă pură - ştie că nu există moarte pentru ea, pentru că nu depinde de trup.

Conştiinţa nu depinde de circulaţia sângelui.
Nu depinde de faptul că inima bate sau nu, nu depinde de faptul că mintea funcţionează sau nu.
Ea este o lume cu totul diferită: nu este constituită din nimic material, este imaterială.

Aşa că primul lucru de înţeles este că nu există moarte - nu a fost descoperită niciodată.

Iar dacă nu există moarte, de unde atâta nesiguranţă?

Pentru o viaţă fără moarte nu poate fi vorba de nesiguranţă.

Nemurirea ta nu depinde de contul din bancă; cerşetorul este la fel de nemuritor ca împăratul.

În ceea ce priveşte conştiinţa oamenilor, este singurul loc în care există adevăratul comunism: toţi au calităţi egale şi nu au nimic ce li se poate lua sau poate fi pierdut.
Nu au nimic ce poate fi distrus; ars.
Nici urmă de nesiguranţă.

Orice nesiguranţă este o umbră a morţii.
Dacă te uiţi mai bine. orice sentiment de nesiguranţă este înrădăcinat în frica de moarte.
Dar am spus că nu există nici o moarte, aşadar nu poate fi vorba de nesiguranţă.
Eşti o fiinţă nemuritoare, amritasya putrah.

Asta spuneau profeţii din Orient: sunteţi fii nemuririi.

Şi nu erau zgârciţi, ca Iisus Hristos, cu
„Eu sunt singurul fiu născut al Domnului".

O idee ciudată, doar să spui asta şi ai fi jenat.

„Eu sunt singurul fiu născut al Domnului"... şi ce-i cu ceilalţi?
Sunt toţi bastarzi?
Iisus condamnă întreaga lume!
El este fiul Domnului, şi ai cui fii şi fiice sunt toţi aceşti oameni?

Şi este ciudat - de ce s-ar fi limitat Dumnezeu să dea naştere unui singur copil?
L-a extenuat un singur copil?
Sau credea în controlul naşterilor?

I-aş fi întrebat pe papă şi pe Maica Tereza:
„Dumnezeul vostru trebuie să creadă în controlul naşterilor, probabil că foloseşte lucruri pe care le interziceţi oamenilor - prezervative şi altele; altfel, cum ar fi posibil?
Odată ce ai creat un fiu, atunci măcar şi o fată - este tendinţa naturală.

Si o întreagă eternitate... să nu-ţi faci deloc de cap.

Psihologii spun că oamenii săraci dau naştere mai multor copii din simplul motiv că nu au altă distracţie.

Ai nevoie de bani ca să mergi la cinema, ai nevoie de bani ca să mergi la circ, ai nevoie de bani ca să te duci la Chowpatty Beach.
Oriunde este distracţie, ai nevoie de bani.
Aşa că mergi în pat - este singura distracţie fără bani, nimeni nu cere bani.

Ce face Dumnezeu?
Nu poate merge nici la plajă, nici la circ, nici la cinema. Plictisit pentru eternitate...
Să fi avut un singur fiu?
Multe implicaţii: poate că a fost atât de frustrat cu fiul ăsta încât a devenit abstinent –
„Nu o să mai dau naştere la nici un alt idiot".

Iisus a propovăduit doar trei ani pe pământ.
Avea doar treizeci şi trei de ani şi a fost răstignit - mare mântuitor care nu s-a putut salva nici pe sine.

Dumnezeu trebuie să se fi simţit extrem de dezamăgit:
„Gata cu asta! Nici un alt fiu, nici o altă fiică!"

Dar adevărul este că există o oarecare urmă de egoism în a fi singurul, fără nici un competitor.

Krishna poate că este întruparea Domnului, dar nu este fiul lui - doar o fotocopie.

Mahomed poate că este mesagerul lui - doar un poştaş.

Dar Iisus este special, este singurul fiu născut al Domnului. Este un oarecare egoism în asta.

Vechii profeţi nu erau atât de egoişti.

Ei numeau toţi, oamenii - din trecut, prezent, viitor - amritasya putrah: toţi sunteţi fii ai nemuririi.

Nu se poziţionau mai presus decât tine, nu pretindeau că sunt mai sfinţi decât tine.
Considerau orice fiinţă umană absolut egală şi eternă, din punctul de vedere al conştiinţei.

Nu este nici o nesiguranţă. Nu este nevoie de o altă cale - şi, oricum, nici nu există o altă cale.
Viaţa este calea care trece prin iluzoria-poartă a morţii.

Poţi trece conştient prin poartă.

Dacă te afli suficient de mult în starea de meditaţie, atunci poţi trece prin moarte ştiind perfect că schimbi casa; poţi intra în alt pântec ştiind perfect că intri într-un nou apartament - şi este mereu mai bine, pentru că viaţa evoluează permanent.

Iar dacă poţi să mori conştient, atunci cu siguranţă noua viaţă va fi la un nivel superior, încă de la început.
Şi nu vei mai simţi nici o nesiguranţă.
Nu vii cu nimic pe lumea asta, aşa că un lucru e sigur: nimic nu-ţi aparţine.

Vii în întregime gol, dar cu iluzii.
De asta fiecare copil se naşte cu pumnii strânşi, crezând că aduce comori cu el - dar pumnii sunt goi.

Şi toţi mor cu palmele deschise, încearcă să mori cu pumnii strânşi - nimeni nu a reuşit până în ziua de astăzi.
Sau încearcă să te naşti cu palmele deschise - nimeni nu a reuşit nici asta.

Copilul se naşte cu pumnii strânşi, cu iluzia că vine cu o comoară pe lume, dar nu este nimic în pumni.
Nimic nu-ţi aparţine, aşa că de unde nesiguranţa?
Nimic nu-ţi poate fi furat, nimic nu-ţi poate fi luat.
Tot ceea ce utilizezi aparţine lumii.
Şi, într-o bună zi, o să fii obligat să laşi totul aici. Nu vei fi în stare să iei nimic cu tine.

Am auzit de un bătrân bogat, dintr-un sat, care era atât de avar încât nu dăduse nimic, niciodată, nici unui cerşetor.
Întreaga comunitate a cerşetorilor îl cunoştea, asa că, ori de câte ori apărea un cerşetor la uşa lui, ceilalţi ştiau că este unul nou.

„Omul ăsta pare să fie nou-venit, din alt sat. Spuneţi-i: «Nu o să primeşti nimic de acolo!»"

Femeia lui era pe moarte, dar el nu a chemat doctorul.

Avea un singur prieten, pentru că să ai mulţi prieteni este o inutilă nesiguranţă - cineva ar putea cere bani, cineva ar putea cere altceva.
Avea un singur prieten, iar acela era la fel de avar, aşa că nu exista nici o problemă între ei.
Amândoi înţelegeau modul de a gândi al celuilalt - nici un conflict, nici o rugăminte, nu se punea problema să fii stânjenit.

Prietenul i-a spus:
„Ar fi momentul să chemi doctorul - soţia ta este pe moarte".

Omul i-a răspuns:
„Totul este în mâinile Domnului. Ce poate face un doctor?
Dacă este să moară, o să moară.
Nu mă băga inutil în belele... să plătesc onorariul medicului, medicamentele, diverse altele.
Sunt un om credincios, iar dacă ea nu trebuie să moară îşi va reveni fără nici un doctor.
Adevăratul doctor este Dumnezeu, nimeni altul.
Şi cred în Dumnezeu pentru că nu a cerut niciodată un onorariu sau altceva".

Soţia a murit.

Prietenul i-a spus:
„Vezi, pentru câţiva bănuţi nu ai chemat doctorul".

El i-a răspuns:
„Câţiva bănuţi? Banii sunt bani; nu există puţin. Iar moartea ajunge la oricine".

Prietenul era un pic supărat.
I-a spus:
„Este prea mult. Şi eu zunt zgârcit, dar dacă soţia mea ar fi pe moarte aş chema măcar farmacistul - oricum aş chema pe cineva. Dar tu eşti tare dur. Ce o să faci cu toţi banii ăştia?"

El i-a răspuns:
„O să-i iau cu mine".

„Nimeni nu a mai auzit de aşa ceva."

„Dar nici nu a mai încercat nimeni."

Şi asta era adevărat.

A continuat:
„O să vezi. Am planul meu - o să iau totul cu mine".

Prietenul i-a spus:
„Spune-mi şi mie secretul, pentru că, într-o bună zi, o să mor şi eu, iar tu eşti prietenul meu".

El a răspuns:
„Prietenia este una, iar secretul este alta, nu pot să-ţi spun.
Iar secretul este în aşa fel că nu-l poţi aplica în clipa morţii - trebuie folosit înainte, pentru că trebuie să duci toţi banii şi tot aurul şi toate diamantele şi toate celelalte la râu".

„Cum adică?"

„Da, şi te duci într-o barcă până în mijlocul râului şi sari cu toţi banii şi te îneci - aşa i-ai luat cu tine, încearcă! Nimeni nu a încercat.
Dacă nu reuşeşti, nici o pagubă, toţi au plecat fără ei.
Dacă reuşeşti, atunci o să fii deschizător de drumuri, primul care a ajuns în paradis cu sacul lui cu bani.
Şi toţi acei sfinţi se vor uita la tine cu ochii mari: «Omul ăsta a reuşit!»"

Dar prietenul i-a spus:
„Asta înseamnă că trebuie să mori".

„Fireşte, si trebuie să fii în bună stare de sănătate. Când mori, o să fie dificil să cari toată greutatea.
Eu o fac în curând, pentru că soţia s-a dus, nu mai este nimeni pe aici".

Dar chiar dacă sari în ocean cu toţi banii tăi, banii vor rămâne în ocean, trupul tău va rămâne în ocean.

Trebuie să mergi singur, singur, doar conştiinţa.

Nimic nu-ţi aparţine, pentru că nu ai adus nimic aici şi nu poţi lua nimic de aici.
Viaţa are un singur sens.

Moartea este singura iluzie ce trebuie înţeleasă.

Dacă poţi trăi pe deplin, total, înţelegând moartea ca pe o iluzie - nu pentru că o spun eu, ci din propria ta experienţă în meditaţie profundă atunci trăieşte din plin, cât de mult este posibil, fără nici o frică.

Nu există nesiguranţă pentru că şi moartea este iluzorie.

Doar fiinţa vie din tine este reală.

Curăţ-o, trezeşte-o, fă-o pe deplin conştientă pentru ca nici cea mai măruntă parte a ei să nu mai rămână în întuneric, în aşa fel încât să fii pe deplin luminos, să fii o flacără.

Este singura cale, nu există o altă alternativă. Nici nu ar fi nevoie.

„Să fii deschis şi să fii observator sunt două lucruri diferite.
Aşa este, sau este doar o dualitate creată de mintea mea?”

Mintea creează mereu dualităţi; altfel, a fi deschis şi a fi observator nu sunt două lucruri diferite.
Dacă eşti deschis, vei observa.

Fără a fi observator, nu poţi fi deschis; sau, dacă eşti observator, vei fi deschis - pentru că să fii observator şi totuşi să rămâi închis este imposibil.
Aşa că sunt doar două cuvinte.

Poţi începe fie prin a observa - atunci deschiderea va urma de la sine; sau poţi începe prin a-ţi deschide inima, toate ferestrele, toate uşile - atunci vei ajunge la observare.
Dar dacă doar te gândeşti, fără să faci ceva, atunci ele par separate.

Mintea nu poate gândi fără dualităţi. Dualitatea este calea gândirii.

În tăcere, toate dualităţile dispar.

Întregul este experienţa tăcerii.

De exemplu, ziua şi noaptea sunt duale foarte clar, dar nu sunt două.

Sunt animale care văd noaptea. Ochii lor sunt mult mai sensibili, capabili să vadă în întuneric.
Pentru ele, nu există întuneric.
Animalele astea nu-şi pot deschide ochii ziua, pentru că ochii lor sunt foarte delicaţi şi soarele i-ar răni.
Aşa că atunci când pentru tine este zi, pentru acele animale este noapte; ochii lor sunt închişi, totul este în întuneric.
Când este noapte pentru tine, este zi pentru ele.
Toată ziua dorm, toată noaptea sunt treze.

Şi dacă întrebi un om de ştiinţă şi un logician, vei vedea diferenţa.

Dacă vei întreba logicianul:
„Ce este ziua?“, el îţi va răspunde: „Ceea ce nu este noapte".

Şi ce nu este noapte? Te învârţi în cerc.

Dacă întrebi: „Ce este noaptea?" logicianul îţi va răspunde: „Ceea ce nu este zi".

Ai nevoie de zi ca să defineşti noaptea.
Ciudată dualitate, ciudată opoziţie...

Dacă nu este zi, te poţi gândi la noapte?

Dacă nu este noapte, te poţi gândi la zi? Este imposibil.

Întreabă-l pe omul de ştiinţă, care este mai aproape de realitate decât logicianul.

Pentru omul de ştiinţă, întunericul este mai puţină lumină, lumina este mai puţin întuneric.
Este un singur fenomen, ca atunci cand ai febra.
Cineva are 42°C, este gata să se mute din casă.
Altcineva are 36,6°C, temperatura normală a omului, dar dacă scade sub 35°C, iar este gata să plece.

Plaja existenţei tale nu este foarte mare, doar între 36 şi 42 de grade.
Şase grade... sub este moarte, deasupra este moarte; doar un mic interval între, o mică fereastră a vieţii.

Dacă am putea avea un termometru pentru lumină şi întuneric, situaţia ar fi asemănătoare, aşa cum este între rece şi cald - acelaşi termometru ar fi bun pentru ambele.
Recele este mai puţin cald, iar caldul este mai puţin rece, dar este un singur fenomen. Nu este nici o dualitate.

La fel cu întunericul şi lumina.

Şi acelaşi lucru este adevărat referitor la toate opoziţiile pe care mintea le creează.

Deschidere, observare... dacă te gândeşti intelectual, par foarte diferite.

Par a nu fi legate, cum pot fi una? Dar, în practică, sunt una.

„Sunt deja de doi ani şi jumătate discipolul tău şi în tot acest timp mi-am dorit să fiu în prezenţa ta.
Acum te întâlnesc pentru prima dată şi totul s-a schimbat.
Vreau să fug de tine. Sunt cu totul confuz.
Comentează, te rog."

Este aproape normal.
Te îndrăgosteşti de mine.
Doar auzindu-mi cuvintele, ele fac apel la intelectul tău.
Raţiunea ta este satisfăcută şi pe urmă apare dorinţa de a fi, măcar o vreme, împreună cu mine.

Şi urmează un şoc grozav... pentru că eu nu sunt un om al cuvintelor.

Deşi am spus mai multe cuvinte decât oricine altcineva de pe lumea asta, tot nu sunt un om al cuvintelor.

Cuvintele mele sunt doar năvoade aruncate pentru a prinde peştii.
Mesajul meu este fără cuvinte.

Când te apropii de mine, vezi adevărul: că nu sunt rezonabil, raţional, un om logic, că ai ajuns la un mistic iraţional.
Ai sosit cu convingeri raţionale, iar aici descoperi că raţiunea trebuie abandonată.

Trebuie să faci un salt în necunoscut pentru care nu-ţi pot oferi nici o logică, nici o dovadă... exceptând prezenţa mea.

Toţi cei care au ajuns aici, atraşi de vorbele mele, simt că vor să evadeze.

Pentru că au venit dintr-un motiv diferit, iar aici cu totul alta este situaţia - nu numai diferită, ci diametral opusă.
Nu sunt un profesor.
Nu sunt un filosof.
Nu sunt interesat să creez sisteme şi ipoteze.

Interesul meu este acela de a te distruge aşa cum eşti pentru ca tu să poţi renaşte în potenţialul tău existenţial.

Sunt aici să-ţi distrug personalitatea, să dau naştere individualităţii tale.

Este o reacţie firească, se întâmplă oricui.
Dar nici nu poţi să scapi.
Cel mult ajungi până la Dardar Station şi te întorci.
Poţi încerca şi exact de la Dardar te vei întoarce, atât este raza.
Odată ce ai fost atras şi prins de mine, nu mai poţi scăpa. :D <3

Dar nu o să te împiedic, este folositor să încerci să scapi.

Dacă încerci să scapi şi pe urmă te întorci, data viitoare când vei simţi aceeaşi dorinţă ea nu va mai avea nici un efect asupra ta.
Pur şi simplu vei renunţa la ea pentru că nu funcţionează.
Acum trebuie să parcurgi întreaga cale, indiferent ce ar însemna asta.

Poate însemna moartea egoului, a personalităţii. Trebuie să-ţi asumi riscul.

Dacă nu ai fi venit la mine, ai fi continuat să te bucuri de cuvintele mele, pentru că ele reprezentau doar cunoaştere împrumutată pentru tine.

Iar aici vreau să renunţi la orice cunoaştere de împrumut, inclusiv la ce ai adunat de pe la mine.
Vreau să devii un cunoscător, un profet.

Desigur, trebuie să treci prin foc.

Dar focul pare doar din afară foc.
Cu cât te apropii mai mult, cu atât vei descoperi că este mai rece.
Iar în momentul în care vei trece prin foc vei fi surprins că focul poate fi şi el rece, atât de răcoritor.

În viaţa lui Moise este o poveste pe care evreii nu au fost în stare să o explice timp de patru mii de ani.

Pe Muntele Sinai, Moise a dat peste un fenomen ciudat pe care l-a considerat a fi Dumnezeu.

Desigur, era foarte misterios: un rug era în flăcări, dar nu ardea, era la fel de verde ca orice alt tufiş.
Florile lui erau la fel de umede şi proaspete ca orice alte flori, şi totuşi era foc acolo în tufiş.
În mod firesc atras, curios, a dorit să privească mai de aproape ce se petrecea.
Nu s-ar fi gândit niciodată că se poate ca focul să fie prezent, cu flăcările înălţându-se deasupra rugului, şi totuşi tufişul să fie verde!

S-a apropiat şi, când a fost foarte aproape, a răsunat un glas:
„Ci scoate-ţi încălţămintea din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt!"

Tremurând, şi-a scos încălţările.
Nu vedea pe nimeni, dar era, desigur, o experienţă miraculoasă. S-a gândit că este vocea Domnului.

Explicaţia mea este aceea că oricine trece prin transformare ajunge la acelaşi rug în flăcări, dar focul este rece.
El hrăneşte tufişul, nu-l distruge. Doar arată ca un foc, sunt flăcările reci ale vieţii.

Cuvântul lui Moise pentru viaţă era „Dumnezeu" - asta este singura diferenţă.
Este o diferenţă de limbaj, nimic mai mult.

Ai ajuns aici, ai văzut flăcările.

Şi primul gând a fost:
„Scapă de aici cât mai rapid, altfel o să te arzi".

Nu te speria.
Dacă eu nu ard, dacă toţi oamenii ăştia de aici nu ard, nici tu nu o să arzi.
Focul este rece, transformă. Dă jos măştile şi te ajută să-ţi descoperi adevărata ta faţă.
Cu toate acestea, eşti liber să ajungi până la Dardar Station.

„Te-am auzit vorbind despre un mistic din Sri Lanka; el le cerea discipolilor să se ridice în picioare dacă doreau să le fie mai scurt drumul către iluminare.
Vreau să ştii că aştept ocazia de a mă ridica în picioare imediat ce o să ne-o ceri - ştiind că picioarele mele probabil vor tremura, că trupul îmi va transpira, iar inima o să-mi bată ca nebuna."

Deva Prem, este bine să repet mai întâi povestea:
Un mistic din Sri Lanka era pe moarte.
Avea mii de discipoli, toţi adunaţi acolo.

Chiar înainte de a fi închis ochii, le-a spus:
„Dacă vrea cineva să vină cu mine, îl pot lua împreună cu mine - este drumul cel mai scurt.
Nu va trebui să facă nimic. Nu am mult timp.
Oricine doreşte să meargă pe drumul cel mai scurt... altfel ia mai multe vieţi să atingi iluminarea.
Îl pot lua împreună cu mine pe uşa din dos.
Doar să se ridice în picioare!"

Era o tăcere deplină, una de s-ar fi auzit acul căzând.

Oamenii se uitau unii la alţii, gândindu-se:
„Omul ăsta l-a ascultat timp de patruzeci de ani, poate că el este gata".

Dar toţi se uitau unul la altul pentru că mai aveau atât de multe probleme de rezolvat:
„Afacerile nu merg bine".

Toţi aveau probleme: unul avea o fată de măritat, altul avea un băiat care făcea probleme, altcineva se judeca la tribunal şi ăsta nu era un moment bun pentru iluminare, mai întâi să câştige procesul, şi tot aşa mai departe.

Dar un om a ridicat mâna.

A spus:
„Nu pot să mă ridic, pentru că încă nu sunt gata să plec, dar nu rezist tentaţiei de a afla unde este uşa din dos - pentru ca, dacă voi fi vreodată gata, să pot merge pe scurtătură.
În momentul ăsta nu sunt gata - să fie limpede că nu vin cu tine -, dar spune-ne numai unde este uşa din dos“.

Bătrânul i-a spus:
„Uşa din dos este în aşa fel încât poţi intra pe ea doar însoţindu-ţi maestrul, nu singur.
Este o portiţă foarte îngustă, nu poate intra decât câte unul o dată.
Dacă eşti gata să te topeşti în fiinţa maestrului, atunci nu-i nici o problemă — unul sau o mie, vor intra toţi prin uşă ca o singură fiinţă.
Singur nu vei fi în stare să o găseşti".

Acum, Deva Prem doreşte să-i cer într-o bună zi să vină prin uşa din dos.
Şi crede că este gata şi că se va ridica în picioare - chiar dacă se gândeşte că va transpira, că-i vor tremura picioarele şi că inima o să-i bată repede.

Sentimentul meu este, Deva Prem, că eşti doar omul care a ridicat mâna!

Şi, când într-o zi o să întreb, ştiu că şi atunci doar o să ridici mâna... sau poate că nici nu vei ridica mâna.
Pentru că eu sunt un altfel de om.

Omul acela era plin de compasiune.
L-ar fi luat chiar şi pe acel om, cel puţin ridicase mâna.
Asta era suficient, ce nevoie ar mai fi să se ridice în picioare? Doar să ridice mâna era suficient.

Aşa că, atunci când o să întreb, adu-ţi aminte: o să cer doar să ridici mâna.

Fii treaz şi alert la acel moment, pentru că, cu picioarele tremurând şi transpirând, va fi dificil să intri pe uşa din dos.
Uşa din dos presupune oameni care se pot topi în neant dansând, cântând, sărbătorind.
Aşa că învaţă să cânţi, învaţă să dansezi, învaţă să sărbătoreşti.

Într-o bună zi, o să întreb.

Şi urăsc transpiraţia. Sunt alergic - trebuie să opreşti transpiraţia.
Şi dacă tremuri, poarta nu te va lăsa să treci, va vedea imediat că sunt două persoane.
Trebuie să fii absolut nemişcat şi să fii una cu mine... fără tremurat.
De data asta nu am să-ţi cer să te ridici. Data trecută a fost greşeala mea.

EPILOG

„Ne spui permanent „să fim conştienţi", „să fim martori".
Dar poate cu adevărat o conştiinţă martoră să cânte, să danseze, să guste viaţa?
Este martorul un simplu spectator al vieţii şi niciodată un participant?"

Mintea trebuia să pună mai devreme sau mai târziu întrebarea asta, pentru că minţii îi este foarte frică să nu devii un martor.
De ce-i este atât de frică minţii dacă devii martor?
Pentru că a deveni martor înseamnă moartea minţii.

Mintea este un ***actant,*** vrea să facă lucruri, iar observarea este starea de non-acţiune.
Vezi definitia pentru „ACTANT" aici:
https://www.facebook.com/cristian.antonescu/posts/10205043906935531

Minţii îi este frică:
„Dacă devii observator, nu o să mai fie nevoie de mine".

Intr-un fel, mintea are dreptate...

Odată ce observarea apare în tine, mintea trebuie să dispară, ca şi cum ai aduce lumina în încăperea ta şi întunericul trebuie să dispară - este inevitabil.

Mintea poate exista doar dacă tu rămâi adormit, pentru că mintea este starea de vis, iar visul poate exista doar în somn.

Devenind observator nu mai dormi, te trezeşti.
Devii conştienţă - atât de pură, atât de tânără, atât de proaspătă, atât de vie şi viguroasă.
Devii o flacără — intensă, arzând de la ambele capete - ca şi cum, în acea stare intensă, a luminii, a conştienţei, mintea moare, mintea se sinucide.
Ca urmare, minţii îi este frică.

Şi mintea va da naştere la multe probleme pentru tine, va pune multe, multe întrebări.

Te va face să eziţi să sari în necunoscut, va încerca să te tragă înapoi.

Mintea va încerca să te convingă că:
„Cu mine eşti în siguranţă, cu mine trăieşti sub un adăpost, bine păzit. Am grijă în toate felurile de tine.
Cu mine eşti eficient, îndemânatic.
În momentul în care mă părăseşti, trebuie să abandonezi toată cunoaşterea şi trebuie să renunţi la toată siguranţa.
Trebuie să renunţi la platoşă şi să porneşti în necunoscut. Îţi asumi fără motiv riscuri inutile".

Şi va încerca să aducă argumente strălucite.
Este unul din raţionamentele care apar aproape întotdeauna la practicanţii meditaţiei.

Nu tu pui întrebarea; ci mintea, duşmanul tău pune prin intermediul tău întrebarea.

Mintea este cea care spune:
„Ne spui permanent «să fim conştienţi», «să fim martori». Dar poate oare conştiinţa martoră să cânte, să danseze, să guste viaţa?"

Da - de fapt doar o conştiinţă martoră poate cu adevărat să cânte, să danseze, să guste viaţa.
Pare un paradox - chiar este!

Dar tot ce este adevărat este paradoxal; dacă adevărul nu e paradoxal, atunci nu-i deloc adevăr, este cu totul altceva.

Paradoxul este o calitate fundamentală, intrinsecă a adevărului — lasă lucrul acesta să pătrundă pentru totdeauna în inima ta.

Adevărul ca atare este paradoxal.

Deşi nu toate paradoxurile sunt adevăruri.

Toate adevărurile sunt paradoxuri.

Adevărul trebuie să fie un paradox, pentru că trebuie să fie ambii poli - si negativul, şi pozitivul - şi totuşi transcendenţă.
Trebuie să fie viaţă şi moarte şi mai mult de atât.

Prin „mai mult" înţeleg transcendenţa ambelor - e ambelor şi nu e nici una.

Acesta este paradoxul suprem.

Când eşti în minte, cum poţi cânta?
Mintea creează suferinţa; din suferinţă nu poate apărea nici un cântec.
Când eşti în minte, cum ai putea dansa?

Da, poţi face gesturi goale numite dans, dar nu este un adevărat dans.
Doar Meera cunoştea adevăratul dans, sau Krishna, sau Chaitanya.

Aceştia sunt oamenii care cunoşteau adevăratul dans.
Ceilalţi cunosc numai tehnica dansului, dar nu te copleşesc cu nimic, energiile lor sunt stagnante.

Oamenii care trăiesc în minte trăiesc în ego, iar egoul nu poate să danseze.
Poate să se dea în spectacol, dar acela nu-i un dans.

Adevăratul dans apare doar atunci când ai devenit martor.
Atunci eşti atât de extaziat încât adevăratul extaz copleşeşte - acesta este dansul.
Adevăratul extaz începe să cânte; cântecul vine de la sine.
Şi numai atunci când eşti un martor poţi gusta viaţa.

Pot să înţeleg întrebarea ta.
Eşti îngrijorat că, devenind martor, vei deveni mai degrabă un spectator al vieţii.

Nu, să fii spectator este una, să fii martor este cu totul alta, lucruri diferite, calitativ diferite.

Un spectator este indiferent, este plictisit, este într-un fel de somn.
Nu participă la viaţă.
Este speriat, este un laş.
Stă pe marginea drumului şi se uită la ceilalţi cum trăiesc.

Asta faci toată viaţa: cineva joacă într-un film şi tu îl vezi.
Eşti un spectator! Oamenii sunt lipiţi ore în sir
de scaunele lor în faţa televizoarelor - spectatori.
Altcineva cântă, tu asculţi.
Altcineva dansează, tu eşti doar un spectator.
Altcineva iubeşte şi tu doar vezi asta. Nu eşti un participant.
Profesioniştii fac ceea ce ar fi trebuit să faci ţu însuţi.

Un martor nu este un spectator.

Atunci ce este martorul?

Martorul este unul care participă, dar rămâne treaz.
Un martor este în starea de wu-wei.

Sunt cuvintele lui Lao Tse: înseamnă acţiune prin non-acţiune.

Un martor nu este unul care a evadat din viaţă.

El trăieşte în viaţă, trăieşte mult mai deplin, mult mai pasional, dar rămâne în sinea lui un observator; aminteşte-ţi mereu că „Eu sunt conştiinţa".

Încearcă asta în timp ce mergi pe drum: aminteşte-ţi că eşti o conştiinţă.

Mersul continuă - şi acestuia i se adaugă ceva nou, o bogăţie nouă, o frumuseţe nouă.

Ceva interior este adăugat actului exterior.
Devii o flacără a conştiinţei şi atunci mersul îţi aduce o cu totul altă bucurie; eşti pe pământ, dar cu toate acestea picioarele tale nu ating deloc pământul.

Este ceea ce a spus Buddha: treci prin râu, dar nu lăsa apa să-ţi atingă picioarele.

Este înţelesul simbolului Oriental al lotusului.
Trebuie să fi văzut statuile lui Buddha, picturile cu el stând în lotus - este o metaforă.

Lotusul este o floare care trăieşte în apă şi totuşi apa nu o poate atinge.
Lotusul nu evadează către peşterile din Himalaya; trăieşte în apă şi rămâne totuşi foarte, foarte departe.

Să fii în piaţă, dar să nu permiţi pieţei să intre în fiinţa ta, să trăieşti în lume, dar să nu fii din lume - asta înseamnă „conştiinţa martoră".

Asta-i ce înţeleg eu când îţi spun mereu şi mereu: fii treaz.

Nu sunt împotriva acţiunii, dar acţiunea ta trebuie să fie iluminată de conştiinţă.

Cei care sunt împotriva acţiunii sunt obligaţi să reprime - şi feluritele reprimări te îmbolnăvesc, nu te fac nici întreg, nici sănătos.

Călugării care trăiesc în mănăstiri, catolici sau hinduşi; călugării jainişti sau budişti, care au evadat din viaţă - ei nu sunt adevăraţi sannyasini.

Ei doar şi-au reprimat dorinţele şi au plecat departe de lume, de lumea acţiunii.

Ce mai poţi să priveşti ca un martor dacă te-ai dus departe de lumea acţiunii?

Lumea acţiunii este cea mai bună şansă să fii treaz.
Este o încercare, permanent o încercare.

Fie adormi şi devii un actant; atunci eşti un om din lume, un visător, o victimă a iluziilor

- fie devii observator şi continui totuşi să trăieşti în lume; atunci acţiunea ta are o calitate diferită.
Este adevărata acţiune.

Cei care nu sunt treji, acţiunile lor nu sunt adevărate acţiuni, ci reacţii; ei doar reacţionează.
Cineva te insultă şi tu reacţionezi.

Insultă-l pe Buddha: el nu reacţionează - el acţionează.

Reacţia depinde de celălalt - el apasă pe buton şi tu eşti doar o victimă, un sclav; funcţionezi ca o maşină.

Omul adevărat, care ştie ce este conştienţa, nu reacţionează niciodată.

Acţiunea lui nu decurge din acţiunea altora.
Nimeni nu poate apăsa pe butonul său.

Dacă simte spontan că este cazul să facă ceva, face, dacă nu simte că este ceva de făcut, rămâne tăcut.

Nu-şi reprimă nimic, este mereu deschis, expresiv.

Exprimarea lui este multidimensională.

Curge prin cântec, prin poezie, prin iubire, prin rugăciune, prin compasiune.

ADDENDA
CINCI TEHNICI ÎN SPRIJINUL ATENŢIEI DEPLINE

1. SCHIMBĂ-ŢI MINTEA - respira

Ori de câte ori vrei să schimbi un tipar al minţii care a devenit de mult timp un obicei, respiraţia este cel mai bun lucru.
Toate obiceiurile minţii sunt asociate cu tipare ale respiraţiei.
Schimbă tiparul respiraţiei şi mintea se va schimba imediat, instantaneu.
Încearcă!

Ori de câte ori vezi că apare o judecată şi intri într-un tipar vechi, expiră imediat - ca şi cum ai elimina judecata odată cu expirul.

Expiră profund, sugând stomacul şi, în timp ce dai afară aerul, simte sau vizualizează cum judecata este eliminată şi ea.

Pe urmă inspiră adânc aer curat, de două sau de trei ori.

Observă numai ce se întâmplă.

O să simţi o deplină prospeţime, vechiul obicei nu a reuşit să pună stăpânire pe tine.

Aşa că începe cu expiraţia, nu cu inspiraţia.

Când vrei să aduci ceva înăuntru, începe cu inspiraţia;
dacă vrei să dai ceva afară, începe cu expiraţia.

Observă numai cum este afectată imediat mintea.

Vei simţi imediat că mintea s-a îndreptat către altceva, a apărut o briză nouă.
Nu mai eşti pe vechiul făgaş, aşa că nu o să repeţi vechile obiceiuri.

Este valabil pentru toate obiceiurile.

De exemplu, dacă fumezi, dacă apare nevoia urgentă de a fuma şi tu nu vrei, imediat expiră profund şi elimină nevoia urgentă.
Ia o gură de aer proaspăt şi vei simţi imediat că nevoia a dispărut.

Aceasta poate deveni o unealtă foarte, foarte importantă pentru schimbarea interioară.

2. ARUNCĂ GUNOIUL - bolboroseşte

Înainte de a te culca, vorbeşte o păsărească, bolboroseşte fără nici o noimă.
Treizeci minute de bolboroseală fără sens îţi vor fi de ajutor.

Te vor goli rapid.

Prin alte metode e nevoie de mai mult timp: o să tot macini gândurile, iar gândurile vor curge mai departe şi poate dura toată noaptea.
Toată treaba se poate face în jumătate de oră!

Bolboroseala, glosolalia este cel mai bun lucru - doar stai în patul tău, stingi luminile şi începi să vorbeşti în păsărească.

Permite orice sunet; orice vine, lasă să vină.

Nu trebuie să-ţi faci griji legate de limbaj, nu trebuie să-ţi faci griji legate de gramatică şi nu trebuie să te preocupe ce spui.

Nu trebuie să te preocupe înţelesul; nu are nimic de a face cu înţelesul.
Cu cât este mai lipsit de înţeles, cu atât este mai de ajutor.

Pur şi simplu dă afară gunoaiele minţii, scoate afară zgomotul.

Aşa că începe cu orice - începe şi apoi continuă.

Însă pune pasiune în ce faci, ca şi cum ai vorbi, ca şi cum toată viaţa ta ar depinde de asta.
Spui nonsensuri şi nimeni nu mai este acolo în afară de tine, dar fii pasional, poartă un dialog pasional.

Treizeci de minute vor fi suficiente, şi vei dormi bine toată noaptea.

Mintea adună zgomote, iar când vrei să te culci ele continuă.

A devenit un obicei, nu mai ştii cum să opreşti zgomotul, asta-i tot.

Întrerupătorul care deschide şi închide nu mai merge. Metoda aceasta te va ajuta.
Pur şi simplu va permite eliberarea energiei, apoi, gol, vei adormi.

Asta-i ce se petrece în visele şi gândurile de peste noapte: mintea încearcă să se golească pentru a doua zi; trebuie să fie pregătită.
Ai uitat cum să închei acest proces şi, cu cât încerci mai mult, cu atât te trezeşti mai mult, aşa că devine dificil să adormi.

Aşa că nu se pune problema să încerci să adormi — nu încerca nimic.
Cum ai putea să o faci?
Se întâmplă. Nu este ceva ce ai tu de făcut.

Poţi doar crea situaţia în care se întâmplă uşor, asta-i tot.

Stinge lumina, patul să fie confortabil, o pernă bună şi să fie cald atât cât îţi este confortabil.
Asta-i tot ce poţi face.

Pe urmă, timp de o jumătate de oră, intră într-un monolog pasionat, un monolog fără sens.

Ies sunetele - scoate-le - şi un sunet va duce la altul, în scurt timp vei vorbi chineza, şi italiana, şi franceza, şi alte limbi pe care nu le cunoşti.

Este de-a dreptul superb!

Limbă pe care o ştii nu reuşeşte niciodată să ajute procesul de golire.

Fiindcă cunoşti limba, nu vei permite lucurilor să se exprime pe deplin.

Vei fi speriat de multe lucruri: ce spui? Este corect să spui asta? Este moral?

Posibil să începi să te simţi vinovat că spui lucruri greşite.

Dar când vorbeşti prin sunete nu ştii ce spui, doar gesturile şi pasiunea vor face toată munca.

3. FII AICI - misca-ti constient mana

Pe măsură ce creşti în conştienţă, lumea însăşi începe să se schimbe.

Nu trebuie să faci nimic în mod direct, toate schimbările care se petrec au loc aproape de la sine.

De un singur lucru este nevoie, şi anume de efortul de a fi mai conştient.

Începe să fii tot mai conştient în tot ceea ce faci.

Mergând, mergi conştient, îndreptându-ţi toată atenţia către mers.

Este o mare diferenţă între când felul în care mergi când nu ai nici o urmă de conştienţă şi felul în care mergi când aduci calitatea conştienţei în mers.
Schimbarea este radicală.
Poate că nu este vizibilă din exterior, dar în interior chiar te duce într-o altă dimensiune.

Încearcă o acţiune simplă: de exemplu, să-ţi mişti mâna.
O poţi mişca mecanic.
Apoi mişc-o perfect conştient, simţind încet mişcarea şi privind din interior cum te mişti.

Chiar şi în acest gest minor eşti în pragul divinului, pentru că se petrece un miracol.

Este unul din marile mistere pe care ştiinţa încă nu a fost în stare să le pătrundă.

Tu decizi că trebuie să mişti mâna şi mâna îţi urmează decizia.

Este un miracol deoarece conştiinţa atinge materia... nu numai asta, materia urmează conştiinţa.

Puntea încă nu a fost găsită. Este magic.

Este puterea minţii asupra materiei; asta este magia.

O faci toată ziua, dar nu ai făcut-o conştient; altfel, prin acest gest simplu ar fi apărut în tine meditaţia.

Este modul în care divinul mişcă toată existenţa.

Aşa că, mergând, şezând, ascultând sau vorbind, rămâi alert.

4. MĂNÂNCĂ ŞI BEA CONŞTIENT - Simte gustul, textura, aroma, temperatura

Mâncăm foarte inconştient, automat, ca nişte roboţi.

Dacă gustul nu este trăit ca o experienţă, doar te îndopi.

Ia-o încet şi fii atent la gust.

Nu doar înghiţi lucrurile.

Gustă-le pe îndelete şi devino gustul.

Când simţi dulcele, devino acel dulce.

Şi atunci poate fi simţit în tot corpul - nu doar în gură, poate fi simţit în tot corpul, răspândindu-se în valuri.

Orice ai mânca, simte gustul şi devino gustul.

Fără gust, simţurile tale vor fi amorţite.
Vor fi din ce în ce mai puţin sensibile.
Şi, odată cu desensibilizarea, nu vei mai fi în stare să-ţi simţi corpul şi nu vei mai fi în stare să-ţi simţi sentimentele.
Vei rămâne cu totul centrat în cap.

Când bei apă, simte răcoarea.

Închide ochii, bea încet, gustă.

Simte răcoarea şi simte că ai devenit acea răcoare, pentru că răcoarea îţi este transferată ţie din apă; devine parte a corpului tău.

Gura ta o atinge, limba ta o atinge, iar răcoarea este transferată.

Permite-i să se petreacă la nivelul întregului corp.

Permite undelor să se răspândească şi vei simţi răcoarea prin tot coprul.

În acest fel, sensibilitatea va creşte şi vei deveni mai viu şi mai împlinit.

5. DOAR ASCULTĂ – auzi, ascultă, auzi, ascultă

Ascultarea este o participare comună a corpului şi a sufletului.

De asta a fost folosită ca una din cele mai puternice metode de meditaţie... pentru că uneşte cele două infinituri: cel material şi cel spiritual.

Ori de câte ori stai. ascultă numai ce se petrece.

Este o piaţă şi este mult zgomot şi trafic; poţi să auzi un tren şi un avion.

Ascultă, fără să-ţi spui în minte că e zgomot.

Ascultă ca şi cum ar fi o muzică, cu simpatie, şi brusc vei sesiza cum calitatea zgomotului se schimbă.

Nu te mai deranjează; dimpotrivă, devine liniştitor.

Dacă asculţi corect, chiar şi piaţa devine o melodie.

Aşa că nu ceea ce asculţi este problema;
problema este să asculţi, nu doar să auzi.

Chiar dacă asculţi ceva ce niciodată nu ai considerat că merită a fi ascultat, ascultă cu mare grijă ca şi cum ai asculta o sonată de Beethoven - şi brusc vei vedea cum se schimbă calitatea.

Devine superb.

Pentru informaţii suplimentare, vizitaţi:
www.OSHO.com
OSHO*
un website cuprinzător în mai multe limbi, care include o revistă, OSHO Books, OSHO TALKS în format audio şi video, arhiva de texte OSHO Library în engleză şi în hindi şi informaţii detaliate despre Meditaţiile OSHO.
Veţi găsi şi programul OSHO Multidiversity şi informaţii despre Staţiunea Internaţională de Meditaţie OSHO. Website-uri:
http://OSHO.com/AHAboutOSHO
http://OSHO.com/Resort
http://OSHO.com/Shop
http://www.youtube.com/OSHOinternational
http://www.Twitter.com/OSHO
http://www.facebook.com/pages/OSHO.International
Pentru a contacta Osho International Foundation: www.osho.com/oshointernational. oshointernational@oshointernational.com
Despre OSHO

Osho sfidează orice categorizare. Miile sale de discursuri acoperă totul, de la căutarea individuală a sensului vieţii la cele mai importante probleme sociale şi politice cu care se confruntă societatea de astăzi. Cărţile lui Osho nu sunt scrise, ci sunt transcrise din înregistrări audio şi video ale unor discursuri improvizate adresate unui public internaţional. După cum spune el: „Aşadar, ţine minte: orice spun nu e doar pentru tine... vorbesc şi pentru generaţiile viitoare". Osho a fost descris de Sunday Times din Londra drept unul dintre cei„i ooo de creatori ai secolului XX", iar de către autorul american Tom Robbins drept „cel mai periculos om de la Iisus Hristos încoace". Sunday Mid-Day (India) l-a selectat pe Osho drept una dintre cele zece persoane - alături de Gandhi, Nehru şi Buddha - care au schimbat destinul Indiei.
Osho a spus despre opera lui că ajută la crearea condiţiilor pentru apariţia unui tip nou de fiinţă umană. El a caracterizat adesea această nouă fiinţă umană ca fiind „Zorba
Buddha" - capabilă de a se bucura atât de plăcerile lumeşti, precum Zorba Grecul, cât şi de seninătatea tăcută a unui Gautama Buddha. Ceea ce trece ca un fir călăuzitor prin toate aspectele discursurilor şi meditaţiilor lui Osho este o viziune ce include atât înţelepciunea fără vârstă a tuturor secolelor trecute, cât şi potenţialul cel mai înalt al ştiinţei şi tehnologiei de astăzi (şi de mâine).
Osho este cunoscut pentru contribuţia lui revoluţionară la ştiinţa transformării de sine, cu o abordare a meditaţiei ce recunoaşte ritmul accelerat al vieţii contemporane. Meditaţiile sale active OSHO, unice, sunt concepute ca mai întâi să elibereze stresul acumulat al minţii şi al trupului, astfel încât să devină mai uşor să experimentezi starea de linişte şi de relaxare lipsită de gânduri în viaţa obişnuită.
Sunt disponibile două lucrări autobiografice ale
autorului:
• Autobiography of a Spiritually Incorrect Mystic (trad, rom.: Autobiografia unui. mistic nonconformist, Editura Mix, 2011)
• Glimpses of a Golden Childhood (trad, rom.: Amintiri dintr-o copilărie de aur. Editura Mix, 2012)
Despre
Staţiunea de Meditaţie
(^fc)
STAŢIUNEA INTERNAŢIONALĂ DE MEDITAŢIE OSHO

Localizare: Situată la aproximativ 161 de kilometri la sud-est de Mumbai, în oraşul modern înfloritor Pune, India, Staţiunea Internaţională de Meditaţie Osho este o destinaţie de vacanţă şi nu numai. Staţiunea de Meditaţie se întinde pe mai bine de 16 hectare de grădini spectaculoase, într-o zonă rezidenţială superbă, înconjurată de copaci.
Meditaţii OSHO: Un program de meditaţii pentru întreaga zi, pentru fiecare tip de persoană, include metode tradiţionale şi revoluţionare, şi în special OSHO Active Meditations™. Meditaţiile au loc în probabil cea mai mare sală de meditaţii din lume, Osho Auditorium.
Multidiversitate OSHO: Sesiunile individuale, cursurile şi seminariile acoperă toate domeniile, de la arte la tratamente holistice de sănătate, transformare personală,
relaţii şi etape de tranziţie în viaţă, transformarea meditaţiei într-un stil de viaţă pentru viaţă şi muncă, ştiinţe ezoterice şi abordarea „zen“ a sportului şi recreerii. Secretul succesului Multidiversităţii OSHO rezidă în faptul că toate programele sale sunt combinate cu meditaţia, susţinând înţelegerea faptului că fiinţele umane sunt mult mai mult decât suma părţilor lor.
Basho Spa OSHO: Luxosul Basho Spa oferă bazine de înot în aer liber, pentru relaxare, înconjurate de copaci şi vegetaţie tropicală. Jacuzzi într-un stil unic, spaţioase, saune, săli de gimnastică, terenuri de tenis... efectul lor este sporit de situarea într-o zonă de o frumuseţe uluitoare.
Bucătăria: O varietate de diferite spaţii pentru servit masa oferă mâncăruri vegetariene occidentale, asiatice şi indiene delicioase — majoritatea fiind organice, produse special pentru staţiunea de meditaţie. Pâinea şi prăjiturile sunt făcute în brutăria proprie a staţiunii.
Viaţa de noapte: Seara, există numeroase evenimente dintre care să alegi - dansul situându-se în fruntea listei! Alte activităţi includ meditaţii sub cerul liber în nopţile cu lună plină, spectacole de varietăţi, concerte şi meditaţii pentru viaţa de zi cu zi.
Sau poţi doar să te bucuri întâlnind diferite persoane la Plaza Cafe ori plimbându-te în liniştea nopţii prin parcurile din împrejurimile de vis.
Facilităţi: Poţi cumpăra toate produsele de bază şi articole de toaletă din Galleria. OSHO Multimedia Gallery
comercializează o paletă largă de produse media OSHO. Există în campus şi o bancă, o agenţie de voiaj şi un Cyber Cafe. Pentru cei cărora le place să meargă la cumpărături, Pune oferă toate opţiunile, de la produse indiene tradiţionale şi etnice până la numeroase magazine aparţinând unor lanţuri internaţionale.
Cazare: Poţi să stai în camerele elegante ale Osho Guesthouse sau, pentru sejururi mai lungi în campus, poţi opta pentru unul dintre pachetele-program OSHO Living-In. în plus, există o ofertă largă de hoteluri şi apartamente private în apropiere.
www.osho.com/meditationresort
www.osho.com/guesthouse
www.osho.com/livingin

învăţăturile lui Osho, unul dintre cei mai cunoscuţi lideri spirituali ai secolului XX, răstoarnă tiparele clasice de gândire, pro- vocându-ne la o permanentă punere sub semnul întrebării a certitudinilor şi la un proces de conştientizare de sine.
Cărţile din seria „OSHO44 prezintă viziunea acestuia privind cele mai importante probleme pe care şi le pun oamenii interesaţi de ştiinţa transformării delsine şi de o spiritualitate adaptată la provocările cotidiene ale vieţii contemporane.
„Aminteşte-ţi, fii atent şi alert. Dacă eşti alert, dacă acţiunile tale sunt tot mai conştiente, orice ai face va fi făcut într-o stare de trezie. Toate eforturile societăţii sunt menite să te facă un robot, să te facă să acţionezi ca un ro-l bot, să te facă un mecanism perfect, eficient/4

OSHO
IN ACEEAŞI SERIE:
Osho pentru fiecare zi
365 de meditaţii pentru aici şi acum
Sâ înţelegem şi sâ acceptăm nesiguranţa vieţii
Viaţă, iubire, râs Sărbătorirea existenţei
Trăieşte periculos
Iluminare obişnuită pentru vremuri neobişnuite
Meditaţii pentru oamenii ocupaţi
Strategii antistres pentru cei care nu au timp sâ mediteze